

Jitka Přikrylová

NEMRAVNÍ PADOUŠI A HRDINOVÉ

NEMRAVNÍ PADOUŠI A HRDINOVÉ

JITKA PŘIKRYLOVÁ

©Jitka Přikrylová, 2009
Cover illustration © Lubomír Lichý, 2009
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2009

ISBN 978-80-7388-212-9

PROLOG

Napadlo vás někdy, jak láková a vzrušující erotická dobrodružství byste si mohli přičarovat a jakými kouzly byste vládli, kdybyste měli moc jako Harry Potter? Představovali jste si, jak to asi dělá oslík s dračicí ve Shrekovi? Zajímá vás, jestli proslulý svůdník a dokonalý špion James Bond doopravdy nikdy neselže?

V lechtivé i humorné knize Jitky Přikrylové přistihnete své oblíbené hrdiny a padouchy z filmů a románů v těch nejpikantnějších situacích...

**HARRY POTTER
DRACULA
INDIÁNA JONES
MATRIX
JAMES BOND
SMRTONOSNÁ PAST
HVĚZDNÁ BRÁNA
SVĚT PODLE GARPA
KROTITELÉ DUCHŮ
PÁN PRSTENŮ
SHREK ŠVEJK
HVĚZDNÉ VÁLKY**

Předmluva

Když jsem po sobě pročítala tyto příběhy, jedna věc mě trochu mátlá. Snad i na chvíli znejistila.

Většina mých padouchů jsou ženy.

Tím bych fakticky nerada prosazovala nějaký feminismus naruby nebo vůbec to tlačila kamsi do černobílé pozice, kdy jednomu pohlaví bude cosi přiklepnuto a to zbývající automaticky spadne s plesknutím do role opačné. Ne, jestli hodláte zabřednout do filozofické debaty, kdo to má na tom světě horší, tak mne vynechejte.

Jasně, přiznala jsem, že do oblečků antagonistů jsem spíš nasoukala zlovolné a světpožírající samice, ale za tuhle rovnici se necítím být zodpovědná. Ono mi to tak nějak vyšlo. Prostě většinu rolí filmových nebo knižních hrdinů zastali muži. A i když někde mohlo být vtipné, že v erotické zápletky narazili, a to, prosím pěkně nejednou i doslova, na jiné muže, být to pravidlem, asi je to na mou vlastní diagnózu.

Tím se asi pomalu dostávám k tomu, proč tahle kniha vůbec vznikla.

Jedno chci popřít hned zkraje. Nejde o žádné zesměšňování. Z nikoho jsem nehodlala dělat tajtrlíky, řečeno slovy klasika. Z těch postav, které jsou známé z příběhů, ani ze jmen autorů, kteří je stvořili. Často jde o díla, jež sama obdivuju, a stříhnout si vlastní epizodku, vlastní verzi toho, co by mohlo být, kdyby se přidala špetka erotiky a dvě špetky humoru, to je pro mne bez nadsázky čest.

Nechci jim ani vám brát hrdiny nebo padouchy, které milujete.

Jen jsem si je půjčila. Drobně obměnila jména, pohrála si s nimi.

Pobavila se a snad nějakou tu zábavu způsobím i milému čtenáři.

Jestli se mi příběhy podařily, to už nechám na posouzení každému, kdo bude mít chuť se začíst. Pokud tu a tam na vaší tváři vyloudím úsměv, tak o tohle tu přesně šlo.

JP

Harry a Předmět nejvyšší touhy

Představovat právě tuhle postavu, příběhy a vůbec svět Harryho Pottera, který ve svých knihách stvořila Joanne Rowlingová, mi skoro přijde nepatřičné. Snad jen pro pořádek.

Ve světě mudlů žijí také kouzelníci. Jestli se ptáte, kde je ten svět a kdo jsou mudlové, tak v něm sami žijete a jestli zrovna neumíte čarovat, mudlové jste vy.

Harry Potter je chlapec, který se musí vyrovnávat se slávou danou tím, že jako jediný, ještě coby prcek, přežil smrtící kletbu. K tomu od parádního padoucha, zlého čaroděje Voldemorta. Harryho rodiče to štěstí neměli a on se s pravdou o jejich smrti z rukou, respektive kouzelné hůlky, svého nepřítele vyrovnává těžce. Toto stigma v podobě jizvy na čele tvaru blesku si nese celým příběhem sedmi knih.

Ve Škole čar a kouzel v Bradavicích, kde se mladí kouzelníci učí všechna ta magická zaříkání, ale i kletby, tak tam Harry pozná své přátele - Rona a Hermionu, a také nepřítele - Draca. Každý školní rok se v Bradavicích děje něco nekalého, zlověstného, a ovšem, že za tím stojí Voldemort. Harry s pomocí Rona a Hermiony se snaží zabránit nejhoršímu a pochopitelně se mu to nakonec daří.

Albus Brumbál je ředitel bradavické školy a postava nadmíru kladná. Hagrid je poloobr a postava roztomile nešikovná, ne příliš bystrá, zato oddaná a tudíž rozhodně také na straně dobra.

"Harry!"

Cuknul sebou. Tenhle mladík, jizva tvaru blesku na čele, k nosu připlácnuté rozflákané lenonky, tak jeho tělo sebou šuknulo, asi jako když použijete kouzlo Titillo na hamouna střapatého. Kříženec strašidla a velké horské veverky totiž nesnáší lechtání.

Harry se nadechl.

Zhluboka nasál vzduch a zároveň cítil, jak se definitivně dostává z transu. Ztuhlost končetin už také pominula, aspoň těch stěžejních čtyř.

Zmatený výraz na tváři, co zná celý mimošmudlovský svět, vystřídaly rozpaky.

Kráska celá v rudém už byla pryč. Blondýna, ze které si pamatoval jen její skoro bílé oči a potom asi nejdokonalejší ňadra, jaká kdy viděl. Nemohl se rozhodnout, zda to, že by je už nikdy neměl spatřit, v něm má vyvolat pocit úlevy nebo jisté míry beznaděje.

Ted' se k němu řítí vyděšená Hermína a piští, že všechno viděla. Křehký dívčí hlásek zrovna huláká, že měli pravdu. Cosi se tu děje.

Smrtichvosti se určitě snaží ovládnout školu pomocí sexuální magie.

"To nesmíme připustit, Harry!"

A chudák Harry Gotter se k ní točí zády a zahanbeně se snaží vecpat do kalhot, co se tam na první pohled docela jistě nevleze.

Hermína už je skoro u něj, botky měkce pleskají o tvrdou dlažbu školní chodby v Jebáčcích. Při běhu se jí těžký cop nemotorně bimbá ze strany na stranu, asi jako když chcete kouzlem opravit kyvadlové hodiny, ale zbabráte to. Místo zpřesnění je zbavíte veškeré tvrdosti.

Tahle myšlenka mladému Gotterovi vnuknula jeden nápad. S určitým očekáváním mrknul na vzdouvající se rozkrok a už málem šmátnul po hůlce.

Než mu přišlo, že by to nemuselo být právě dobré řešení. Aby nakonec neskončil tak, že si pokaždé, když se sladkou Džíny budou chtít být chvilku sami, vypomůže protikouzlem.

Takové zpřesňující zaklínadlo na krevní oběh. Ego zpevňující kouzlo.

Erecto s poněkud pulzujícím účinkem.

Kouzelnická náhražka toho, co ve světě šmudlu zastane modrá pilulka. Až na to, že tady mají chlapi sem tam i jiné možnosti.

Hermína konečně stála naproti němu, tvářičky zarudlé a sotva popadala dech. Pohled zkusila fixovat na jeho tvář, jen aby očima neškobrtla o vyboulení v Harryho rozkroku. To se jí, pochopitelně, ani trochu nedařilo.

Rob byl docela jiný. Zvyklý řešit věci na rovinu.

Konečně se k nim docoural a hodlal rozvést řeč plnou omluv, jak se snažil Hermíně vysvětlit, že to měli nechat být. Prostě dva skoro dospělí lidé mají tu a tam nárok na trochu potěšení. Jen školní chodba k tomu není úplně nejvhodnější místo.

Pak zrzka upoutalo cosi jiného.

Rob vykulil oči, prohrábnul se zrzavou kšticí a obdivně zahučel: "No, páni, teda, Harry, ve jménu Merlinových kul..."

"Ale ne, Robe," bránil se Gotter. Švihnul hůlkou nad brýlemi, roztržitě zamumlal Okulus reparo a potom střídavě pohlédl na své přátele. "Hermína má pravdu. S tím útokem."

Zrzek se ušklíbnul, uchichtl. Úplně v tu chvíli zapomněl, že je tam i Hermína, a tónem, jako by Harrymu domlouval, povídá:

"Ale Harry. Možná ta kočka v rudém na tebe byla trochu ostrá, ale já osobně bych to útokem nenazval. Vlastně," Rob se chraplavě zasmál, "nejspíš by mě ani nenapadlo se moc bránit. Já rád ženské, které nemají problém chlapovi hezky tvrdě poručit."

Hermíně přišlo, že nastal čas se drobet připomenout, tak zpražila Roba pohledem. Docela zotra, když už to má ten zrzek rád.

Jindy," říká Harry a pobaveně se na ty dva culí, "by bylo asi zajímavé poslechnout si, jak to tady Hermíně vysvětlíš, Robe. Teď ale máme důležitější práci."

"Správně," přikývla Hermína. "Zjistíme, co se tu děje. Musíme mít oči otevřené..."

"A poklopec pokud možno zavřený," doplnil Rob a oba s Hermínou se tomu zasmáli, zatímco Harry zavrčel, že to nebylo ani trochu vtipné.

Zpráva o napadení studenta je zastihla v knihovně.

"Muselo se to stát až po Brumpálově smrti," mudruje si pro sebe Hermína. "On by tenhle hnus v Jebáčcích nepovolil."

Prolistuje knihu Podpdsová a smyslová kouzla, když nenajde, co hledá, odloží ji na vysoký štos a popadne Sexuální síla a přeměna vyvrcholení v praxi.

Pusu ale na chvíli nezavře.

Jejich hlasy tlumí kouzlo Quietus, součást školní knihovny. Je účinnější než staromódní tabulky vyzývající studenty ke klidu, aby nerušili ostatní. Na jejich místě teď visela petice Harantů ploskozubých o přearazení z klasifikace jednoduchého x, tedy zvířat nudných, do dvojitých xx, mezi nepochybně zajímavější zvířata neškodná.

Hned vedle prskal oběžník a studenti nižších ročníků byli nabádáni, aby knihy vraceli na police. Motivací jim měla být poměrně střídmá forma pohrůzek ze strany Knihomolných šotků:

"Nebudiž o snách buzení a s čerstvým séměm poluce do knihovny bičem hnání ni okolků bezhlavých při marnivém šminek plácání sobě v zrcadle hleděti."

Jak trefně poznamenal Rob, Prdelovník sevřený aby se v tom vyznal.

„Je dobře, že jsme se do školy vrátili.“ Hermína se mračí do knih, přitom bez přestávky kušní. "Už nějakou dobu se šeptá, že se tu děje cosi zlovolného, ale tohle je i od Vy-Na-prosto-Jasně-Víte-Jakého-Zmrda-Myslím nepředstavitelně nepěkné."

"Zase ale," oponuje Rob chabě, "když si vezmeš všechno zlo, co napáchal černou magií, tak tyhle erotický triky mě zase tak netrápěj."

"Myslím," řekla Hermína a potlačený vztek jí dával jemně afektovaný tón, "že tahle sexuální magie je o hodně horší než ta nejčernější. Vlastně to vím docela jistě."

No a tohle je zhruba ten moment, kdy se do knihovny přiiítí jistý student Nebervílu Tomáš Dýn. Celý vyplašený ze sebe vysype, že na ošetřovnu přinesli Levanduli Braunovou.

Poznali ji už od dveří ošetřovny. Tam také Harry, Rob a Hermína zůstali chvíli stát.

Levandule ležela na prostém lůžku, dlouhé vlasy rozčuchané. Oči mhouřila a z pusy jí bez ustání vycházely dlouhé steny.

"Bolí ji to?" Robův hlas zněl starostlivě. Vždyť šlo o jeho bývalou přítelkyni.

Tomáš se zarazil. Na tváři drobet rozpaky, krčí rameny. Řekne: "To bych nemyslel."

Když naše trojka přistoupila blíž, Rob se hryzl do rtů. Uši mu zaplály jasnou červení. Začalo být celkem jasné, že o bolesti nemůže být řeč. Levandule ležela na nemocničním lůžku. Ruce jí bloudily po těle. Kňourala a vzdychala, panenky protočené, ve tváři vepsaný chtíč. Jazykem a rty přitom dělá úžasně vzrušující věci.

"Páni," hlesl Rob zahanbeně. "Takhle jsem ji nezažil."

Později vyjde najevo, že se opakovaně pokoušela vytrhnout někomu hůlku, a když sejí to jednou povedlo, namířila na každého, kdo byl aspoň zčásti mužského pohlaví, a vyřvávala: "Erecto maximus!" Čímž měla způsobit dvě nervová zhroucení a jeden srdeční kolaps.

Harry se obrátí ke Gangréně Hnisoprdlové, od hlavy k patě mokré od lektvarů, které se neúspěšně pokoušela dostat do churavějící dívky. Mladý Gotter chce vědět, co se vlastně Levanduli přihodilo.

"Možná ji uštknul Puchýřník tvrdoocasý," povídá Gangréna, když se předtím narážkám, zda nejde o sexuální magii, jednoduše vysmála.

Cestu Zaneřádným lesem všem zpestří Hermína.

Prakticky bez nádechu opentlí Gangrénu Hnisoprdlovou všemi peprnými slovy, které zná. Dokonce si kreativně vypomůže některými novými, co pochytila z příručky pro chovatele cizokrajných mazlíků Potvory jiných světů. Aby se dostalo i na Gangréniny příbuzné.

U Habritovy hájenky se zastavili a hlasitě zaklepali, než se vecpali dovnitř.

Poučili se z jedné drobné příhody, kdy vzrušení z toho, co se jim právě přihodilo, nebo snad z něčeho, čemu by se rádi vyhnuli, je zbavilo zdvořilé soudnosti. Vlítli dovnitř jak roj Hajzlíků sršňovitých a Hermína stačila říct dobré tři věty, než celí zfamfrněli úžasem koukali na Habrita a ten ještě o cosi vykuleněji civěl na ně.

Trapná chvilka ticha.

Pak jim došlo, že intimní čtvrthodinku si jeden může odbýt, i když je právě docela sám. A zhruba od té doby také Habritovo "vobstarat Chloupka" dostalo drobet jiný význam.

Každopádně tentokrát si počkali na poloobrovo hřmotné "jóóó", než opatrně vklouzli do jeho skromného příbytku.

Pak došlo k tomu drobnému přehmatu.

Třeba za to mohla rozrušená Hermína, jak tak ze sebe chrlila páte přes jedenácté. Asi tomu nepřidali ani Rob a Harry, když jí skákali do řeči a opravovali. Nebo to třeba můžete brát tak, že Habrit neměl svůj nejbystřejší den.

Poloobr si odkašlal a nejméně nápadným způsobem, jakého byl schopen, mrknul směrem k Hermíně a pak k "mladým pánům" zahuhlal, že "tyhle diskrétní věci radši bez ženskejch". A znovu prstem dloubnul směrem k jediné "ženské", snad aby nedošlo k mýlce.

Hermíně to na náladě nepřidalo.

Nakvašeně třískla dveřmi, a zatímco ti tři uvnitř se snažili chlapecké věci řešit tiše, ona si docela dala záležet, aby ženský pohled byl slyšet zřetelně a parádně nahlas.

Bez servítků.

Ze všeho nejdřív se Habrit na Harryho a Roba podíval a nijak neskrýval zklamání.

„Jeden by myslel, že ve vašem věku už...” mumlal si, pak se ale vzchopil. Narovnal se. Prohrábnul vousy, a když se mu podařilo prsty zase vymotat, odkašlal si.

Odchrchlal si do dlaní, olízl rty, poškrábal se na nose, až konečně našel řeč.

„Teda, jak bych to... Viděli jste dva zamilovaný pavouky, ještě než ho ona sežere?”

Rob těžce polknul. „Pavouci? Proč pavouci?”

„A taky,” pokračoval Habrit, „to dělaj všichni psi. Jak tak vo tom dumám, voni nejspíš i lidi to tak dělaj...”

Harry se naklonil k Robovi. „Mluví o tom, o čem myslím?”

Rob znovu polknul, jak kdyby se mu měli z pusy zase klubat slimáci. Stejně zelený v obličejí, oči vybulené. „Já myslím, Harry,” pípne, „že jo.”

Asi třikrát se pokusili Habrita přerušit, jenže ten měl nejspíš za to, že čím dřív a rychleji to ze sebe dostane, tím spíš si můžou povídat o něčem rozumnějším.

Teprve na potřetí Harryho „Tak přece poslouchej, Habrite. Ptali jsme se na kouzla k erotickému očarování jiných lidí. Pokud tedy tvoje řeč nevede k tomu, jak motýlci používají sexuální magii...”

„Jo tááák,” oddychl si Habrit. Zakřenil se, pak se od plic zachechtal. „To jste měli říct hned.”

Obřími prsty se probíral v uzlech tvrdých vousů, až pak povídá:

„Vo tyhle oblasti toho zas tolik nevím. Ale zkuste se poptat v Hampejzový ulici. Ta je vodorovná k Příčný ulici. Potkáte tam holky, co vo sexu a kouzelnících věděj naprosto všechno. Pár užitečnejch tipů vám tam daj.”

Habrit se otočí, aby dal najevo, že to je od něj všechno. Až už byli Harry s Robem prakticky na odchodu, dodal, že ještě je v Jebácké knihovně jakási kniha. Dokonce si vybavil její název.

Před hájenkou se Harry i Rob rozhlíželi, ale Hermínu nebylo nikde vidět.

Až ji zahlédli vzadu u krmníku pro Sviňuchy krátkonohé, jak dřepí na pařezu. I z dálky řeč těla prozrazovala, že našťvanost ji hned tak neopouští i to, že zblízka vše bude ještě horší.

"Myslíš," povídá Rob s jistou nadějí v hlase, "že je nutný jí povědět obě varianty?"

Harry se usmál: "A jakou bys vybral?"

Kráčejí ke své kamarádce, ona dělá, že jejich kroky neslyší a také, že ji cosi děsně zaujalo vysoko v korunách jedovatých kaštanů.

"A kterou myslíš," vzdechne Rob, "si vybere ona?"

Druhý den hned po hodině obrany proti černé magii se sejdou v knihovně.

Hermína listuje 100 plus 1 způsobů, jak ze samečka udělat naprostého pitomce, a přitom nadšeně žvatlá, jak je báječné, že si na tu knihu Habrit vzpomněl.

"Tolik užitečných informací na jednom místě bysme asi nenašli," rozplývá se. "Představte si, na jakých špinavých místech by nás to nutilo hledat."

"Fakt štěstí," zahuhlal Rob a šlehnul po Harrym pohledem. Ten pokrčil rameny a sladce se usmál.

Protože asi není těžké souhlasit s Robem, že ta druhá varianta by byla o něco zábavnější, snad je dobré přejít přímo k tomu, co v knize objevili. Takové malé shrnutíčko sexu v kouzelném světě.

Podle všeho tady neexistuje nic jako frigidita nebo impotence.

Jinými slovy, když vám miláček, co umí čarovat, poví, že nemůže, tak jenom nechce.

Sex a kouzla jsou propojené. Takříkajíc v rovnováze.

Posílíte jedno, umocníte i druhé.

"V kouzelnickém světě," praví Hermína tónem, jako by se bavili o dýhovém kompotu, "kde peníze nehrají takovou roli jako u šmudlu, je sex silným pojítkem k moci."

Vypočítává příklady, v detailech se nenimrá, často je dokonce přeskakuje. Harry nebo Rob občas cosi namítnou, ale ona si toho všimne jen málo.

Pak vyjekne. Rukou si překryje pus, zatímco prst druhé ruky je jako hůlka namířen na jakési řádky textu.

Hermína zaklapne knihu, obě ruce složí na přední stranu. V očích vítězoslavný pohled, když řekne: "Už vím, proč je pro Vy-Bezpečně-Víte-O-Jakém-Sviňákovi-Mluvím tak důležitý sex."

Rob zúží oči do škvíry a s vážnou tváří pronese: "Netroufnu si hádat."

Hermína důstojně přikývne, ať už jeho ironii nepochopila, či se rozhodla ji ignorovat.

"Na sexuální magii neexistuje obrana. Nikdo se jí totiž ještě vážně nezabýval."

"To mi přijde skoro škoda," zamumlá Harry upřímně.

„Jo," přidá se Rob. "Znělo mi to jako oblíbený předmět."

"Ale máme větší problém," vykládá Hermína. "Zdá se, že v dobách, kdy na Škole čar a kouzel v Jebáčcích studoval Tom Raddel, což je, jak víte, jméno Valde-"

"Nevyslovuj to!" vypískl Rob zděšeně.

"Vida," ušklíbne se ona. "Pánové mě přece jen poslouchají." Pak se zase zamračí a pokračuje. Jde o to, že když tu studoval, profesor Brumpál mu zabavil jakýsi předmět. Mělo se za to, že je jen nemravný, tak ho prostě uschoval mezi jinými krámy, co do školy nepatří. Jenže..."

"Budu hádat," ozve se Harry. „Je pořád někde ve škole, ale schovaný, a on ho chce zpět. Protože ať je to cokoli, má to v sobě silnou sexuální magii, vlastně si myslím, že bude asi nepřemožitelná..."

Hermíně zklamaně spadne čelist. Rychle začne listovat v knize, asi aby mohla ještě cosi dodat. Pak desky zase zaklapne, vlastně s nimi práskne, až kniha zaskučí bolestí.

Jak to víš!" chce vědět.

Harry unaveně pokrčí rameny.

"Hermíno," ozve se Rob. Je tam taky, jak tu erotickou hračku najít?"

"Tak za prvé," šlehe po něm pohledem, "Robe Vízle, rozhodně to není hračka. A za druhé, ano, jsou tu jistá vodítka. Podle všeho ji lze najít a vlastně získat jen dvěma způsoby. Ten snazší je být původním vlastníkem, nebo," významně pohlédla na Harryho, "s ním být v propojení."

"A ten druhý?" chce vědět Harry.

"No," klopí poprvé Hermína oči. Nervózně si olízne rty. Konečně tiše povídá: "Musí se sexuálně nabít."

"Ať to znamená cokoli, nezní mi to zle," vypadne z Roba a Hermína mu věnuje jeden ze svých roztomile vražedných pohledů.

Pak vysvětlí: "Musí se spářit s dostatečným množstvím samců nebo samic svého druhu. Potom se medailonek zabarví do ohnivě žluté barvy..."

"Medailonek? Tak počkej," protestuje Rob. "O medailonku jsi nic neříkala. Jaký medailonek?"

Hermína se zasměje, v očích jí hrají plamínky a vůbec vypadá, že vlastně všechno sama vyřešila, už jen si pro tu věcíčku dojí.

Rozevřela knihu. Chvíli listovala, a když našla stranu, kterou hledala, otočila listy k Harrymu a Robovi.

První vyjekl Harry, hned potom medailonek poznal i Rob.

"Ale ten přece nosí Leticie Bobříková, profesorka dějin čar a kouzel!" vysloví Rob zřejmě, zatímco ostatní dva přikývnu.

"Myslel bych," namítne Harry zamyšleně, "že kdo se zabývá sexuální magií, bude sám tak nějak..."

"Víc sexy?" dopoví Hermína a k překvapení obou mladíků souhlasně kývne. "To je zvláštní. Třeba ty její neupravené vlasy, nenalíčená tvář a beztvaré oblečení, tohle všechno je jen maska. Ve skutečnosti..."

"Správně," zvedne se Rob, aby dal najevo, že čas váhání minul. Je na čase podívat se, jak vypadá doopravdy."

Ještě že máš zásoby spoustuličného lektvaru," chválí Rob Hermínu. Ta celá zrudne, oči zajiskří, pak potěšené mávne rukou.

Rozlije hustý nápoj do tří sklenic, přidá do každého po vlase.

Lektvary tak dostanou trochu jinou barvu, přičemž pro žádný z nich by se reklamní slogan nehledal nijak snadno, kdybyste ho chtěli šoupnout do maloobchodu.

"Povíš nám, v koho se změníme," bručí Rob, "nebo se máme dát překvapit?"

Harry, Rob i Hermína popadnou každý svou sklenici. Jako pokaždé, i tentokrát se neubrání úšklebku nad tím, jak nápoj vypadá, jak páchne a také, co se dá očekávat od té chuti.

"Budou z nás Stan, Semeon a Baltazar ze Zmiježeru," říká Hermína. "Nějak jsem si neuměla představit, že by se těchhle sexuálních zvráceností účastnily i dívky."

"Vážně?" ujede Robovi. Já si to zas špatně vybavím bez nich."

"Ti tři teď někde asi spí," odtušil Harry a Hermína příkývla.

"Tak ať je to za námi," zvedl svou sklenici Gotter a napil se.

Chvilka palčivého dávení, pak mu kůže začala bublat, měnit tvar.

Ruce divoce zarůstaly chlupy, až měl obavy, jestli Hermína zase nečmajzla chlup nějakého zvířete.

"No ty máš ránu," zakřenil se na Harryho hubený blondák a jakýsi obtloustlý brunet se pobaveně zasmál vysokým Hermíniným hlasem.

Harry mrknul do zrcátka a do smíchu mu nebylo. Tvář, co tam viděl, potřebovala oholit, pokud pominete problém s ekzémem a jedním doruda zbarveným jebáčkem v půli nosu.

"Bezva," ulevil si zarostlý zrzek Harryho hlasem. "Třeba ti to nezůstane," šklebí se tlouštík pisklavým dívčím hlasem.

"V to doufej spíš sama," odsekne Harry a dumá, jestli bedřar vymáčkout nebo ne.

Do toho se ozve Rob. Přidušeným hlasem povídá, že by měli raději jít a v tu chvíli jim to znělo tak nějak logicky. Navěsili na sebe hábity v barvách Zmiježeru. Hůlky zastrčili do kapes. A vyrazili.

Plížili se chodbami za dalším dobrodružstvím.

Už byli blízko kolejí Zmiježeru, když se Harry ptá, jestli přece jen nějaká obrana není. "Proti sexuální magii," dodá, když ti dva na něj nechápavě civí.

Jo," přisadí si hubeňour Robovým hlasem. "A taky by bylo dobrý, abysme sami nějaký zaklínadla znali."

"Co jsem věděla," mračí se cvalík podrážděně, pisklavý hlas se k němu vlastně celkem hodí, "jsem vám řekla. Musíme prostě improvizovat."

Do bujaré nálady to mělo daleko.

Výkřev temné budoucnosti kouzelnického světa, tihleti floutci a slečinky z lepších, čistokrevných rodin prakticky nepromluvili. Oči jim tékaly, tváře pobledlé. Maskované trojici celkem nečinilo problém se včlenit a předstírat, že ať přijde cokoli, není to jejich starost.

Ostatně, nebyli v tomhle předstírání sami.

Celkem brzy začali studenti mizet. Oproti zákazům, co panovaly ve škole, se přemísťují. Jak když zhasnete siluetu postavy, která tady je a blik, je pryč.

Blik, blik, blik. Blik.

Naši vetřelci se vmáčkli do skupinky s nervózně se hihňajícími trojčaty. Ani jednou by ta holka nebyla moc hezká, takhle třikrát byla aspoň zajímavá.

Blik.

Blik, blik.

Byli v místnosti, kde se vyučují lektvary. Až na to, že tam nic neublalo, lavice byly přiražené ke zdi a podlaha docela netypicky pokrytá měkkými koberci, na několika místech dokonce ve více vrstvách.

Na ten koberec si všichni přidřepli a polehali.

Konečně se přenesla i profesorka. Leticie Bobříková. Až na to, že vůbec nevypadala jako to nenápadné, plíživě se pohybující stvoření, které vídali Harry, Rob a Hermína na svých hodinách.

Červené, jen velmi málo zahalující šaty. Zářivé blond vlasy, modré oči vybledlé do jakési...

"To je..." škytne Harry v převleku zarostlého zrzka.

Jo," ozve se Hermínin hlas. "Taky jsem ji poznala. To ona tě přepadla na chodbě..."

"Pssst, tiše," okřiklo je některé z trojčat. Pohled ale pořád upřený k blond'até Bobříkové.

Brzy mělo být jasné, že na dlouhé výklady tento člen učitelského sboru není.

Leticie šlehla hůlkou: "Exvestitus" a stojí docela nahá. Perfektně tvarovaná, jemné opálení, hladká pokožka. Nebylo by fér tvrdit, že zakuklená trojice si medailonku všimla hned, třebaš to bylo jediné, co na sobě měla.

Medailonek měl nažloutlou barvu a měkce pulzoval.

Bobříková ukázala na jakéhosi studenta, který byl zrovna nejbliž.

"Accio, Erecto, Exvestitus," vykřikne Leticie. To už onen mladík letí za ní, asi jako když po někom hodíte plyšáka. Ještě za letu mu odpadnou knoflíky z puntu a z toho puntu vystřelí krátký růžový bambus jako zátka ze šampaňského. Pokud by se tedy ta zátka zarazila v hrdle. A před profesorku už tvrdě dopadne na záda nahý jako pulec.

Tahle bambusová zátka se tedy v hrdle zarazila.

Vážená profesorka Bobříková si cpe do úst kousek svého studenta, jako by tři dny nejedla. Žmoulá a saje a líže, a protože, nezapomínejme, jsme ve škole, ostatní studenti se ji snaží pilně napodobit.

Drako Malfoy se pustil do křížku s Pency Párk[^]nsovou. Ručně se obtěžoval sundat jí kalhotky a teprve pak vytáhl svou hůlku.

Obě, abychom byli přesní.

Tou dřevěnou zamával, s tou druhou jen mířil.

"Centrifugalis," zamumlá a Pency se rozjedou kolena daleko od sebe. Když pak ještě použije kouzlo na přivolání vody a vlhkosti vůbec, vecpe se do ní a slastně chrochtá.

Hůlky se pak chopí ona, mávne, cosi zašeptá a objeví se ruka v kožené rukavici.

První rána se nepovede a překvapený Drako obdrží parádní facku, jen to mlskne. Teprve napodruhé se Pency kouzlo zdaří a Drakovo pravidelné kolébání tam a zpět doprovází pleskání vyčarované ruky na nahý zadek.

Zase jinde v rohu si bere jakousi blondýnu zezadu Greg Gojl. Několikrát se pokusí o zpomalovací kouzlo, ale za chvíli je jasné, že tohle prohrál.

"Orgasmol" šlehnul holce nad zády a v ten moment se prohne jak kočka a táhle zasténá.

Také Greg zasténá, stihl to na poslední chvíli.

Pak se odvalí a s funěním se ptá, jaký byl.

Profesorka Bobříková se tu nechá obskakovat jako toulavá čuba, jen sama poroučí, nakazuje a obslouží se.

Medailonek houpající se na jejím krku povážlivě žloutl.

Je zřejmé, že ani naše trojice dobrodruhů nemá úniku.

Nejhůř asi dopadla Hermína. Když se k ní začala jedna z trojčat lísat, docela nahatá, tloušťk sípavě vysokým hláskem zahuhlal, jestli by si nemohli jen tak povídat.

Slovo dalo slovo, přičemž to, které mířilo a přesně zasáhlo Hermínu v těle toho cvalíka, znělo "Erecto".

V ten moment sebou Hermína práskla o zem, až to žuchlo. Dočista omdlela. Na takový odliv krve z mozku nebyla zvyklá.

„Já sám,“ špitne blondák Robovým hlasem, když viděl, jak dopadla Hermína. Smátnul si do kalhot a plačtivě šeptal, nikoli holce, která už nad ním netrpělivě stála, rozkročená, ruce v nahý bok.

Šeptal docela cizímu náradíčku: „Neboj, to zvládnem.“

Harry byl rychlejší než poslední z trojčat.

Namířil na ni a vyslovil odzbrojující „Expeliarmus“.

Pak se k ní sklonil, vzal jí za ruku a něžně povídá, jestli už jí někdo řekl, jak má nádherné oči. A také půvabné vlasy. A jak krojené rty!

Nevšímal si jejího zmateného „Cože?!“ a žvatlal něco o kráse niterní.

Nějak v tenhle moment se probrala Hermína. Nahmatala hůlku, namířila na tu divoženku, která na ní jezdila jak na koni, div že jí nezlomila kyčle.

„Depulso!“ vykřikne a holka, co na ní rajtovala, odlítne jak snítko prachu v průvanu.

Pak bezmocně zírá na tu nachovou, lesklou věc, která jí rostla pod pupkem a jako by z ní vysávala energii. Nebylo to tak úplně nepříjemné.

Hermína si v hlavě probírala jedno kouzlo za druhým, hned každé zase zavrhl.

Až to začalo vypadat, že se problém sám zmenšuje. Ta věc, která už tak horce nepulzovala, se scvrkla. Jenže místo, aby se plandavě přilepila ke stehnům, zmizela docela.

Co se tam objevilo, to důvěrně znala a rychle si intimní partii překryla hábitem.

„Měníme se zpátky, Harry,“ zašeptala a pokusila se vyškrábat na nohy.

Holka, co se jí Harry dvořil, vypískla a zděšeně mu ukazovala na čelo. Jizva. Objevila se, a i když nepřestal tak docela být zarostlým zrzkem, začalo být trojčeti, co na něj připadlo, něco velmi podezřelé.

Na další úvahy ale neměl čas.

Popadl za rukáv Roba, který právě plačtivě vysvětloval, ať si to ta holka nebere osobně, že je určitě jinak moc milá, ale že takhle hrrr mu to zkrátka nejde.

„Podívejte!“ vykřikla Hermína, jak už tak měla ve zvyku poněkud hlasitěji, než bylo vhodné.

Celá třída se zahleděla směrem, kde stála Leticie Bobříková. Už se nepářila, jen tak na okamžik vychutnávala, jak jí na nadrech pulzuje ohnivě žlutý medailonek.

Jinak to být ani nemohlo, než že na chvíli zkřížila pohled s Harrym Gotterem.

"Zadržte ho!" přikázala. Pak se propletla mezi do sebe zaklíněnými zpocenými těly a vyběhla na chodbu.

Harry, Rob a Hermína pelášili za ní, v závěsu jim ale byl Drako s Gregem a dalšími dvěma nebo třemi nahatými studenty. Vyslali na trojici vetřelců omračovací kouzla. Paprsky o vlásek minuly cíl a neškodně se odrazily od stěn.

"Honem," pištěl Drako. "Za nimi!"

Průběžný výsledek vypadal tak, že v čele elegantně běžela nahá Bobříková, na krku se jí houpalo cosi žlutého.

Za ní se řítila trojice Harry, Rob a Hermína. Asi by to bylo celkem vyrovnané, kdyby Hermínu nezpomalovalo, že občas vyšvihla hůlkou tu chechtavé, tu omračující kouzlo. Ve třech případech zasáhla cíl.

Grega dostal Rob. I on vyslal několik kouzel, bez výsledku. Nakonec se zastavil, zamířil, i když tahle časová prodleva mohla být problém, a zřetelně vyslovil: "Centrifugalis". Gregovi okamžitě vyjedou nohy nahoru a do stran. S hlasitým žuchnutím dopadne na zadek. Drako zbyl na Harryho.

Oba na sebe seslali několik kouzel, ale každý z nich se obratně soupeřovu paprsku vyhnul.

Pak si Harry vybavil jedno, co poprvé slyšel před chvílí v té podivné učebně.

Otočil se. Zacíлил: "Orgasmol"

Trefil dokonale.

Snad byl Drako trochu zaskočený, že na něho jde Harry právě takhle. Plný zásah a v další chvíli už se blondatý prevít válí po podlaze, chroptí, šklebí se a cáká okolo sebe hustou břečku v nekončících vlnách.

"Vběhla támhle," křičí Hermína u jedněch dveří, nepočká, až ji doběhne i Harry s Robem, a hned se sama hrne dovnitř.

Jsou v nějakém tunelu, který vede do podzemí. Před sebou vidí běžet nahatou blondýnu, zkoušejí na ni volat, ale ona pochopitelně fofruje dál.

Vběhla do dveří.

Nezdržovala se jejich zavíráním, jen kouzlem vytvořila jakousi energetickou překážku. Zlikvidovat ji byla pro Hermínu hračka. Přesto se ve dveřích zarazili. Naše statečná trojka tam teď stála a fascinovaně zírala dovnitř.

Vprostřed místnosti stál jakýsi masivní železný totem. Sloup, co vypadal, že se po něm plazí hadi, hoplani a ještěři. Také štíři, pavouci i tygrouši. A jak se právě navzájem požírali, škrtili a trhali, kdosi na ně vyslal kletbu a oni takhle navzdýcky zkameněli.

Největší z těch příšer byl drakopysk. Tlama rozevřená, vystupující tři řady zubů a hadí jazyk.

Profesorka Bobříková si strhla z krku medailonek. Žluté světlo uvnitř pulzovalo, blikalo. Vypadalo jako živé.

Opatrně ho položila na vystrčený jazyk drakopyska, třebaže Hermína zapištěla: "Ne!"

Jenže to už hlava ožila a schlamstla medailon.

Živé teď byly i ostatní příšery. Chmataly po sobě, šklebily se, syčely a vrčely. Dostaly hlad.

Jen na chvíli.

Pak se celý sloup rozprskl do rudého plamene. V něm tančila maličká lahvička.

"Předmět nejvyšší touhy," zašeptala Hermína a zároveň po flaštičce, co vypadala jako od parfému, natáhla ruku.

"Páni, Harry," naklonil se Rob ke svému obrýlenému kamarádovi. "Co myslíš, že by to tak s ní provedlo?"

Přesně stejný dotaz si asi položila i profesorka.

Vystarovala po flakónku.

Zhruba ve stejnou chvíli, kdy po něm skočila i Hermína. Zatímco ty dvě se praly, kousaly, škrábaly a syčely na sebe, Harry si s Robem vyměňovali tipy na vítěze. Přitom sledovali ty dvě, jak spolu zápasí.

"Neměli bysme Hermíně pomoci?" špitl Rob bázlivě. Harry rozhodně zavrtěl hlavou. Dodal, že by to brala, jako by jí nevěřili.

Rob přikývl.

Pak se tam objevil Crabb.

Mířil na Harryho s Robem hůlkou. A zatímco ti dva se nenápadně šourali ven z místnosti, Crabb se sunul směrem dovnitř.

Uviděl Hermínu a Bobříkovou, jak se muchlají na podlaze. Profesorka, nahá jako slimejš rohatý, zrovna vítězně nad hlavu

zvedla lahvičku. Teprve teď bylo pořádně vidět, že je azurová a třepe se v ní nějaké světlo.

Crabb okouzleně civěl na Leticii. Její skoro vyhublé, přesto atraktivní tělo bylo zpocené. Zrůžovělé námahou. Hrudník se těžce zvedal, ňadra se nalívala. Tu a tam nějaký škrábanec.

"Paní profesorko," soukal ze sebe student Zmiježeru a jako by zapomněl na tři z Nebervílu, co tam byli s ním.

Harry a Rob popadli Hermínu každý za jednu ruku a táhli ji ven.

Crabb vzrušeně špulil rty v masité tváři. Očima sjížděl ženskou nahotu před sebou, jako by to bylo poprvé, co něco takového vidí.

Na hůlku v ruce dočista zapomněl.

"Expeliarmus!" zahulákal Harry a Crabbova hůlka mu skočila do ruky.

Pak zabouchli dveře.

Ty se zaklaply a Hermína přidala pár zamykacích kouzel.

Potom ještě zašmrdlila hůlkou a cosi zašeptala, ve dveřích se objevilo maličké, prosklené okénko. Natáhli se na špičky, aby viděli dovnitř.

"Moc... Ppa-pa-paní profesorko, totiž, moc vám to sluší!" soukal ze sebe právě Crabb.

Bobříková už odšpuntovala lahvičku. Parádně si přihnula z Předmětu nejvyšší touhy, decentně si odkrkla. Hrudník se jí znovu vzedmul, jak vzrušeně a nepochybně i poněkud zmateně zašeptala:

„Já ti mám tak děsivou chuť na čokoládu!"

Stane se i v lepší společnosti

S převahou nejslavnější upír z pera Brama Stokera. Prakticky ho nejde neznát.

Dracula je krvežíznivý zmetek, nemrtvý, který "přežívá" jen díky tomu, že z lidí saje krev. Za jistých okolností navíc může z prostých smrtelníků vytvářet další zrůdičky, jako je sám. Domovem je mu Transylvánie, ale za potravou a nejspíš i dalšími výdobytky přesídlí do Londýna.

Všeobecně známým faktem je, že předlohou Draculovi byl kníže Vlad III. Dracula, zvaný Tepeš, tedy napichovač. Rumunský šlechtic, který za války s Turky proslul napichováním nepřátel na kůl.

"Dovolte, mylady, abych vyjádřil jistou obavu," povídá.

Na hlavě tyrkysový cylindr, navlečený do fraku stejné barvy a pod tím hedvábná vesta z růžových a žlutých a bílých květů, mezi vším lístky jemně pistáciové barvy. Jen ta vesta.

Nebyla to tak úplně jeho vina.

Ty hadříky, to byla prostě londýnská móda viktoriánské éry. A blbiny, co zvučně, leč monotónně tlačil přes masivní knír, za tohle mohla etiketa.

Dnes byste na jeho místě hulákali, ať někdo zatraceně zavolá doktora a do hlasu byste šoupli přiměřený stupeň paniky. Zatímco škrobený elegán ze sebe souká souvětí komplikovanější než uzel, co mu na krku pomalu nedovolí dýchat, zkrátka on kušní cosi o poněkud nepříjemném incidentu a má tím na mysli, že jeho snoubenka se poroučela k zemi. Tvářičky bílé a na živůtku pár cákanců čerstvé krve.

Dáma, které tohle všechno povídá, jako by se právě bavili o počasí a jako by i další konverzace měla běžet tímhle směrem, tak to byla čirou náhodou matinka té slečny rozplácnuté na drahými běhouny pokryté podlaze. I ona rozvážným hlasem krapet přiškrceným korzetem, který nejen, že jí neuvěřitelně lichotil, on přímo lhal, tak urozená paní klidně řekne cosi o navoněném kapesníčku a už ho kdosi příčinlivě cpe té mladé holce pod nos.

Až se probouzí, až si sedá, až vytřeští oči a zmateně povídá, že si na nic nepamatuje.

Nejvíc křiku nadělá gardedáma.

Jak objevili tu holku na zemi, zároveň překvapili služku, která měla bdít nad ctí nevinné dívky během návštěvy hudebního svatostánku. Načapali tu nešťastnou ženskou, jak docela prostě spí.

Jenže připustit, že si schrupla, to by snoubenec vlastně prohlásil, že jeho zbožňovaná už tak docela nemusí mít čest na svém místě, neporušenou a pružnou. Připravenou jen pro něj v tu pravou noc.

Matinka měla o téhle věci ještě menší chuť pochybovat, takže doktora nikdo nevolal. Bylo přece zřejmé, že dívku ten povznášející umělecký zážitek pouze rozechvěl, až na okamžik ztratila vědomí.

Rozrušení, to byl důvod, proč byla malátná.

Rozrušení, přesně takhle se na její drobné šíji objevily dvě nepatrné krvavé ranky. Nic víc za tím nebylo.

A určitě a rozhodně to nemělo co dělat s pohromou, která se přihodila jen o tři lóže přes chodbu a vpravo.

Bylo by poněkud nevhodné zdůrazňovat, že tady se o čest připravovalo. Opakovaně a dokonce způsoby, proti nimž by protestovala nejen církev, nejen manžel dotyčné, ale navíc i konzervativní britské zákony.

Prostě to berte tak, že tady se souložilo.

Ta dáma, a opět se raději vyhněme zavádějícímu označení postižená, tak prostě žena s pocuchanou krinolínou a zničeným účesem i pověstí prohlásila, že se na ni vrhl muž.

Vysoký, silný, bledý. Zuby jak tesáky, kapala z nich krev.

Pocuchaná milostpaní s ruměncem ve tvářích a jiskrou v očích popisovala jak a kam a kolikrát.

Povídala, co právě on i co musela ona a jakýsi bobík to chvatně čmáral na papír. Popsal takhle asi deset stránek zápisníčku, než blok zaklapl a prostě jen nevěřičně naslouchal.

Je to takhle.

Chlap, normální, průměrný muž, tak ten to má naštelované jednoduše. Podniká dramatické výstupy a pářící tanečky, nakrucuje se, snaží se a ukecává, honí se za kdejakou sukní, aby smočil. Kušní o lásce a vyzná se vám z čehokoliv a kdykoliv, jen aby si na sklonku večera krátce vrzнул. Může být, že někdy i úspěšně.

To se pak ozve prázdný žaludek a tenhle vystavený sameček sáhne po prvním, co najde, aby zapudil hlad.

U upíra je to obráceně.

Když pomineme smysl jeho existence z hlediska filozofie a nebudeme do toho hloupě cpát ani humanitu a tyhlety kraviny, tak on vlastní poslání chápe velice prostě.

Nasytit hlad.

Tím se baví, tady rozvine své lovecké vášně, sem soustředí výmluvnost, ba leckdy jistý talent pro roztomilost a neodolatelný šarm. Je to dravec, je vybíravý, vkus i chuť vytríbenou.

Snob.

Když nalezne hrdlo hodné jeho přízně, pak to jde rychle. Zahryzne se do žíly a pije. Cucá, nasává, hltavě srká.

A teprve pak ošuká první, co mu přijde pod ruku.

Rozumějte, kdyby tyhle litry krve fungovaly stejně, jako když do sebe šoupnete metr piv, tak se sotva doplazíte ke klozetu či k nejbližšímu rohu. Záleží, čemu dáváte přednost. A všechna snaha je, s prominutím, v řiti. Nebo, jak už padla zmínka, na nějakém patníku.

Což by, dlouhodobě vzato, byla parádní pitomost.

Ty litry nacucané krve se v těle nemrtvého rozprsknou do všech stran, všude, kde normálně koluje krev, se natlačí nová dávka. Hezky úsporně a efektivně.

Jedno z center, která si nasyslí krevní zásobičku, je bezpochyby mozek. Některé středověké příručky ještě předtím než se pustily do pasáží o česneku a dubových kulech, tak docela pragmaticky varovaly, že je beze smyslu pouštět se s vampírem do her náročných na intelekt, jako jsou třeba šachy.

Jenže upír, co čerstvě požil svou dávku, s vámi beztak šachy hrát nebude.

Tou druhou komorou, která je u upířího samce připravena pojmout dostatečnou zásobičku krve, je pochopitelně penis. Zatímco přetlak v mozku nemrtvému nijak nepřekáží, s tou erekcí se musí vypořádat.

Zkuste si tak špacírovat Londýnem.

Pánský frak se sice vyznačoval poměrně slušnou délkou, jenže docela neprakticky vzadu. A střih ani materiál kalhot s touhle drobnou nepříjemností nějak nepočítaly.

Obzvlášť, když se nejednalo právě o drobnost.

Jak si hrabě Drejakula uvolněně vykračoval po Adam Street, v hlavě se mu přehrávaly útržky z toho večera. Úchvatná hudba, která

jako by vás unášela staletími. Což od někoho, kdo zrovna fakticky umí lítat a ještě si zažil hezkých pár věků, je opravdický kompliment.

Prožitku jistě prospělo, že tohle zrovna byla doba, kdy vám do umění soused nešustí popkornem a nesrká kolu. Vlastně jediný, kdo si během představení nacpal břich, obrazně řečeno, byl právě Drejakula. Zase se snažil příliš nemlaskat.

Vešel do lóže, kde byla mladá dívka se služkou. Gardedámě věnoval bezchybný hypnotický pohled a ta se odporoučela do říše snů.

Pak to děvče požádal o tanec.

Beze slov, jen jemné gesto. Úklon s nastavenou dlaní, do níž ona naprosto samozřejmě vložila svou útlou tlapku nasoukanou do bílé rukavičky, a zatímco Covent Garden byla prostoupena hudbou, tahle lóže jako by byla někde docela jinde, oddělena hrází lásky a galantní ochrany. Takhle nějak to aspoň vyznělo té slečně.

Než se jí upír zahryznul do šíje.

Nepřiznala by to ani svému deníčku, ale vlastně to chtěla.

Pohledem žadonila, aby se v duchu romantické doby přitulil k jejímu krčku a sál z její touhy.

Co na tom, že pár kapek ulpělo i na šatech.

V této fázi se Drejakula vyžíval. Projevil se v něm umělec, kouzlil, básnil. Slyšet a vidět ho v akci, vlastně byste se mu sami nabídli. Přesvědčení, že lépe se svým životem zkrátka naložit nemůžete.

Co nutně následovalo, pro hraběte nebylo víc, než když si kojenec potřebuje odkrknout. Poté, co se nasytí.

Muselo to být hned. Bezodkladně. Byla to chvilka, kdy noblesní nosík rumunského aristokrata dočasně ztrácel nejen snobství, ale vlastně i z velké části soudnost.

Bral cokoli, jen když to bylo po ruce.

Zatímco ta křehká kráska s dvěma drobnými ranami na krku šla k zemi zvolna a s jistou grácií, v té druhé lóži se to při Drejakulově odchodu neobešlo bez ukřivděního skřípění zubů. Co skrze ně bylo ne příliš ženským hlasem ceděno, znělo jako "Vrat' se, ty zmetku, od rozdělané práce se neodchází!"

Zpovzdáli se stále ještě nesla hudba, už brzy ji měl následovat bujarý potlesk a vzápětí ještě bujařejší zavýsknutí vydešeného snoubence. To už se hrabě procházel londýnskou nocí a přemýšlel.

To ta krev v mozku. Tady byl stále jistý přebytek.

V poslední době se druhá fáze krmení, ono řekněme mokré odříhnutí, tak tady se mu přihodilo pár nepříjemností, které nemohl dost dobře lehkomyšlně přejít.

Nejdřív, zkraje noci, to dává upír jednoznačně přednost opuštěným místům. Nebo spíš skoro opuštěným.

Jedna osamocená dušička se sladkou krví.

Když zrovna v okolí nikdo nezaclání, může si Drejakula vyhrát.

Být šarmantní.

Kreativní.

Místo rychlého občerstvení na stojáka si vychutnat báječný večer, protože, i když to nejspíš bude znít zvláštně, ale tihle krvežízniví dravci jsou velmi společenští.

Jenže jakmile přijde čas na sex, tak se ze samoty vyklube poněkud problém.

Jsou dvě věci, ke kterým se hrdý upír nikdy nesníží. Nepřeřízne někoho, komu právě prokousl hrdlo. A je si vědom, že vlastní ruce nemá na práci, od toho jsou tu tisíce a tisíce poddaných.

Takže zčerstva nacucaný a s pořádnou bambulí v rozkroku se potlouká temnými uličkami a číhá na dámu, která by byla svolná.

Těchhle svolných dam, které by to vysloveně neměly za řemeslo, ani v britské metropoli nebyl nadbytek. Zvláště když uvážíte, že nebyl jediný chlap, kterého do noci vyhnala chuť trochu si zašpásovat.

Někdy zkusil zajít do veřejného domu. Jenže se nemohl tak úplně zbavit dojmu, že se ho pokoušejí docela prostě odrbat. Nejspíš to bylo tím, že když tam nakráčel s erekcí jak se patří, bordelmamá dospěla snadno k myšlence, že tenhle panáček to fakticky moc potřebuje a tedy za to bez ceknutí fakticky moc zaplatí.

Nejhorší bylo, že v tom se pochopitelně nemýlila.

Když pro své zvířecí pudry příhodně sáhl po přeměně, nedopadl o moc lépe.

V jedné vile poblíž Regent's Parku se vetřel do přízně asi čtyřicetileté, přesto poměrně pohledné vdovy. Vedli spolu konverzaci, oba předstírali, že pijí čaj, a vpíjeli se očima do toho

druhého. Nad ránem rozmařilou krásku zanechal v omámeném stavu a s roztomilým kousnutím na krku.

Přeměnil se ve vlka a pádil si to parkem, chřípí mu jasně signalizovalo blízkost vlčice, co nejspíš utekla z nedaleké zoo. Nebyl to jen čich, který mu do čumáku vecpal vůni hárající feny. Hlavně teskné, osamělé vytí, jaké dnes nenajdete snad ani na internetových seznamkách.

Jenže, chyba se zkrátka vloudí.

Samice to tedy byla a fakticky potřebovala protáhnout kožich.

Tady bylo všechno v pořádku. Jenže šlo spíš o smečku šesti vlčic a ty zvířecí krásky měly své ženské dny báječně sladěné, háraly totiž všechny ve stejnou dobu.

No a do tohohle se chudák hrabě připletl.

Nakonec byl rád, že vyvázl životem, v kožichu pár nepěkných kousanců. Ani neměl příležitost se vybít a už vůbec ne sílu a chuť ten večer podniknout další zoufalý pokus.

A jestli vám snad přijde vtipné, že měl při úsvitu problém zavřít víko rakve a musel spát na boku, tak on se tomu fakticky zrovna nechechtal.

Jindy dal Drejakula přednost formě netopýra.

Když se v tomhle stavu v nočního letce změnil poprvé, měl zjistit, že jeho překrvený pták poněkud zhoršuje manévrovací a letecké schopnosti, a i když tenkrát bylo v Londýně mnohem méně luceren než dnes, zase měli víc stromů.

Kráčelo o to, že v rychlosti čtyřiatřicet mil v hodině si můžete nejen hezky potlouct čumák, ale když si nedáte pozor, vaše pýcha se pak bude navždycky i v lidské podobě vychylovat mírně vlevo.

A to nebylo na jeho přeměně nejhorší.

Jak se takhle pořádně těžký, protože nacucaný, nemotorně plácal nad Hyde Parkem, ucítil vůni samičky. Elegantním přistávacím manévrem si to namířil k cíli a i tentokrát skončil s nepěknými kousanci. Když později usínal na boku, usmyslel si, že si pořídí větší rakev.

Omylem se totiž vrhl na zatoulanou pudlici. Ostatně tehle Drejakula nebyl žádný mladík, prostě se mu z hlavy vykouřilo, že je právě netopýr. Pudlice si toho všimla hned.

Nastal čas na úvahu, zda si pořídít stálou partnerku.

Pochopitelně, že krmi si pořád ještě musí obstarávat každý večer jinou, ale jeho cesta za odkrvením pánské pýchy tak bude mít jasný směr. Navíc byla celkem velká šance, že při společných loveckých toulkách a čerstvě nasycen může mít svůj sexuální objekt po boku.

Rychlé a praktické.

O aristokratickém nosánku milého hraběte a tedy o jeho vybíravosti už padla zmínka. Dívka, které se dostane té cti, aby navěky či podstatnou část věčnosti večerela s Drejakulou chutný kousek Londýňana, nechala se potom několikrát drobátko zprznit, načež poklidně uléhala do tlející tisové rakve, to musel být pochopitelně skvostný exemplář.

Tak to cítil hrabě.

No a navíc ta holka musela být panna. Tohle byla zase věc tradic.

K rituálu, kde se připíjelo upíří krví, tak tam byla zapotřebí nevinnost.

Stačilo totiž, aby spolkla jednu jedinou kapičku jeho krve, a stane se tím, kým je on. Stejně silná, stejně nenasytná, krvelačná.

Sexuchtivá.

Pochopitelně v tom byl háček.

Drejakula dobře věděl, že stavy panen v Londýně poněkud prořídly. Zvláště takových, co stály za pohled.

To by však nesměl být hrdý rumunský šlechtic, aby se vzdával snadno. Za pomoci sítě úlisných, bázlivých špehů se k němu dostala zpráva o slečně Lucy hned, jak se objevila ve Whitby. Jestli byla panna, o tom pochopitelně kolovaly pouze dohady, její krásou si ale byli do jednoho zatraceně jistí.

Jasno bylo hned, jak hrabě milou Lucy poprvé uviděl. Zdála se naprosto dokonalá.

Pochopitelně se za ní táhl houf nápadníků jako mravenci za kostkou cukru. Některé bylo nejspíš třeba brát v úvahu jako soupeře.

Drejakula z nich nebyl nejmladší ani nejhezčí, jeho hypnotický, dravci pohled měl ale rozhodně cosi do sebe. Za zmínku snad také stojí, že takový upír dokáže zabít na vícero způsobů než jen obrácenou krevní transfuzí. Téhle jen z praktických důvodů dává přednost.

Nemělo jít pochopitelně o jeho první společnici. Za ta dlouhá staletí už se pár ženštin se sexy tesáčky po jeho boku vyskytlo.

Některé zanechal v Karpatech, další v Turecku.

Vetřít se na večírek, co pořádá jednoho sychravého večera matka Lucy, je snadné.

Hostitelka Drejakulu mile přivítá a přátelsky, ba podbízivě mu povídá, ať si jen poslouží dle chuti vším, co dům nabízí. Hrabě ji ujišťuje, že právě to má v úmyslu, a ani trochu byste jeho úšklebek nepovažovali za dábelský.

Zatímco se s ní baví, vypráví jí o své vlasti a přidá tu a tam nějakou historku, kterou všichni v chumlu okolo nich shledají jako úžasně poutavou.

Zmíní se také o její dceři. Kdepak ji schovává? Tolik o ní slyšel.

A matinka se zaculí.

Povídá: Jistě brzy přijde pozdravit vzácného hosta."

Potom už se opravdu objeví. Křehká, něžná, s tváří mnohem víc ušlechtilou než vysloveně krásnou. Drejakula dokonce v srdci ucítí něco, co zatraceně dlouho necítil.

Není to jen hlad. Není to jen chtíč.

Jak to jen pojmenovat?

S fešnou slečnou Lucy se objevil i její šeredný stín. Gardedáma, která se všude držela nejvyš metr za svou svěřenkyňu a všechno okolo ní, co mělo shodou okolností kalhoty, sežehávala nevraživým pohledem.

Hraběti bylo jasné, že cesta k jeho vyvolené vede přes tuhle tělesnou stráž. Na její zamračené úšklebky odpovídal milým, galantním úsměvem. Dokonce udělal něco, co ona ještě nezažila.

Začal si s ní povídat.

Drejakula nemá problém být okouzlující, někdy je to ale zatraceně těžší než jindy. Tahleta dáma, to byl tvrdý oříšek. Když konečně poněkud roztála, byla připravena na hypnotický pohled, a u toho musela být pohodlná židle. Někde v ústraní, kde si schrupne, zatímco hrabě si bude dávat nějaké to číslo se svou nevěstou. Po obřadu, jak to vnímal on, pochopitelně.

Pohled zabral, gardedámě se podlomila kolena a žuchla na stoličku. Hlava se jí zaklonila, ústa doširoka rozevřená, z nich vycházelo tiché chrápání.

Upír se vrátil do hlavního sálu. Přišel si pro svou oběť. Pro svou odměnu.

Jenže nestrážená Lucy byla obklopena smečkou nadřazených samečků a vesele s nimi tokala. Líce zrudovělé, v očích lesk ze slabého vína.

Drejakula se rozzuřil. Cloumal v něm vztek a tyhle pocity má nemrtvý většinou úzce propojené s hladem. Se žízni.

S prudkou touhou po krvi.

Vyběhl po schodech do patra, krácel rychle a snažil se uklidnit, ale ve spáncích mu divoce pulzovalo. No, a jak tak šel okolo jedněch dveří, zaslechl zpěv. Byl to dívčí hlas a byl sladký, něžný.

Na nějaké hry, na flirtování a společenskou konverzaci nebyl čas.

Prostě po ní skočil. Docela jednoduše jí rozdrásal krční tepnu a hltavě pil. Krev mu stékala po bradě a on ji nechal, v té krvi se rochnil, topil se v ní, potřeboval ji cítit všemi smysly.

Konečně utišil hlad.

Opláchl se, urovňal oděv do společensky přijatelné podoby, ale pochopitelně jen do té míry, co jeho tvrdá, nepřehlédnutelná erekce, dovolovala.

V tom vešla do svého pokoje Lucy.

Služebná jí tam předtím připravovala lůžko a chystala nějaký ten lehký hadřík coby košilku na noc. Teď tady leží chladnoucí tělo, naneštěstí pro cudnou slečnu, co právě vstoupila, mimo dosah jejího pohledu.

Tak ji tu měl. Svou vyvolenou. Nevěstu. Společníci pro další století či dvě.

On zíral na ni a snažil se potlačit svou přirozenost, zatímco ona zírala na to, co hraběti docela neesteticky kazilo jinak padnoucí stříh kalhot.

Nebylo zbytlí.

Nějaká část v něm si pořád uvědomovala, že když na ní prostě vybije svou akutní potřebu, už mu nebude k ničemu. Ale že už v životě něco viděl i zažil, dokonce i v tomhle stavu si uvědomil, že jsou i jiné způsoby, než ji zbavit panenství.

A tak z nebohé Lucy strhl šaty, přinutil ji kleknout na všechny čtyři a sám se k ní přitlačil zezadu. Hezky z kalhot vyndal, čím předtím vzbudil tolik jejího údivu, a zasunul, kde to ona určitě nečekala.

Těžko říct, jestli i tenhle výkřik mělo na svědomí její překvapení, ale řvala u toho pořádně. Vzdychala a kňourala, svíjela se a hrabě spokojeně zaznamenal, že si vybral báječně.

Trochu problém byl, že na ten řev reagoval ještě někdo.

Dveře se rozrážejí a chrabřý bojovník za dívčí práva, jeden z jejích citelů, se žene dovnitř. V ruce obnažený kord, zatímco hrabě má obnaženou docela jinou zbraň, která ale proti ostrému kovu moc nezmuže.

A rozčilený obhájce przněných dam se ohání tím kordem, švihá jím do stran a Drejakula se zmůže jen na úhybné manévry.

Lucy pořád ještě řve, nahá, roztažená na všech čtyřech na pomuchlané pelesti.

Ti dva pobíhají okolo, a jak jeden zásah roztrhne hraběti tvář, Drejakula pochopí, že je čas k ústupu. Vyběhne ze dveří, oběma rukama se snaží nasoukat do kalhot. Jde to jen o něco lépe než předtím.

Na chodbě se srazí s ní.

Prakticky do něj napálí ta gardedáma. Takhle zblízka vypadá ještě ošklivější, vlastně je to nejšerednější žena, jakou měl hrabě za svou dlouhou existenci možnost poznat.

Ale byl k ní hodný, vlídný.

Ona teď oplácí laskavost Drejakulovi. Vidí šrám na jeho tváři, něžně ho přes ni pohladí a docela překvapenému hraběti, kterému se navíc v patách žene chlap se zakrváceným kordem, tak ta ošklivka políbí jeho tvář.

Olízne drobnou kapičku jeho krve.

Její pohled se změní.

Nehezka je pořád, jen se jí v očích objeví dravost. Upíří dravost, abychom byli přesní. A hrabě si povzdechne.

Nemrtvý nešťastně pokrčí rameny, unaven vzdorovat osudu jen vyčerpaně hlesne: "Měli bychom odsud zmizet."

Nejošklivější bytost, kterou kdy potkal, něžně zavrká: Jak si přeješ, můj drahý."

Indi Džíns a pátrání po Zatraceném městě

Klasika filmového dobrodružného žánru, celkem natočeny čtyři díly. Podepsáni jsou pod nimi George Lucas a Steven Spielberg.

Indiána Jones je profesor archeologie s talentem na problémy i s vytříbeným smyslem k hledání slavných artefaktů, které jsou často považovány za mytologické. K tomu ještě má tenhle dobrodruh s duší kluka neotřelé kouzlo pro ženy.

A ještě taková drobnost: každá z těch relikvií je zatraceně dobře ukrytá i chráněná a docela pokaždé jde o holý život, když už se rozhodne si pro ni dojít.

Jednou to chlapa prostě dostihne.

Někdy dříve, u těch šťastnějších o cosi později. Objeví, že jsou věci, které provozovat začne být víc o selháních než o potěšení. Skončí to v den, kdy pronese, ve tváři docela vážný výraz, že ta pravá vášeň je v teoretickém studiu.

Vyhlásí průměr něžnému pohlaví.

Tomu svému pak klid na loži.

Přesně tak.

Kušní o tom, jak je žena vlastně krásná niterně, povídá o platonickém souznění a vrstevníci pochopitelně chápou, že se mu zkrátka už nepostaví.

Podobně nahlížel na archeologii. Také tady se dříve věhlasný dobrodruh Indi Džíns spoléhal víc na tu teorii.

Tohle všechno vyřešíte a postupně spějete k vědomí, že vám nic neschází. Jste šťastní. Objevíte mír ve vnitřní harmonii ducha s duchem. Tělesno se vypařilo. Tyhle lži si hýčkáte, taková pravidelná, vyprazdňující masturbace niterná.

Dokud vás nepřistihnou při lži.

V kanceláři profesora Indiého se objevila studentka. Pochopitelně nádherná a smyslná. Blond holka s křivkami jak z Playboye.

Dvacítka, co v archeologii i tělesných radovánkách náhodou dává přednost praktické stránce. Totéž očekává od něj.

Pozná se to snadno.

Kušnila o historii. Rozplývala se nad půvabem té nebo oné doby a také těch i oněch míst. Přitom její místečka byla hezky na dohled. I ta byla půvabná a k tomu přístupná.

Jmenovala se Pamela.

Když měla za to, že úvod si odbyli, docela prakticky na stole rozložila věci, které našla v pozůstalosti svého otce. Útržky map i fragmenty překladů. Svazky fotografií i kopie náčrtků a starých kreseb.

K tomu deník.

Převázaný řemínkem, několik stran čímsi politých. Byly plné pečlivě zaznamenaných opisů i poznámek psaných netrpělivou rukou.

"Zdá se," řekne Indi, jak se v tom tak prohrabuje, "že váš otec objevil cestu k Bohem zatracenému městu. Nebo si to aspoň myslel."

Ona přikývne, hluboký nádech, kdy se zdá, že v kanceláři není snad ani dost místa. Mezi všemi těmi artefakty ze všech dob a kontinentů i pokladu, který mu přinesla, zkrátka tohle byla chvilka, kdy Pamela nějak příliš přitahovala profesorovu pozornost. Přestože její nádra asi byly jediné dvě vystavené věci v místnosti, které nebyly pravé.

Profesor mrkne, sundá brýle a otře si je. Přitom pořád civí do těch cárů historie.

Povídá: "Váš otec vypátral, kde leží Sodoma."

Jestli se vám teď nabídl obrázek božího trestu, ohně, síry a zkrátka zkázy, navrch jeden solný sloup v podobě neposlušné Lotovy ženy, nejspíš jste na to kápli.

Neřest, o to šlo.

Tohle si tenkrát Bůh nějak špatně vzal a čert ví, jak to snáší dnes. Ale to už by byl jiný příběh.

Lokalita, kde bájně biblické město hříchu mělo ležet, je známá.

Teorie je jedna věc. Ale sotva se u vás někdo objeví s mapkou, kde je křížek a pak ještě spousta popsanych stran, jak se dobrat chrámu nějakého toho bůžka lásky, co ho tenkrát tihle lehkověrní uctívali. Než je stihl trest.

Podle všeho spravedlivý, to si ale každý může přebrat po svém.

Indi se probíral deníky a s lupou zkoumal fotky. Porovnával, hledal ve svých knihách a škrábal si vlastní poznámky. Popravdě, pocítil mladický zápal pro věc.

Tedy skoro.

Těžko říct, jestli vášeň pro archeologii je do puntíku to, co v něm chtěla Pamela krátkými upnutými svetříčky vzbudit. Nebo zase důvod, kvůli kterému se sama přizvala na výpravu spolu s ním.

Pár dní příprav to zabralo, nakonec ale Indi s fešnou blondýnou nabrali směr Mrtvé moře.

Všechno potřebné s sebou.

Na hlavě oblíbený klobouk, za pasem bič. Do batohu nastrkal profesor zápisky a deník, mapy a některé fotky. Přidal proviant a vodu.

K tomu výbava, jako by mělo dojít na nejhorší.

Nůž a starý kolt. Pár špalíků výbušniny. A viagra.

Indi Džíns věřil, že nic z toho nebude zapotřebí. Nejen dokud budou cestovat, ale především až dobudou cíle.

Deník starého kolegy prozkoumal pečlivě a podle toho, k čemu došel, by v tom chrámu měl být lék na mužskou impotenci. Dokonce narazil na poměrně mlhavý, zato lákavý příslib výrazného ovlivnění libida erotického subjektu. Tím se myslí, že dojde k té báječné souhře náhod, co vede k sexu.

Vy budete moct a ona bude chtít.

Docela narovinu, nejen, že by si to s Pamelou rozdal, jako by mu znovu bylo třicet, ale ona by v sobě objevila sexuální apetit a zručnost, nabytou většinou jen zkušenostmi. Jako by třicet bylo i jí.

Cesta byla pochopitelně strastiplná, jako vždy.

Nabitá drobnými šarvátkami. S protivníkem, který byl odhodlaný získat, po čem sám už nějakou dobu toužil.

Tím protivníkem byla sama Pamela, s těmi kulatými vnadami, co byly po celou dobu bezmála holé. Které dvakrát byly obnažené docela, a to už chudák starý profesor málem sáhl po modré pilulce.

Abyste pochopili jeho rozpaky, aby vám bylo jasné, proč Indi váhá, když jako zbabělce ho rozhodně neznáte, jedno musíte vědět.

Jak dopadl s modrou pilulkou, když to zkusil posledně. I tady šlo o studentku.

Indi i jeho junior měli vždycky největší strach, že jak kráčejí léta, zájem studentek v jeho třídě archeologie bude upadat. Psaníček, růžových i bledě modrých, pomatlaných rtěnkou se srdíčky a otisky rtů, toho že bude ubývat.

Netušil, že horší varianta je, když ty holky budou snad i z nějakého zavedeného folkloru o svých komůrkách na koleji psát pořád stejně zaníceně. Nevěděl, že o dost pitomější je objevit možnost do těch komůrek kdykoliv přijít.

Jenže to je tak vše, co fakticky můžete.

Jeho výzkum se vždycky točil okolo bible. Neztrácel čas mumláním žalmů, co ho opravdu zajímalo, byly příběhy. Co ho fascinovalo, byli lidé v těch příbězích. A jestli se pro něco v životě dokázal opravdu nadchnout, tak pro pravdy, co mnozí považovali za mýty.

Mělo by být jasné, že studium Starého a Nového zákona není jen pro askety. Nejde vždycky o cestu odříkání. A tak se některé ze studentek tu a tam dostalo osobnějšího přístupu ve věcech bádání.

Ale zpátky k té zkušenosti s viagrou.

Přihodilo se to v době, kdy považoval za ověřené, že některé věci jsou ztraceny. Zkušenost takřkajíc z první ruky. Zapomeňte na ně, patří k historii. Je to pryč.

Už se neobjeví.

Až na to, že tvrdost toho zjištění rozhodně nesplaskla.

Jedna roztomilá zrzka v něm tyhle pocity během přednášek probouzela častěji než jiné. Ne touhu. Stesk po touze samotné.

Coby muž moderní doby odhodlal se využít vědy ve svůj prospěch.

Každý občas děláme chyby.

Poprvé, kdy přišla k němu domů na privátní konzultace, modrá pilulka čekala v kapsičce u jeho košile k okamžitému použití. Aby byl potom báječně použitelný i on, tedy Indi a jeho bájný junior.

Jenže všichni tři zůstali pouze v očekávání.

Milá studentka, Irenka to byla, tak ona ze svého zbožňovaného učitele nespustila zamilovaná kukadla. Což bylo jistě imponující, na druhé straně to docela vyloučilo jakoukoli příležitost tu ztracenou věc spolknout.

Vlastně byla jedna chvíle, ale to už ta holka byla prakticky na odchodu a představa, že by tak zůstal sám, povzbuzen účinky viagry, ho spíše zneklidňovala.

Podruhé, když měli smluvenu společnou diskuzi na téma význam vzdělaných žen byzantských dob v překvapivých historických

souvislostech, hodlal nad situací vyzrát. Se svým pověstným úsměvem, z něhož poněkud křečovitě vyzářovalo sebevědomí.

Pilulku do sebe hodil v okamžiku, kdy se ozval zvonek u dveří.

Zkuste si tak kušnit o tom, jak žena byla dříve pasivním objektem mužského chtíce, když vás bolí koule od naléhavého stání. Vyprávějte, že byzantské paničky na rozdíl od těch římských braly ctnost a tyhlety věci vážně, a přitom se pokuste zapomenout, že mezi vámi a návštěvou je skleněný a docela průhledný konferenční stolek.

Jen si vyzkoušejte kafrat, že díky téhle prudernosti byla kultura v Byzanci oproti té antické vykastovaná, když ty dvě si vyměňují překvapené pohledy. Nevšímejte si, jak jedna druhou pantomimem obočí přesvědčují, že mu fakticky stojí.

Pusinka Irenka si totiž přivedla kamarádku.

Studentku, která díky báječné shodě okolností právě o všech těchto pitomostech psala referát.

Ze všech spolužáček si vybrala zrovinka tu, která v posluchárně sice seděla v první řadě, ale skutečně se zajímala o archeologii.

Vážně dumala nad tím, proč byzantské umění nedokázalo vyplodit nic vlastního a svedlo jen precizní napodobeniny. A teď na to měl Indi s varlaty jak přefouknuté balónky po všech těch stovkách let z fleku kápnout.

On tedy drobet ukápnul, ale naštěstí, až byly obě ty holky pryč.

Poslední viagrová příhoda byla pak celkem čerstvá. Pravda, tentokrát smočil, ale díky okolnostem i tohle bral spíš jako nehodu.

Něco si tak v kabinetu čmáral do bločku, když vešla profesorka Houstonová. Nic proti ní, na ženskou po čtyřech dětech, co se blíží padesátce, nevypadala zle. Jenže když čekáte kadeřavé poupátko, co ve svých navoněných papírcích, které vám vkládá do písemek, slibuje sladkou mušličku a vlhkou jeskyňku a podobné nesmysly z růžové knihovny, potom ve vás dáma s pasem širším než plochý zadek vyvolá jisté zklamání.

Přestože Indi udělal, co mohl, aby se zklamání toho večera vyhnul.

Jak za sebou měl poslední hodinu, zavřel se u sebe v kabinetu. Hodil do sebe viagru se srdnatým sebeujištěním, že pokud si Lucie přivleče ještě jednu mokrou buchtičku, protáhne obě dvě.

Když si tak v duchu představoval, která by to mohla být, jak probíral tváře a těla zbavená zbytečných hadříků a váhal mezi dvěma finalistkami, objevila se ona.

Profesorka Houstonová.

Třeba by to dopadlo jinak, kdyby jeho erekci uviděla hned, jak vešla. Měla za sebou dva rozvody, takže by zhodnotila situaci a diskrétně odešla. To bylo skoro jisté.

Jenže ona si pulzujícího problému všimla tak po půlhodině bezstarostného žvatlání o dovolené v Itálii. Kušnila o šikmé věži v Pise, a jak se s léty nakláněla, když jí konečně padl pohled na jeho rozkrok. I tam byl znát jistý nakloň.

Zkuste vysvětlit jediné ženské v místnosti, že vám nestojí kvůli ní. Fakticky, představte si aspoň jeden argument, po kterém nedostanete parádní facku.

Je známá věc, že dámy v nejlepších letech nedělají se sváděním žádné okolky. Než Indi stačil říct Svatý Grál, už byli oba v situaci, kdy dokončit akci bylo rychlejší, než z ní zkoušet couvat.

Aby zaměstnal své vizuální smysly čímsi jiným, než tou, která na něm právě dováděla, vrátil se k záležitosti, co ho u ní vyrušila.

Ke dvěma finalistkám na osobní konzultaci.

Ne že by to k něčemu bylo. Ta holka se o tom beztak nedozvěděla. Ta, co vyhrála. Zato profesorka Houstonová mu od té doby říkala koloušku.

Teď už je snad jasno v tom, proč měl profesor ohledně modré pilulky jisté obavy. Tenhle stařík, na hlavě naražený fedor a bič za pasem, se soustředil na to, oč šlo především.

O hřích ve své mýtické podobě.

O metropoli fascinovanou sexem tak, že se na to Bůh už nemohl dívat.

O město, kde se kromě Lota nenašel další, který by ho nestrkal kamkoliv a kdykoliv. Eufemismus pro to je podle bible ve slově spravedlivý.

O Sodomu, o tu běží.

Sodoma a Gomora, dodnes synonymum nevázanosti a chtíče.

Cestu si představte jako mapu, kde máte kus nového i starého světa a červenou linku, kterou jako by za sebou vycmrndávalo ze svého zadního otvoru malé osobní letadlo. Končí u Mrtvého moře, přičemž ikona letadla se tu mění v terénní vůz.

Pokaždé, když se ta čára lomí, na chvíli se objeví symbol letiště nebo hotelu.

No a v reálu se také ukážou dokonalá Pamelina ňadra, ale profesor je neústupný. Mohli byste říct, že si pevně stojí za svým, jestli máte nějaké ty sklony k cynismu.

V autě nabrali směr údolí Siddim, ale místem, které je za pozůstatek Sodomy odborníky často bráno, jen projeli.

Fakticky tady vidíte solný sloup. Dokonce několik.

Některý možná představuje prastarý náhrobek Lotovy ženy, vlastně ji samotnou. To bylo tenkrát, jak Lot houknul na svou drahou polovičku, ať se neohlíží, když ji tak vlekl z domova do bezútěšné pouště. Ve jménu Všemohoucího, dodal. V hlase příslušná dávka děsu. Takhle vám to aspoň podá Kniha knih.

Může ale být, že ji zkrátka vzal za ruku a někdy mezi "vzalas ten chleba?" a "kde mám sandály?" zamumlal cosi o tom, že až řekne "ted'!", ať se otočí. Ze on jí to potom vysvětlí.

Tuhle variantu v bibli nenajdete. Zase ale dnes už je dost jasné, že by se neměla vždycky brát tak doslova.

Indi se řídil mapkou a snažil se nevnímat všechny ty nádherné, božské útvary, které míjel po levé i pravé straně. Ani upovídaný blondatý útvar, co dřepěl hned na vedlejším sedadle.

Přes hrbolky dodrandili k místu, odkud to dál autem nešlo, a tak šlapali pěšky. Nějaké to plazení do vršku, příkré sestupy, všude těžký vzduch a pouštní písek.

Konečně dorazili k cíli.

Mapa společně s kompasem a gpskou se shodly.

Nacházejí se přesně tam, kde je na mapce zakreslený křížek, ale otvor, do něhož by mohl profesor lačně zalézt, nikde. Na ten, co jste si právě vybavili, s blondatými okraji, tak na ten na chvíli zapomeňte.

Indi nalistoval ošmatané místo v deníčku Pamelina otce. Psalo se v něm, že jen muž připravený může proniknout. Jen tomu se ukáže směr.

"Erekce," povídá. Dívá se přitom vzhůru, ale nevidí nic nezvyklého.

Ještě jednou se zakoukal do poznámek.

Přečetl verš nahlas a mělo se ukázat, že blondýnka má chytrou hlavinku. Pohotově poklekla a snažila se probudit život v jednom

poměrně zachovalém artefaktu. Kdyby byla v těchhle věcech trochu zběhlejší, mohlo se to i podařit, zápal se jí však rozhodně upřít nedal.

Takové nadšení pro archeologii rozrušil i Indího.

No a jak tak kouká, kterak se Pamela obětuje vědě, všiml si, že půda je tu trochu jiná.

"Ovšem," vykřikne nadšeně. "Erekce směr neukazuje, dopředu ani vzhůru. Ale připravený muž vnímá jen své ztopoření a tedy pohlédne dolů..."

Jemně odstrčil mladou krásku. Moc si nevšímal toho, co mu plandá z kalhot, ani jejího povídání, že ještě chvíli a zaručeně by se jí to povedlo.

Oběma rukama odhrnoval písek. Byl ho tu jen slabý nános, jako by nějaká moc či síla střežila vchod do chrámu, aby ho poušť docela nepohltila. Jen ukryla před nevhodnými zraky.

Objevil se deklík. Osmihranný, s vyrytými nápisy, které varovaly před vstupem a stejným dechem nabádaly poslušnosti zákonům, co panují uvnitř. Pokud se rozhodnete varování nedbat.

Bylo tu cosi o třech pečetích. To ale Indího nepřekvapilo, jejich nákres i nějaké ty veršičky o tom, jak je zdolat, tohle už znal z deníku.

Profesor neměl rád u vykopávek překvapení. Jen o něco méně než hady.

Ted' se potřeboval dostat dovnitř a to kamenné, nápisy pokryté víko bylo na první pohled trochu moc masivní, než aby si představil, že ho jednoduše zvedne. V poznámkách Pamelina otce k tomu bylo cosi o jediné lásce, jediné touze. No a výběru.

Výběrem se myslela správná dírka. Těmi byly zdobeny ty nápisy. Každá jinak hluboká, široká tak na dva prsty.

Jedna díra skrývá tlačítko. Vchod dovnitř. Bránu do Jeskyně potěchy. Všechny ostatní budou plné pastí.

Pochopitelně smrtících, jiné podle starověkých pravidel zřejmě postrádají smysl.

Tak si dřepł na bobek, kouká na ty díry. Propočítává z hlediska vesmírných souhvězdí, hledá spojnice písmen v nějaký řád. Náповědu.

A půvabná Pamela sedí hned naproti a pro změnu pozoruje Indího.

Ten si pro sebe cosi povídá, snad v arabštině, ale zní to nějak podivně. Spíš to bude nějaký mrtvý jazyk.

Blondýnka pořád pozoruje, pak se zamračí, podívá na deklík.

Otráveně vzdychne a prostě dva prsty vecpe do nejbližší díry.

"Ne!" stačí jen vyděšeně křiknout Indi, když tu se ozve zapraskání. Tření kamene o kámen. Starý profesor se najednou velmi čile rozhlíží okolo.

Čeká, odkud to přijde. Přiletí. Připlazí se.

Smrt.

Jenže ono se odsunuje víko, a jak se pod nimi objeví zející jáma, nepříjemný zvuk utichne.

„Jak," povídá a nezabrání tomu, že hlas mu přeskočí do nehezky mutující polohy, "jak jste věděla, že to je ta správná díra?"

Blondýna pokrčí rameny a řekne: "Přece proto je Bůh potrestal.

Ze si nevybírali. Ze ho šoupnuli do první, která se jim namanula."

A už leze dovnitř a on si pospíší, aby ji neztratil.

Pamela skočila dolů, předtím si tam posvítila baterkou. Hloubku pod sebou odhadla na tři metry, zase ale povrch se zdál být dost měkký.

Profesor si dával přeci jen krapítek na čas. Doba, kdy si takhle vyskakoval, mu nepřišla o nic vzdálenější než éra, kdy se po Sodomě procházeli živí hříšníci.

Jenže to už se okolo studentky začali rojit škorpioni.

Prťaví, černí, jedovatí.

Hrud' se Indímu vzedmula hrdinskou touhou zachránit nebohou děvku. Což bylo celkem štěstí, jinak by nad tou dírou mohl dumat další věky.

Takhle seskočil, vytrhl bič z opasku a práskal nalevo a napravo.

Zatímco Pamela ze záňadří vytáhla lacinou voňavku s kořeněnou vůní a statečně v podřepu špricala na černé bodáčky okolo sebe.

Nejdřív vypadala docela směšně. To když se objevil obláček dráždivého smrádku. Z oděru, který zůstal, když vyplácala celou lahvičku, z toho smrádku štípaly oči i profesora. Ještě se zavřenýma očima párkrát práskl naslepo bičem, když zjistil, že tohle nebezpečí je zažehnáno. Kdo by počítal, že srdnatá blondýna také nějakou tu šlehu schytala.

Vykročili k první pečeti.

Profesor si otíral slzy z očí a Pamela si zase třela zadek.

Indi se opatrně rozhlížel. Vyhlížel pasti.

S každým krokem byl nedůvěřivější. Světlo baterky jezdilo cik cak, chvíli po zemi, pak na pravidelný oblouk stropu, který docela jistě utvořila lidská ruka.

Respektive ruce, hodně rukou.

Pamela cupitala za ním, i ona se rozhlížela.

K pečeti dorazili bez dalšího ohrožení.

Podle veršíku na masivních, kamenných dveřích, i jak to měl zapsané v deníku svého kolegy, Indi přečetl: "Vlož půvab, který životu dává život."

Na tom vápenci jako by byl otištěn tvar ženských nader. V místě bradavek pak byly hlubší otvory.

"To je jasné," zaradoval se profesor. Pak se obrátil ke své obdivovatelce a povídá, že by si měla sundat halenku. Vyloží jí, že do těchhle chladných otvorů má vmáchnout svá prsa.

Poví, že bude lepší, když si sundá i podprsenku.

Pro jistotu.

Ted' její pohled není právě plný obdivu. Vlastně se Pamela dívá trochu našťavaně, zavrčí cosi jako "Najednou...", a pak prostě jde a do těch míst na bradavky zasune prstíky. Do každé díry jeden ukazováček.

On ani nestačí varovně zařvat své "Ne!", když se dveře se škrábáním po písku na podlaze otevrou.

A milá Pamelka nakráčí dovnitř, mine řadu otvorů ve zdi, jako by z nich nikdy nemohly vystřelit šípy nebo jiná vražedná zákeřnost.

Ted' za ní pro změnu cupitá profesor. Pořád se opatrně rozhlíží, pořád světlem krouží do všech stran, už se ale drží té odvážné mladé ženy. Kterou brzy možná nebude muset obdivovat čistě platonicky.

Byl blízko, blizoučko nálezu, díky kterému v sobě probudí primitivního, pudového muže.

Ucítí hučení a nebude to v hlavě.

Povzbuzen se rozběhne, aby ji předhlonil. U druhé pečeti chce být před ní. Galantnost a tak.

No a určitou roli hraje i fakt, že první hodlá být i u toho, co objeví na konci té zapečetěné trasy. Právo publikovat, právo vlastnit a právo užívat báječný artefakt, který jako první objeví.

U druhé pečeti byla zase zmínka o životě. Nijak povzbudivá

Doslova tu stálo: "Zde vlož svůj život."

Do toho se ani jednomu zrovna nechtělo. Tak zase seděli na bobku, jeden vedle druhého a dumali.

"To bude krev," míní Indi. Ukáže dolů na žlábek.

„Já se tu podříznout nehodlám," řekne ona. Pak vyloví z batůžku láhev s vodou a nalije ji do žlábků. Za chvíli uslyší nějaké zvuky, jako by se pohnuly jakési závitky, pak ale zvuk utichne.

Dveře zůstávají zamčené.

Tak se i Indi zbaví své zásoby vody, znovu to skřípání, ale ani teď se nedostanou dál.

"V lidském těle je víc krve," povídá Pamela. Stáhne si kalhotky, přidřepne a snaží se trefit do žlábků. Podobně učiní i profesor, na jeho straně je ale nefér výhoda. Může oběma rukama mířit.

Dveře se otvírají. Skřípění, vzdálené dunění, pak ticho.

Projdou druhou pečeti.

Tentokrát bok po boku. Podobně jako před chvílí močili.

Poslední, třetí pečeť vypadá jinak.

Těch nápisů je mnohem víc, zatímco nebožtíkovy poznámky jsou o dost skoupější.

Na dveřích je jakási řikanka o oleji a vodě. Všechna ta stará písmena popisují, jak se tyhle dvě tekutiny míjejí, jak je nelze spojit.

Deník si vystačí s pouhým: "Vejdí."

"To je dobrá rada," povzdychne si Indi, zatímco rukama opatrně šmejdí po nápisech. Hledá otvor, tlačítko.

Pamela vše pozoruje. V očích podivný výraz.

Jde ke dveřím a oběma rukama obejmě velký, válcovitý výstupek. Zatáhne směrem k sobě a dveře hladce otevírá. Bez skřípání, beze zvuku.

Před nimi se rozevírá úžasný pohled.

Uprostřed stojí jakýsi oltář. Zlatem zdobený, na něm všechny ty nemravné bezbožnosti, které dnes většinou zobrazují jen časopisy pro zletilé.

Na oltáři stály dvě věci. Soška a pohár.

Maličký zlatý bůžek. Tak trochu připomínal sedícího Buddhu, kdyby tedy tenhle asketa byl zpodobňován s obří erekcí. A rukou pevně objímající žalud.

Ta druhá věc vypadala jako olej, který během celých těch let ztuhl do jakési hmoty. Se slabou vůní zázvoru.

Profesor i studentka došli k oltáři. Současně.

A ona se usměje, sladce.

„Jak jsme se domluvili,“ řekne blondýnka. „Ten objev je váš. Já jsem šťastná, že jsem mohla naplnit to, o čem můj otec celý život snil.“

Možná by bylo na místě váhat, prohodit nějaké to pokorné slůvko. Krátké. Náznak odmítnutí, ale moc to nepřehnat. Než v něm převážil prostý argument: K čemu by to bylo jí?

Přece jen v sobě našel trochu té galantnosti.

„Ale trvám na tom, Pamela, že vy si ponecháte ten pohár. Olej v něm může být velmi vzácný.“

V deníku se totiž psalo, že moc má ta soška, že nic dalšího, než dotknout se jí, než vlastnit ji, než mít ji pořád po ruce, nic dalšího nepotřebujete. Aby vám už provždycky stál.

Vlastně byl v pokušení vyzkoušet to hned.

Kdyby nebylo jasné, že podle předpovědi se chrám zřítí hned, jak z oltáře zmizí ty dvě věci. Možná stačí i jedna z nich.

Do každé ruky popadl jednu tu vzácnost, ale ještě předtím si je omotal do košile, co sundal.

S křikem „Běž, běž!“ vyrazil na zpáteční cestu a Pamela pelášila hned za ním. Minuli první dveře s pečeti, blížili se ke druhým a pořád nic.

Nejprve zpomalili, pak přešli do rychlé chůze a nakonec se na sebe uvolněně zasmáli. Zastavili se, aby se vydýchali, když to přišlo.

Chrám se konečně začal hroutit.

Začalo to v hlavní kopulovité místnosti. Ozývaly se vysoké, teskné tóny, jako by si to tam opravdu báječně užívaly vznešeně nadpozemské bytosti.

A do toho spousta prachu a rámusu, jaký nadělá padající kamení.

Ti dva se rozběhli a to už slyšeli i zvuk vody, jak se k nim blíží.

Nejhorší byl ale zápach ropy. Navíc v tunelu začalo být zatraceně horko.

„To není voda, co se sem valí,“ zařve profesor, popadne Pamelu za ruku a vláčí ji za sebou.

Doběhnou k ústí, ta holka mrštně jak veverka vyleze po jeho ramenou. Pak mu podrží. Hezky mu nahoře drží bič, aby se on vyškrábal za ní.

Snad není třeba zdůrazňovat, že na poslední chvíli.

Sotva se překulí vedle jámy, vyšlehně z ní plamen. Písek okolo nich se v několika místech začne bortit. Poušť je žhavější než kdykoli předtím, nad hlavou se jim obloha zbarví do ruda.

Chudák starý Indi se vyškrábe na nohy a zasípe: "Běž!", to už ale Pamela pomalu mizí na horizontu z dohledu. On se rozeběhne za ní.

"Teoretické studium," vyrazí přitom ze sebe. Naštvaně.

Plameny ho skoro dohoní, když se objevuje auto.

Jeho nejmilejší studentka za volantem se blíží k němu. Auto trochu přibrzdí, zatímco profesor naskočí do otevřených dveří.

Sotva znovu dupne na plyn, pochopitelně se přesně to místo, kde ještě před zlomkem okamžiku stáli, tak to se zřítí a plameny vše pohltní.

Indi znovu vítězí a Sodoma se zmítá v plamenech. Už podruhé a nejspíš naposledy.

Tohle ale samozřejmě není konec. To musí být zřejmé.

Potlučení, zaprášení, sem tam nějaký ten šrám, ale šťastní a rozzářeni dorazili do hotelu. Na pokoji se obrátil ke krásné, vlnadné blondýně a povídá, ať ze sebe smyje prach a potom na něj čeká v loži.

Ze přijde.

Takhle to řekne a v očích mu svítí přesně ty rošťácké jiskry, co kdysi. I ona je tam vidí. Pamela roztouženě vzdychne a odšourá se.

Byl to zatraceně perný den. V koupelně stráví nezbytnou hodinku a pak zaleze pod deku. Čeká.

Indi si dopřeje krátkou sprchu a s osuškou okolo beder nedočkavě zamíří ke špinavému ranečku smotanému z vlastní košile.

Opatrně rozváže rukávy a z potrhané látky prakticky obřadně vyjme zlatou sošku.

Pocítil to hned, jak se jí dotkl.

Nejen, že mu okamžitě ztvrdl, zdál se být větší, než jak si ho pamatoval. Chvilí ten pocit vychutnával, pak se konečně obrátil k pelesti s nedočkovou dámkou.

Tak to aspoň předpokládal.

Ale ona na něj kouká jinak, omluvně přikryje poodhalené tělo, omotá se až po krk do bílé pokrývky a říká, že je nějaká unavená.

Rozbolela ji hlava. Necítí se dobře.

Zmizí ve svém pokoji.

Indi nestačí říct ani Mojžíš, když je v pokoji sám. Jen ten vzácný kus zlata na něj hledí z čestného místa na stole, kam ho před chvílí sám dal.

"Nevadí," řekne pak a pohodí hlavou. Trochu mu přitom i škusne obočí, jak si pro sebe povídá, že v tomhle městečku budou jiné holky. Erekcí schová pod rozevlátou košili a vyrazí ven.

Něco je ale jinak.

Špatně.

Kromě toho, že nevidí žádné ženy, pozoruje naopak až příliš mnoho mužů. A oni sledují jeho.

Indy o krok ustoupí, oni, jako hypnotizováni, naopak udělají krok k němu.

On dva kroky vzad, arabští chlápci dva vpřed.

A pak už na nic nečekal, obrátil se a prostě pelášil pryč a všichni ti maníci za ním. Z každého rohu se přidávali další a další pronásledovatelé. No a nebohému Indímu došlo, co si měl uvědomit už dávno.

Sodoma dala přece jméno homosexualitě, tohle je míněno těmi objekty touhy.

Ještě něco mu secvaklo.

Asi za takovou hodinku či dvě, kdy už ho dávno dohonili a teď mu projevovali svůj obdiv, jako by celá ta staletí tady žili a čekali jen na něj, na svého mesiáše.

To v tom poháru, ta tuhá mastná hmota, to k tomuhle daru přece jen patří.

Bude to starověký lubrikant.

Zelený svět

Tři díly celovečerních filmů, které daleko překročily rámeček svého žánru, tedy sci-fi. V očích fanoušků určitě.

Bratři Wachowští stvořili fenomén, v němž je originální nápad pěkně doplněn symbolikou, mystikou a průkopnickými filmovými triky. Svět, kde virtuální realita nahradila skutečnost. Kde stroje převzaly kontrolu a ubohé lidské existence jsou jen baterky na výrobu energie. Do mysli jsou jim promítány příběhy a tyhle bídné, spící uzlíčky zakrnělých svalů mají za to, že tak vypadá jejich život.

Přece jen se našlo pár lidí, kteří to nevzdali. Tu a tam někoho "probudí" a dají mu na vybranou: milosrdná, pohodlná lež nebo nebezpečná a nepříjemná pravda? Kdo sáhne po červené pilulce, probudí se mimo systém Matrixu. Do systému, do světa virtuální reality stvořeném stroji, tak tam se hrstka odhodlaných po svém výcviku vrací. Aby ukazovali chrnící většině mezery v Matrixu. Kladli otázky. A pochopitelně, aby bojovali s agenty, jakýmsi vnitřními strážci systému, kteří nepodléhají jeho zákonům či si ho aspoň umí velmi dobře přizpůsobit.

Haló. Vzbud' se.

Kurzor, to blikající vprostřed virtuální temnoty, tak ten na chvíli vytuhl. Utichl.

Pak se znovu pohnul. Objevila se další slova. Zelené písmo na černé obrazovce notebooku.

Poslouchej anděla.

Tohle teď bylo na programu tam, kde ještě před chvílí běželo báječně uřvané porno. Místo málo realistického "šoupi mi ho tam, jo, jóoo, takhle, to mám ráda," namísto "drž, mrcho" a také "víc, áh, ano", tak to vystřídal ještě méně uvěřitelný, bezhluchý chuchvalec slov.

Ted nebyl právě naladěný na čtení.

Bušil do escapu stejně vehementně, jako ještě před minutkou kvedlal v rozkroku. Do toho podobně jako předtím chroptěl "kurva!" a "do prdele!", jen tentokrát k tomu přidal "zasranej anděl!"

Jako by to bylo heslo, na které kdosi nebo cosi čekal.

Nová zpráva, objevilo se a hned se také Tedovi nabídl email k otevření.

Jak už bylo zmíněno. Ted neměl náladu na čtení. Fakt ne.

Palec na alt, ukazovák na tabulátor, a už se přepínal zpátky na nenáročný film pro dospělého diváka. Zhruba na vteřinu dvě zahlédl, jak pářící se trojka, respektive dva mužské elementy, přešly do finále.

Stříh, husté cákance bílého krému na snědém ženském těle se rozlily v maličkatá bílá okna. Vyskakovala a vyskakovala, sotva naplnila jednu úhlopříčku zprava doleva, naběhla jich další řada a další, a všechna nesla jen jediné slovo.

Anděl.

No a hned potom, jako by tohle bylo jen drobné připomenutíčko, za které se na nikoho prostě nemůžete zlobit, ohlásila se další došlá zpráva.

Ne že by se příliš změnil Tedův postoj ke čtení. Ale tlak z dolních partií se plynule přetavil ve vztek v partiích horních. Ta krev se mu do hlavy nahrnula přímo proudem.

Pochopitelně ho nepřešel, ani když otevřel email.

Matriks tě hledá.

Tohle tam stálo. V příloze video, známá píseň od Shaggyho. Jak jinak, ta, co se jmenuje Anděl.

Nemusíte být právě známý hacker, abyste měli z první ruky, jak nebezpečné a docela prostě pitomé je otvírat, co vám někdo pošle z cizí adresy. Nemluvě o drobnosti, pokud i většina těch, co zvete přáteli, mají stejného koníčka. Nabourat se kolegovi do systému a nechat po sobě roztomilý dáreček. Tomu prostě nejde odolat a vy to máte vědět.

Než otvírat podezřelé soubory, raději sami vepište "formát c:" a pak to jděte zapít.

Takhle daleko by Ted nešel. Ale asi by počítač vypnul a skočil na jedno, na dvě. Zklidnil se. Zvážil to. Napsal nějakou tu esemesku známým a čekal, co přijde zpátky.

Nebýt slova Matriks. Jako by ho znal, jen nevěděl odkud. Snad děja vu.

Ted se postavil.

Důstojně si zapnul punt. Znovu si dřepł na židli. A pustil video.

Dva kreslení andílci, jenže jeden drobet temný, tak tyhle postavičky s ženskými těly si potřásly rukama. Načež ten bílý, něžný a nejspíš i spravedlivý, dostal kopanec od d'áblíka. Šup, a bílá nevinnost odfofrovala působivým obloukem. Potom do líbivé melodie zpíval hlas o holce a o miláčkově a všude v tom byl anděl.

Jenže nic, kam byste se měli vypravit za Matriksem.

Ani t'uk, co s tím. Ted vzdychl.

"To vypadá na dlouhou noc," zamumlal si a natáhl se po chipsech a kole. Zatímco chroupal, zkoušel pár jednoduchých triků.

Nejdřív video prohnal programkem na dekódování snímků, potom zkusil ještě jiný, co si má umět poradit s každým kodekem.

Nakonec video prakticky rozložil na sekvence obrazu a zvuku a konečně to objevil.

Svítilo to na něj zeleně, blikalo. Jedna věta.

V půl čtvrté na nábřeží Legionářů.

Ted si promnul si ruce. Koukl na hodinky. Neptejte se proč, ale v téhle komunitě to platilo za dobu těsně nad ránem a ne odpoledne.

Byly tři a něco.

Čas na dumání prakticky žádný a tak to také nejspíš bylo myšleno.

Za chvíli už Ted přešlapával pod blikající lampou. Měla jemně zelený nádech. Nikdy dřív si toho nevšimnul.

Co ale zaznamenal, bylo, že je skoro tři čtyřicet a nikde ani noha.

Za dalších deset minut si byl Ted prakticky jistý, že touhle dobou už je na Youtube video, možná ho dokonce teď snímá kamera. Běží to online. Každou chvíli se tu objeví šlapka nebo nějaký dealer.

Jakási nemožná existence mu v přímém přenosu totálně zruší pověst.

Měl to přece vědět.

"Ale hovno," zařve si do zelenkavé tmy. Prostředníček nastrčí k světlu lampy. Aby ho ty kamery rozhodně vzaly také.

"Ty jsi Ted," řekne kdosi za ním. Ani náhodou to nezní jako dotaz.

"A ptá se?"

Tak tohle dotaz byl.

Elegán s bílými vlasy, na sobě dlouhý černý plášť jen poví, že není čas. Mluví o tom, že jsou jim v patách a otázkou kdo že je jim v řečených patách, se nenechá rozptýlit. Povídá cosi o agentech,

blábolí nesmysly o pronásledování. Teda napadne, že takhle paranoidního člověka asi ještě nepotkal a za chvíli si je tím zatraceně jistý.

To, když se objeví dáma v černém.

Jestli máte potřebu si ji představit, tak je pochopitelně přesně tak sexy, jak jste doufali. Černé hadříky, v nich černá kůže. Tedy pleť, aby bylo jasno. Pojem kozatá ale neznamená "mající kozy", nýbrž "mající sakra velké kozy".

Tahle Afroameričanka vyjela po tom chlápku s Tedem a v tomhle případě zdaleka ne tak, jak byste asi na jeho místě rádi.

Pokud si nepotrpíte na kopanec, co míří na váš rozkrok.

Maník v černém ale nevypadal zklamaně. Ostatně, na nějaké úvahy o zklamání beztak nebyl čas.

Proti výpadu nohou reagoval rychlým blokováním úderu paží.

Sám zaútočil, stáhl se. Kop, sek, úhyb. A znovu. Ještě. Kop, sek, sek, úhyb. A dokola. Přičemž se asi třikrát otočila kamera o tři sta šedesát stupňů.

Kop.

Sek.

Kop.

Pak si černá kráska vzpomněla na pistoli. A Ted si zase vybavil, že musí kamsi fofrem utíkat. Kamkoliv.

Fešák s bílými vlasy uhnul první kulce, potom ještě dalším třem, a když viděl, jak Ted vyděšeně pádí pryč, pochopil, že to chce drobnou změnu v taktice.

Narovnal se. Podíval se přímo na agentku a řekl: "Zbraň tu není."

Měl recht. Ta ženská na něho míří sevřenou pěstí, ukazovák ohnutý na pomyslné spoušti. Koukne na něj, pak na svou ruku.

Překvapení, to je asi slovo, které hledala. Kromě té pistole.

Chlápek na nic nečeká, otočí se a uhání směrem, kde před chvílí viděl mizet Teda. Netrvá dlouho a dohoní ho. A to ne, že ten by se nějak coural.

"Sakra!" zafuní a zkusí přidat. Trochu ho mate, že ten podivín v černém se ho nepokouší zastavit. Prostě jen běží vedle něj.

Tak zpomalí, nakonec zastaví. Zapře ruce do kolen a hlasitě oddychuje, když ten druhý na něj zahuláká, že už je to jen dva bloky.

A maže dál.

Matriks. Tohle běží Tedovi hlavou. Matriks.

Anděl.

Otázky a odpovědi.

Asi by nedokázal vysvětlit proč vlastně, ale znovu se rozběhne.

Museli byste být u toho, abyste to pochopili. Museli byste si to prožít.

Ocitli se v nějaké staré tovární hale, ti dva. Potom po rezavém schodišti nahoru, v prvním patře vešli do kanceláře, kterou nikdo dávno nepoužil. Na stole telefon. Začal zvonit.

V ten moment Ted našel sílu se vzepřít.

Povídá, že dál nejde, dokud se nedozví, s kým. Vykládá, že se hned sebere a jde domů, jestli mu nebude věnovat pozornost. Připadá si jak pitomý manžel v častokrát omílané hádce, když na toho druhého řve, že jestli zatraceně hodlá vzít ten telefon, tak ať už, krucinál, táhne do pekel. Nebo tak nějak.

Načež ten druhý, ten v černém plášti až ke kotníkům, s vlasy barvy horského sněhu a tmavýma očima, se usměje. „Já jsem Nýo,” řekne.

Ted přikývne. Jako by mu to snad něco řeklo.

"A tohle je Matriks," pokračuje Nýo. "Všude okolo nás.

Za chvíli si budeš muset vybrat. Mezi pravdou a tou realitou, ve které jsi dosud žil."

Nýo čeká, až se ho Ted zeptá, co je Matriks. Jenže toho zřejmě víc zaujalo cosi jiného.

"Kdo byla ta nádherná ženská?"

Nýo se usměje.

"To byla agentka Washingtonová. Stejně jako za chvíli dostaneš na vybranou ty, měla takovou příležitost i ona. Jenže odmítla červenou pilulku a vzala modrou. Taji šoupnula zpátky do zeleného světa lží a vertikálních blikajících čísel."

Nýo se odmlčel, zamračil.

Jenže," dodal, "cosi v ní i tak přetrvalo. Systém si ji vybral za agentku."

Ted mlaskl. Řekl: "To chápu." "Nic nechápeš," vztekal se Nýo.

Popadl se za špičku nosu a bylo to drobet teatrální gesto. Potom hlasitý nádech, výdech.

No a hned nato se rozpovídal. Mluvil o lidech, co jim nabídl pilulku. Nějak to poslední dobou skřípe. Nějak se stávalo, že tu červená, tu s esencí pravdy a skutečného života kdesi v kovové díře,

že si to ti, co ji slupnuli, potom zase rozmysleli. Chtěli zpátky, což prostě nešlo.

"Pravidlem to není," řekl Nýo, "ale stávalo se to."

A potom zase jiní, kteří věděli rovnou, že lež je jim blíž. Vzali modrou, jenže už nějak nebyli jako předtím. Nejen, že se vrátili do systému, Matriks si je našel, aby bojovali proti Hnutí odporu.

"Bojovali proti nám," zdůraznil Nýo.

Než mohl pokračovat, třeba příběhem v podobenstvích, objevil se vlk. Pokud znáte to rčení, že my o vlku...

Agentka Washingtonová vyrazila dveře a ani se nezapotácela.

Mrštinou, ráznou chůzí nakráčela dovnitř a zastavila se před Nýem. Pak ze sebe strhla černé šaty, pod nimi jen černá, hebká kůže, tvarovaná do postavy štíhlé jako pardál. Pokud má pardál silikony a decentně upravené chloupky v podbříšku.

Nýo na ni civěl. I Ted na ni civěl, ale toho si ona nevšimla.

Koukla na bělovlasého elegána, ukázala na pnutí v jeho rozkroku a povídá: "Teď zkus říct, že tady zbraň není."

Znovu kopl, i tentokrát mířila přesně na dvojitou desítku. No a v tomhle případě nešlo minout.

Nýo šel k zemi.

Krouť se, drží za kulky, které se nedají dost dobře vychýlit z reality a zatraceně bolí. Ta ženská do něj mlátí, rube a buší.

Ted zírá, chvíli na zuboženého Nýa, pak zase na agentku, a nemůže se rozhodnout, jestli je víc děsivá nebo sexy.

Nýo rád vypomůže se svým názorem.

Sípe bolestí, přesto ze sebe souká, že on je vyvolený. To, co jemu se nepodařilo, to všechno je na Tedovi. Dokáže, co nikdo před ním nedokázal.

"Není čas, abys pochopil," cedí Nýo přes zuby. "Musíš zkrátka věřit tomu, co říkám, a ne tomu, co vidíš. Jsi silnější než ona."

Agentka Washingtonová přeruší trénink v boxu. Podívá se směrem k Tedovi. Prohlíží si ho. Nejspíš usoudí, že nevypadá jako vyvolený. Ošoupané džíny, boty odněkud z výprodeje na tržnici.

Ani Ted si tak nepřipadá. Pochybnost asi úplně nevystihuje, co cítí.

Přesto, nahá kráska nechává Nýa být a jde k němu. Nejspíš jen tak, pro jistotu.

"Co mám dělat," zaječí nešťastně čerstvě vyvolený.

"Musíš ji přemoct," odpoví Nýo, jako by tohle byla nějaká rada.

Na další už není čas, agentka se rozběhne, div že jí ty dvě pětky nebubnují o bradu.

Ted se nadechne, zamumlá "tak jo" a jedním báječně dramatickým pohybem ze sebe strhne triko. Podobně chtěl škubnout i s kalhotami, jako to viděl kdesi v nějaké erotické show, jenže tak nějak zapomněl, že on nemá na bocích suché zipy.

Naštěstí agentka nespěchá. Naštěstí je zvědavá, co tím chce vyvolený říct. Založí ruce v bok a hezky čeká.

No a chudák Ted teď nevypadá ani trochu vyvoleně, jak odhodil džíny, uvědomil si, že má děravé spodky a začal si z nohou tahat ponožky, až sebou plácl na zadek.

Nýo protočil panenky.

"Zvládneš to. Jsi On!"

Tohle naštěstí Ted neslyšel, jinak by musel dumat, jak to bylo myšleno. Krevní oběh už se mu navíc stačil přepnout na jinou funkci.

Když měl před sebou parádní kost.

Jak to Nýo říkal před chvílí? Přemoct ji. Ted je přece silnější než ona.

Ukazováčkem šťouchl do agentky, té překvapeně vyjelo obočí vzhůru a ještě překvapeněji sebou kecla na kulatoučký zadek. Plesk.

Ted se odrazil snožmo, ruce rozpažené, a skočil na ni, jako by bojoval se strachem z výšky a čekal, že dole ho naopak strhne proud.

Doma to raději nezkoušejte.

Asi že byl ten vyvolený, trefil se přesně.

Zajel rovnou dovnitř, až černá kráska zapištěla jak bílý králík.

No a jak byl v tom, hezky si našel svůj rytmus a ať je to lež, nebo realita, fakticky si užíval.

Nýo zapomněl na bolest a posadil se. Zamyšleně pozoroval ty dva. Agentka pořád ještě překvapeně třesť oči a stále křičí, už ale trochu jinak. Zřejmě na tohle systém nemyslel, v programku pro agenty Matriksu na to nepamatovali. Lidské jednání, co na ně software nemá žádné "if ani "else". Akce, na kterou není naprogramovaná reakce.

"Takhle jsem to úplně nemyslel," řekl si pro sebe Nýo. Pokrčil rameny. "Zase ale každý si musíme najít svůj způsob."

Jednou rukou si třel bolavá místa, druhou vytáhl mobil. Stiskl tlačítko, a když se mu ozval operátor Pet, Nýo povídá, že potřebuje

bezpečné útočiště. Kde bude čas povídat to o strojích a lidských bateriích a také na dvě pilulky. Nýo nepochyboval, že právě teď je Ted nakloněn červené pilulce.

Možná by tohle příště mohli zahrnout do výcviku nováčků.

Mezitím Ted zjistil, že obranný program agentů nemá odezvu ani na to, když si některého z nich obrátíte hezky na všechny čtyři a k tomu vám přijde jako prima nápad zároveň kušnit, co si myslíte o jejich systému.

Jak si ji Ted posadil na sebe a ona se stále ještě nevzpouzela, Nýo objevil, že se trochu nudí.

Zavolal mobilem Trinity.

Chvilku plkali o tom, jak se má, co děti a jestli nezlobí. Jedno dítko si vzal k telefonu, a zatímco agentka Washingtonová naskakovala na Tedovi, podprsenku z jeho do mističek složených rukou, tak Nýo mobilu domlouval, že takhle se s matkou nemluví.

Zacvakl kryt, strčil si mobil zpátky do kapsy a jak tak sleduje Teda, pochopil, že ten se teprve rozjel.

Nýo se zvedl.

"Tak jo, pomalu abys končil, Casanovo."

Teprve na tohle agentka reaguje. Podrážděně se na Nýa zamračí. Také Ted se obrátí k bělovláskovi a také on se mračí. Dumá, jestli se Vyvolenému má vykládat, kdy končit a kdy ne. Ale beztak už se blížil finiši, rozhodl se tedy předstírat poslušnost a čekat, co bude dál.

Tak spustil finále, a to s fanfárami. Aspoň on sám to tak viděl.

Vlastně to bylo takové šup, šup a bylo po všem.

Natáhne na sebe roztržené triko a nasouká se zpátky do kalhot.

Potom ještě boty a za chvíli už oba znovu běží. Chudák nahý agentka se ještě nevzpamatovala, pořád na zemi, nohy stále od sebe, jen ten překvapený výraz v očích právě teď vypadá jako dost vztekklý.

Ti dva to už ale nemají možnost vidět.

Vyběhnou na ulici, sotva ale zahrnou za roh, objeví se agent Slint.

Teď se nadechne. Pokrčí rameny. Připustí si, že od Vyvoleného se nejspíš očekávají i jisté oběti.

Také asi že byl právě v ráži, šmátne si po triku se zřejmým úmyslem ho ze sebe zase strhnout.

Nýo zavrtí hlavou.

"Kašli na to," řekne a vleče Teda dovnitř jakési budovy.

Výtahem se dostanou až nahoru. Pak ještě po schodech o patro výš a jsou na střeše.

Nýo povídá, že normálně se tohle dělá poprvé jen v simulaci.

Ted se ptá, co.

A Nýo zase, že všechny překážky máme jen ve své hlavě a Ted chce vědět, o čem to, ksakru, kafrá. Takhle tam ti dva mluví, nad nimi obloha a jinak nic, dole celé město.

O nějakých patnáct metrů dál jiná střecha.

Nýo se rozběhne, odrazí a skočí.

Chvíli to vypadá, že čas se zastavil, kamera se nezapomněla otočit o sto osmdesát stupňů, elegán v černém plachtí vzduchem.

Plesk, dopadne do podřepu na té druhé střeše. Otočí se k Tedovi a jeho ruka říká "teď ty".

Tedovi se nechce. Tedovi to doted' připadalo celkem zábavné, ale už ne. Ted by se nejraději vrátil zpátky do opuštěné továrny, možná tam agentka pořád ještě sedí na holé zemi zaprášené kanceláře.

A ještě raději by se vrátil domů, stiskl reset a doufal, že ta pitomá písma o andělovi a Matriksu se tím smáznou.

Jenže to už se na střeše objevil agent Slinth.

Ted se rozběhl.

Ted se odrazil.

Kamera to chtěla o kousek otočit, ale nestihla to.

On to totiž ani Ted nestihl.

Plesk.

Třicet pater níž se rozprsklo pár kostí, nějaké ty šlachy a vnitřnosti. No a krev, spousta krve.

Nýo kouká dolů, špičky bot mu trčí nad ulici. V kapse zazvoní mobil.

Ženský hlas se ptá: "Tak co?"

"Mělas pravdu, miláčku," poví Nýo. "Nebyl to On."

Pod ním se u krvavého uzlíčku srocují lidé. Cíví nahoru, vyčerpáně zírají k mrakům a nejspíš mají dojem, že z jednoho vrcholku budovy se na ně dívá elegán v černém, zatímco hned naproti zase stojí a zírá na ně dolů chlápek v obleku.

Jen," dodá Nýo, "je opravdu nutné takhle na těch pilulkách šetřit?"

Smrt včelí královny

Kdyby se mi slovní spojení "nej-" a "všech dob" tak nepříčilo, bylo by nejspíš správné místo užít ho v souvislosti se slavným špiónem. Postavu britského agenta tajné služby Jamese Bonda s povolením zabíjet stvořil spisovatel Ian Fleming třebaže dnes už je známější jako filmový hrdina. A za slovem hrdina si agent 007 docela jistě zaslouží vepsat vykřičník.

Proti takovému kladásovi, pokud se tedy nebudete na názor ptát všech těch nádherných žen, které se mu objevily po boku nebo naopak v roli soupeře, tak zkrátka proti němu se zase sluší postavit jen padoucha par excellence. Přesně s takovými se utká a nenechá nikoho na pochybách, že je zkrátka nejlepší.

K Jamesi Bondovi patří kromě oblíbeného pití vodka martini - protřepat, nemíchat - parádní auto a famózní hračka, které se ani dnes všechny ty multimediální a multifunkční blbinky pořád ještě nevyrovnají.

Tohle se mu často nepříhodí. Blondoví, Jamiemu Blondoví.

Muž pokaždé tvrdí, že je to vůbec poprvé, a k jeho smůle, ke smůle nesmrtelného agenta 07, právě tahle věta v příběhu ještě zazní.

Nestává se mu to. Tohle se bude opakovat.

Ale vezměme to zkraje.

Jste ten nejméně vhodný agent, Blonde," řekla N.

Slavné šedomodré oči na chvíli ztratily kovový lesk. Zamračil se, pak pravé obočí udělalo šipku nahoru. Skoro při tom pohybu slyšíte skřípot, a není to od zubů.

Tomu se nejde divit. O Blondově sluchu si nejspíš přečtete nějaké ty příklady ke zvířecím predátorům, kteří jsou v tom obdaření vážně báječně. Fakt, že si nebyl jist, zda slyší správně, tak úplně nesouvisel s jeho ušima. To asi připočtete egu.

Na svou šéfku dojem neudělal.

"I posledního studenta z akademie bych tam poslala raději. Jenže..., " povídá a také se zašklebí. Jenže žádného tady právě nemám."

Tak se stalo, že zabiják ve službách Jejího Veličenstva dřepí spolu s dalšími šesti chlápky v jinak prázdné cele. Místnost docela sterilní a zrovna tak páchne. Holé stěny z hladkých kachlíček, podlaha jak z reklamy na čistící sajrajt na bázi čpavku, právě ten je tady cítit.

Všechno bílé, zářivě, nepřirozeně bílé.

Stejně jako jednoduché unisex mundúry, co je má Blond i ti ostatní na sobě.

Čekali byste, že smrádek bude odpovídat permanentní přítomnosti sedmi mužských těl. Pot. Moč. Sperma.

Nejspíš jste zrovna podcenili štiplavý pach čpavku.

Ozve se siréna.

Na stropě se rozbliká majáček, svítí modře a oranžově a do toho ten rámus, jaký byste čekali snad jen u vysoce strážného objektu při narušení nepřitelem.

Jedna ze stěn se zvedá. Tiše, bez skřípání vyjíždí nahoru a zbude po ní jen sklo.

Šest hubených týpků ze sebe shodí hadry a drobet otupěle si to všichni šinou k vitríně. Protože přesně tohle ta stěna teď je.

Kecnou si na dlouhou lavici jako slípky na hrádek, hezky spořádaně. Beze slov.

Také britský tajný agent se vmísí. Splyne se skupinkou. I on jenom tak, jak byl bohem s laskavým svolením královny stvořen.

Snad na její počest si nechal ponožky, pokud pravým důvodem není skvěle ukrytá superzbraň. Což si asi každý přebere po svém.

I Blond má svůj záměr.

Momentálně v úzké kovové trubici, tu má strčenou v úzké tmavé trubici a ano, kdyby to někoho zajímalo, tak trochu to bolelo. Když si ji zaváděl.

A také, když si takhle nahý sedal na dřevěnou lavici vedle těch adamitů.

Ještě chvíli jim zvonilo v hlavě, ale siréna už byla nějakou dobu zticha. I majáček doblikal a nahatí chlápci tam tak hačali, ruce na kolenech, ramena tlačena dozadu, zadky vyšpulené. Jako by tam cosi strčeného měl úplně každý.

Tváře pořád drží tytéž připitomělé, neutrální výrazy.

Ve vitríně ale nesedí oni, z nich jsou diváci.

Do místnosti za sklem, tam kde jsou palmy a bazének, stoly přeplněné jednohubkami a všude spousta krému, do tohoto barevného a určitě i voňavého ráje přiskotačí houfek nahatých nymf.

A všechno, co jste kdy viděli v poměrně primitivně zaměřených filmech provádět s ovocem a dívčími těly nebo třeba o tom jen tak fantazírovali, tak tohle těm šesti apatickým naháčům a jednomu neklidnému britskému agentovi s povolením zabíjet, to se tu teď dávalo coby půvabná erotická pantomima. Kohosi napadlo pustit repráky.

Ti v publiku nejdřív slyšeli zvuk statické elektřiny a hned potom vzdechy a vzlyky. Chraplavé i něžné. Jen si račte vybrat.

Pro představu, mezi ovocem nechyběly banány té správné zralosti i tvaru, velké tvrdé kuličky hroznového vína, byly tam za tím sklem i plátky ananasu s vykuchaným středem.

Nahá ženská těla, štíhlá i zaoblená, támhle cákanec šlehačky, tuhle nějaký karamel nebo čokoláda, med, javorový sirup... Stříkaly a patlaly po sobě ty holky a hned to všechno rukama roztíraly a pak se zdálo, že jim nikdo týden nedal jíst.

Pecky od rynglí naložené ve sladkém likéru. Tak ztratily na tvrdosti, ale pořád na povrchu dost hrubé.

Jen si je třeba představte sevřené dívčími rty. Nakloněná v rozkroku jiné holky je pak používá jako trsátko. Smrdlá a brnká na struny rozkošného výstupku a ta co jí patří tenhle nástroj, to děvče dole, které se trochu zmítá, tak ta teď vyluzuje slušnou paletu tónů.

Klidně si to запиšte. Malujte si to. Nebo zavřete oči a jenom si představujte. Jak libo.

Nevím, co tak běží hlavou vám.

Ale Blond, Jamie Blond, usoudil, že je čas na oranžovou pilulku.

Když mu N. předávala složku s krycím názvem Nárůstové benefity a domestikace chovatelů skotu v severní části Londýna, usmívala se.

"Dobře se bavte," povídá k tomu.

Podle všeho se kdesi u skotské vísky zvané Balbeg objevil vyděšený chlápek. Nemluvil, těkal očima a v přítomnosti žen vykazoval zjevné submisivní sklony.

Tím by vlastně pozornosti spíš unikal. V čem se odlišoval od místních, to bylo kromě absence zrzavého kníru i povídání o včelí

královně. O sobě mluvil jako o trubci, což koneckonců bylo každému ukradené. Problémy mu způsobilo až to, že přesně takhle nazýval i jiné muže.

Ti se našnupli a všechno skončilo rvačkou. Čtyři nejvášnivější bojovníci strávili několik nocí v chládku a ten trubec pár týdnů v nemocnici.

Mezi bílými uniformami se zjevně cítil dobře, rozpovídal se a z hlášení se stal základ složky Nárůstové benefity a domestikace chovatelů skotu v severní části Londýna. Zkráceně: Zatracení Skoti. Nechyběl krátký životopis jedné sestřičky i s fotkou. S ní se trubec, který měl náhodou i jméno, a to znělo Jacob Fresh, tak s tou sestřičkou se spřátelil. Svěřil se jí a ona se zase svěřila policejnímu vyšetřovateli a pak ještě víc toho vyžvanila tajné službě.

"Tohle bude má příští Blond-girl?" ptá se N, ale ta jen zavrtí hlavou.

Tak čte dál, listuje složkou, prochází lékařská hlášení.

Trubce Jacoba dostala do jemné péče také psychologka. Mladá, atraktivní, v těchhle složkách má prostě každé jméno i svou tvář.

Včetně poznávacích znamení na intimních částech těla. Sexuálních zálib. Úchylek i fobií. Někdy se to drobet smíchá.

Jamie zvedl hlavu, ale ještě než se stihl zeptat, N. povídá, že ani tohle není jeho Blond-girl.

Podle psychologky utrpěl Jacob Fresh značnou psychickou i fyzickou újmu. Na tenhle závěr si v tajné službě počkali dvanáct dní a čtyři hodiny.

Zůstat při tom, asi by to byl jeden z příběhů okolí jezera Loch Ness. Patřil by k těm nudnějším, do knih, dokonce ani do bulváru by ho necpali.

Jenže trubec měl v nemocnici zajímavou návštěvu.

Přišla za ním vlastní sestra, a že u něj chvíli zůstala o samotě, zjistilo se, že se jako sourozenec nechová. Když ji celou rozparáďenou z něj sundávali, křičela a bránila se.

Blond se zase podívá na N. a ta docela prakticky přikývne, že ano, tohle je ona.

"Ale je tmavovlasá a vlastně napůl Asiatka," dodá.

"Pro vlast všechno," pronese s jemným tónem patriotismu a N. poznamená, že královně se jistě lépe spí, když to ví.

Ta orientální Blond-girl se jmenovala Chin. Tou dobou užívala třetím týdnem pohostinnosti výslechového zařízení v katolické části Irska. Nepronesla ani slovo. Ne takové, kterému by někdo rozuměl.

Tady se opět ukázaly nezpochybnitelné kvality agenta 07.

Nechal si ji expres službou DHL dovézt na Panenské ostrovy.

Použil na ni všechny své výslechové metody, včetně těch nejtvrdějších. Vymyslel i pár nových. Nakonec snad mezi nimi vznikl jistý druh jiskřivého napětí na bázi stockholmského syndromu, protože ani když byla chvíli bez pout, neutíkala.

Úspěšná se ukázala i ta taktika, kdy se svázaný ocitl Jamie. Až na to, že tady tak úplně neproběhla výměna informací. Ne v tom smyslu, co se píše do spisů.

Když N. uviděla účet, povídá: "Vidět tohle královna a znát, na co ty peníze šly, její spánek by mohl doznat dramaticky nepříjemných změn."

Po návratu do Londýna Blond doplnil složku Zatracení Skoti o dvaapadesát stran a byl připraven vyrazit zachránit svět.

Pouhé čtyři měsíce uplynuly od chvíle, kdy se trubec Jacob poprvé objevil v Balbegu.

Ted' sem zamířil Blond. Jamie Blond. Vybaven snad vším, co by pro úspěch tajné mise mohl potřebovat a v doprovodu hříšně krásné a právě tak krásně hříšné Blond-girl Chin.

Takhle tedy k tomu přišel, tak se dostal do té sterilní místnosti s nejspíš sterilními chlápky.

Před nimi se divadelní kus o dívčích tělech a ne příliš rafinovaných schovávačkách pro kousky ovoce přehoupl do dalšího dějství. Byli vpuštěni dva samci. Na scénu nakráčeli se zbraněmi takříkajíc odjištěnými a okamžitě prezentovali svou připravenost k akci.

Na každého z těchto nadržovaných týpků vycházely tři nymfy.

Kdyby všichni byli pro, hrát fěr.

Jeden z klátíčů si sobecky zabral jenom jednu holku a s tou se do sebe zaklínili. Otáčeli se potom, přehnul si ji na desítky způsobů, jako by nevěděl, jak z toho ven. Přitom ale bylo zřejmé, že pohyby ven byly velmi náznakové.

Druhý nabíječ se zhostil své role se ctí. Ani trochu se nezalekl, když se k němu řítilo pět nahotinek. Zachoval se jako chlap.

Lehl si, přičemž chvíli hledal nejpohodlnější polohu a počkal, až ty holky všechno obstaraly za něj.

Britský agent zvědavě hodil okem po chlápčích, co tu s ním seděli v potměšilé cimře na tvrdé lavici. Tvářili se, jako by sledovali čtyřhodinový německý dokument o vlivu kvantové mechaniky na pásovou výrobu. Právě tak reagovala jejich těla.

Blond se pro podobný výsledek celkem nadřel.

Fixoval oči na nepoužité ovoce. Civěl na poslední kousek, co zůstal na míse, a fakticky si do hlavy tlačil obrázky ochranných rukavic, které drží jakési železné součástky pro traktor. Ty ruce patří ke zpocenému tělu nasoukanému do kombinézy. Nahoru si dosadil nejošklivější ženskou tvář, jakou kdy viděl. Ještě předtím ji chvíli vybíral, obličej se problikávaly, jako když v nějaké galerii bušíte na tlačítko next.

Jamie zkrátka zíral na ananas a dumal, co s ním provede oranžová pilulka. V ideálním případě by erotické tlaky z jeho hlavy smázla za něj.

Holky a nově i dva pánové v akváriu bez vody prožívají svůj sen o rajském ovoci, apatičtí maníci je znuděně pozorují a tohle všechno zase pečlivě sledují na monitorech dámy v bílých pláštích. Zapisují reakce. Vkládají do tabulek, vytvářejí grafy plné křivek a propočtů.

Možná, že právě teď na něj kouká Chin.

Ta představa ho vzrušila snad víc než ovocné divadélko.

Rozhodl se.

Jazykem vyloupł vnitřek jednoho zubu a chvíli zauvažoval, jestli opravdu bude polykat oranžovou pilulku. Potíž s tímhle lékem na akutní problém je ten, že když už dojde na antierektní, bývá v tu chvíli tak vzrušený, že jeho pověstná koncentrace má značné slabiny.

Občas vycucne plombu z jiného zubu.

Během jedné akce v Peru si vprostřed báječné střilečky naordinoval moc prima spánek. Namísto koncentrované dávky hroznového želé, které by zapudilo pocit hladu a únavy, se prostě svalil k zemi a začal hlasitě chrápat. Nebýt toho, že nečekaný hluk přilákal zvědavost místního Spolku nezávislých žen, královna mohla ztratit svého nejlepšího muže.

Z minulé akce si kromě šrámu na stehně odnesl i nepěkný otřes mozku a občasné výpadky paměti. Přitom vůbec nešlo o boj.

Vydloubl ze stoličky kapsli a její chuť ho naštěstí hned varovala. Dvakrát skousnul, než třaskavinu vyplivl. Načež ho vlna exploze přefoukla přes hotelový pokoj v Bratislavě, zatímco Jamie Blond celý rozjařený z vlastní pohotové reakce, hulákal do toho rámusu "Devil save the Queen".

Takže věděl, že se prakticky hned dozví, jaký medikament zhltl.

Želé, které potlačí jeho libido, smrtelný jed nebo třeba dávku adrenalinu. Cokoli z toho má čas účinku patnácti vteřin.

"U vás raději počítejme s účinky do minuty," upozornil Blonda jeho oblíbený vynálezce, když na něho šel se zubařskou výbavičkou.

"Zabrání překrvení penisu, ale psychickou touhu by to mohlo umocnit."

Efekt se dostavil skoro za tři minuty a pozitivní bylo, že stále žil.

Nic mu dokonce neexplodovalo. V čem se tedy doktor nemýlil, tak i když na pohled bylo jeho tělo stejně zvadlé jako dalších šest, přistihl se, že uvažuje, zda to třaskavé želé by bylo dostatečné na odstranění skla, které ho dělilo od těch karamelu a šlehačky a leckdy už i velmi přírodní proteinovou šťávou pocákaných nahotinek.

Bylo zřejmé, že ti dva samci byli buďto velmi pečlivě vybráni, nebo dávkovaná chemie pro změnu působila v jejich prospěch.

Nakonec ale zafungovaly přírodní zákony včetně toho gravitačního a spolu s tím, jak jim klesl, padla i stěna coby opona.

Zase se zdálo, že jsou sami ve čtyřech holých zdech.

Vlastní nahotu nasoukali do bílých hadrů. A čekali.

Svůj život si neřídili sami a být tu dostatečně dlouho, nejspíš rovněž dojdete k poznání, že je to tak vlastně jednodušší.

Večer, jak slíbila, se objevila Chin. "Číslo tři," povídá mu, "Regina tě chce vidět." Tohle číslo původně patřilo trubci Jacobovi.

A Blondoví nepřipadlo moudré dožadovat se sedmičky, i když právě nebyla obsazená. Argument, že je na to číslo zvyklý, by se těžko obhajoval.

Při vyslovení jména Regina se zbývajících šest trubců otrásl.

Ještě než britský agent opustil místnost, upadli jeho spolubydlíci do jakési zvláštní letargie. Così si mumlali, tváře schované ve zpocených dlaních, a v mírném předklonu pohupovali trupem sem a tam.

Nebyla to zrovna lákavá vyhlídka. Před smrtí měl docela respekt, ale představa, že by mohl skončit jako tihle psychičtí kastráti, byla horší.

O dost.

Chin se podařilo trochu rozptýlit jeho obavy. Odvedla si ho k sobě a chvíli ho zpovídala. Použila na Blonda jeho vlastní výslechové metody. Dokázala, že byl stejně tvrdý jako na Panenských ostrovech. Bohužel neměla zrovna žádnou ruku volnou, aby údaje mohla zapsat do tabulek.

To už Jamie dávno věděl, že ve stejné místnosti a za stejného jediného hudebního cédéčka si užívala dříve s Jacobem. Než ten situaci využil k proradnému útěku.

Moc času na to neměli. Museli tedy zvládnout více věcí zároveň.

"Co jsi zjistila," povídá jejím zádům. Přitom si ji vpředu přidržoval za velmi příhodné a právě do dlaně padnoucí úchyty.

Chin mu vyprávěla, že laboratoře fungují pod jezerem Loch Ness přes šedesát let. Prý je postavil jakýsi šílený vědec, profesor Adolf Schurke.

"Prováděl experimenty s rybami," říká ona, zatímco on prováděl jí věci, které byly v několika zemích světa zmíněny v zákonech. I s příslušným dodatkem ohledně trestu. "Snažil se vytvořit jakýsi sladkovodní hybrid velryby a žraloka a tuhle příšeru cpal steroidy."

Povedlo se mu to a krátce poté tiše a v ústraní zesnul. Jeho výtvor od té doby brázdí vlny jezera.

Profesorův syn Heinrich převzal dědictví, ale do talentu i odvahy svého otce mu chybělo hodně. Laboratoř využíval k nalezení léku proti zubnímu kazu, a protože všude se válely spousty nenačatých balíků se steroidy, právě tahle složka se stala základem každé verze jeho léku.

Zkoušel ho pak na sobě.

Třebaže nikdy v životě neposiloval, v pětáctýřiceti by mohl hrát dubla Terminátorovi. Zato mu nezbyl ani jeden zub.

Když se Chinino vyprávění chýlilo k závěru, právě jako její vzrušení a vlastně i Blond sám, lehl si na záda, v ruce minivysílač. Na miniklávesnici vyťukával zprávu pro N, zatímco Chin, obkročmo na něm, vykládala, že před pěti lety převzala laboratoř profesorova vnučka za poněkud nejasných okolností.

Tedy nejasné pouze zůstalo, kde je tělo bezzubého, nedoceneného filantropa.

Regina zdědila po svém dědečkovi talent na chemii i poněkud extravagantní výzkumné sklony. Také zašla mnohem dál. Zatímco děd pomocí své dravé obludy ovládl jen jezero, její choutky byly mnohem méně skromné.

Chin vysvětlila, že je ještě několik místností, kde bývá pět až osm mužů vystavováno pokusům, většinou erotického charakteru. Právě tak je tu i pár desítek žen, kterým je podávána látka, mající utlumit jejich choutky a osobnost.

Víc nezjistila a také vypršel čas, za chvíli nastoupí službu další laborantka.

Ze zásob, co si sám přinesl a u ní schoval, vzal Blond jedno oranžové želé, nacpal si ho do zubu a znovu byl připraven sloužit své vlasti a královně.

Než náruživá Asiatka odvedla pokusnou myšku číslo tři do její bílé krabičky, prozradila mu, která jídla příští den budou obsahovat drogy. Měli tu totiž zpočátku problémy s tím, že jakýsi koumák stačil objevit dřív, než ten sajrajt ovládl jeho mozek, že když vynechá dortík po obědě, nejenže se mu ztrácí pupek, ale navíc se vrátí i ztracené libido.

Potom se zákeřná látka vyskytovala ve vodě, ale zjistilo se, že jednorázová přesná dávka je efektivnější.

Druhý den Jamiemu a jeho šesti druhům opět zpestřila siréna, blikající majáček a erotické hrátky. Pochopitelně zase v roli velmi pasivních diváků.

Tentokrát byl poměr ženy versus muži opačný. Zena jen jedna, zato k ní tři pořádně namakaní chlápci.

První půlhodinu si Blond vyjmenovával všechny výtobytky, které Anglie darovala světu.

Anglické hranolky, anglický pudink, anglická slanina.

Teprve potom, na závěrečnou hodinu, si mohl vzít oranžovou pilulku. Bohužel delší účinek neměla. Ne v jeho případě.

Večer se zase otevřely dveře, v nich ale tvář, kterou agent 07 nečekal. Vůbec ji totiž neznal.

A ona povídá, že číslo tři má jít za Reginou.

K britskému špiónovi vystřelila šestice soucitných pohledů. I přes chemicky udržovanou apatii se poměrně rychle změnily v prostý výraz raději ty než já.

Blond to tak neviděl.

Sice existovala jakási naděje, že tohle ramenaté, rázně krácející stvoření pro něj poslala Chin. Protože byl ale agent trénovaný a zkušený, chápal, že jeho dnešní výslech se od toho včerejšího bude nejspíš poněkud lišit.

Proplétali se chodbou, pak použili postupně dva různé výtahy.

Ocitli se v oblasti, která vypadala o dost méně sterilně a více luxusně. Také se tu vyskytovaly ozbrojené stráže. Muži s podobně málo oduševnělým výrazem, jako jeho kolegové v bílém mundúru.

Jen tělo mohutnější, uniforma černá.

Konečně nastal čas.

Blond, Jamie Blond měl stanout před svým padouchem.

V místnosti, kam by se vešlo středně velké dopravní letadlo, exkluzivně zařízené. Jednak pro pohodlí svého obyvatele, a pak také na dramatický efekt pro návštěvy. Chrom, bílá a červená kůže, tmavé dřevo.

Tam stála.

Na zloducha byla fakticky rozkošná. Pokud si potrpíte na potvory, dalo by se říct, že je vlastně atraktivní. Sexy, takovým tím agresivním způsobem.

Regina.

Černovlasá, vysoká a štíhlá. Celá v černém, jak se sluší na padoucha.

"Vida, nový trubec," povídá. Prohlíží si ho a je celkem překvapená, že právě tak on civí na ni. Všichni předchozí trubci jsou už po několika dávkách hned napoprvé otupělí, bez zájmu a sotva postřehnou, že by mohla být nějak přitažlivá.

Skoro na to sama zapomněla.

Její zájem pohltila věda. Den za dnem.

Teprve po své vakcíně se vzpamatovali. Jak vyžbluňkli sklenici oblíbeného alkoholu, co jen tak pro zpestření obsahovala pořádnou dávku silného afrodisiaka, až potom byli schopni erotických hrátek.

Povolní a hyperaktivní, přitom jako dítě, které po roce půstu dostalo proužek čokolády.

U barového pultu stojí sluha. Také jeho tvář je uniformně bezvýrazná, na sobě černé hadříky, aby ladil s interiérem.

Přistoupí k němu. Tahleta krásná Regina si Blonda prohlíží zblízka a ptá se, jestli je tu druhý den. Chce vědět, zda na něj některé drogy mají menší účinek.

"Nebo," růžovou špičkou jazyka si olízne rty, "je tvé libido nezvykle vysoké."

Sáhne mu do kalhot a celkem mechanicky ho začne masírovat. Bez valného zaujetí. Přitom si oba hledí do očí.

Ona zvědavě, on znepokojeně. Ne že by měl obavy z prozrazení. Bylo to horší.

Tohle se mu fakticky běžně nestává.

Aby se mu nepostavil.

Ona ho mačká, mne, otírá se o něj.

A Blond, Jamie Blond, aby zabránil nepřípustnému selhání ve službě, začne myslet na hrdý Albion. Na anglickou královnu, na anglickou vlajku. Začne si mumlat anglickou hymnu. No vážně. Jak v duchu začne kreslit majestátní Tower, povstáním konečně vzdá hold své vlasti.

To Regině kupodivu stačí.

Nechá Jamieho, jak mu tam tak trčí z kalhot, a sama se rozvalí v pohodlném červeném křesle do rajcovní pózy. Sleduje ho, zase v ní převládla zvědavost vědce.

"Tebe bych si mohla nechat. Ušetřit tě," povídá zamyšleně.

"Kdybys v sobě neměl jakousi arogantní vzpurnost."

"Ušetřit čeho?" zaujala Blonda spíše ta první část jejího výroku.

Ohledně dovětky by mohl Reginu vzít na kafíčko ke své šéfce. Určitě by si s N. na toto téma báječně spikly.

Zloduch v černém jeho dotaz ignoruje. I tohle měly s N. společné.

Regina se bezstarostně rozpovídá. Zaujata sama sebou, jako by konečně mohla dát přednášku o svém díle. Pochlubit se. Očekávat pochopení, obdiv.

"Pozoroval jsi někdy včely?"

Blond se zamračí, neodpoví. Ona to nejspíš ani nečeká. Vyloží svůj náhled na včely. Na královnu, na dělnice a trubce. Povídá, že tenhle systém je dokonalý. Tedy skoro dokonalý.

Trubci pochopitelně zastávají nejnižší společenskou příčku.

Nýmandi v mrňavém kožíšku. Nejsou tu od toho, aby své nesmyslné choutky vybíjeli na včelkách. Rozptylovali pozornost jejich i vlastní. Na úkor práce pro svou paní.

Regina povídá, že to je jediná rozumná věc, jak s nimi naložit.

Vyvrhnout tyhle neužitečné tvory ze společenství včel. Trubci jsou vyhnáni, když naplnili svůj životní úděl. Osudovost na jedno použití.

Sex s královnou.

Pro ni, pro její rod. Pro její potěchu.

Ale Regina objevila, že to jde i jinak.

Přijde jí, že šikovnější je mužské libido utlumit a následně pomocí steroidů ze samců udělat povolné dělníky, kteří budou i nadále užiteční.

Vysvětluje, že výzkum je skoro u konce. Za tři dny bude připravena vypustit lék lidské mrzkosti do světa. Ona velkoryse převezme roli vznešené vládkyně. Bude jejich královna a z žen a mužů se stanou asexuální bytosti. Otroci bez vůle, bez libida, bez osobnosti a bez zábran.

Loutky. Oživlý domeček pro panenky. Celý svět pro jednu dospělou panenku.

Regina se směje, ale není to veselý smích.

Tihle zlořádi se prostě smějí zákeřným, zlomyslným způsobem.

Někdy si všimněte, jak hned potom ten krutý smích zamrzne v ledovou masku.

"Donaha," přikáže.

Asi by bylo přehnané domnívat se, že i po tom, co právě vyslechl, bude pořád tuhý. Právě tak je bezpředmětné myslet si, že i tentokrát královna osobně a vlastnoručně provede práci, co za ni obvykle odvádí chemie.

"Whisky? Koňak? Nebo vodku?"

"Vodku," řekne on. Řekne Blond, Jamie Blond. "A martini.

Protřepat, ale nemíchat."

Zatímco barman třepe, ale nemíchá, zatímco krásný padouch ladně odhazuje svršky a jde ke svému letišti, ovšem bez letadla, tak toho britský agent využívá.

Ze svého tajného otvoru, pokud nebudete dumat nad tím, že zase tak utajený ve skutečnosti není, tak odtud vysunul svou zbraň. Byl odhodlán pro spásu světa a lidského libida vůbec i zabíjet.

Nebyla to tedy jeho oblíbená Walther PPK, dokonce ani rakouská miniatura mezi pistolemi Berloque.

Šlo o oválnou věcičku, poměrně malou, to se musí jejímu vynálezci přiznat. Zato ovládací panel plný výstupků nemusel být za každou cenu umístěn po celé délce, když by se docela dobře vešel na konec.

Pochopitelně šikovná špiónská hračka uměla spoustu věcí.

Stahovala i odesílala data, měla navigaci přes satelit a obsahovala jednoduchou digitální kameru. Zvládala střílet jedovaté šípky nebo takové, co protivníka jen uspí. Když jste měli dost času, mohli jste přesně nastavit, kdy i na jak dlouho bude potrefený v limbu. Pro případy, kdy není čas na hrdinství, se z toho análního dilda vyklubala i malorážní pistole.

Jako všechny vynálezy z laboratoře britské tajné služby, i tahle měla červené tlačítko, o němž mu řekli: Na to nesahat.

Blond bleskově zamířil a zmáčkl bílé tlačítko. Ta podivnost vystřelila šipku napuštěnou sedativy, ale Reginu, svůdně krácející k obří posteli, minula. Britský agent znovu vystřelil a šipka i na podruhé jen prosvíťela okolo ní. Tentokrát, k jeho smůle, černovláska předvedla nejen postřeh, ale i rychlou reakci. Zakřičela:

"Strážel!" a dovnitř vběhla ozbrojená dvojice.

On znovu zkusil vystřelit, ale víc šipek se do té hlouposti nejspíš nevešlo. Jen naprázdno cvakla, než mu jeden ze svalovců hračku sebral.

"Škoda, škoda," zavrňela Regina. Ale asi to nemyslela moc upřímně, znovu k tomu přidala ten svůj smích. "Ted' se s tebou pomazlím já a hned potom dědečkův miláček."

Blond doufal, že myslí něco jiného.

"Slyšel jsi už jistě o lochnesské příšeře."

Čímž naděje dostaly přídomek marné.

"A ted' snad aby ses napil a šel ke mně."

Barman mu strčil do ruky skleničku. Protože, bez ohledu na to, co dosud předvedl, šlo o agenta zkušeného až slavného, bystře usoudil, že napít se nesmí.

Vzal si pití, nasál vůni, poslušně zvedl k připitku a přitom pohlédl směrem ke svému smyslnému nepříteli.

Nenápadná obrátka, aby byl k ní zády. Zatímco pravačka putovala k ústům, k tomu patřičný záklon hlavy, levá ruka, ta se skleničkou, právě vylévala zákeřný obsah do dřezu. Rovnou barmanovi pod nosem. Ten nehnul brvou.

To se nejspíš bere jako dobrá zpráva. Tihle trubci sice svou královnu poslouchají na slovo, vlastní iniciativu ale neprojeví.

Přišel čas vzrušeně rozechvělým krokem dojít k Regině. Snažit se nemyslet na dědečkova ozubeného mazla, nemyslet na dva trubce, kteří na něj míří empépětkami. Nedumat ani nad tím, co se stane se světem, když selže.

Jak tam ta padoušská mrcha ležela holá jak oškubané poupě, nakonec mu přišlo, že by to nemuselo být tak těžké.

Pohrával si s myšlenkou, že třeba stačí dostát povinností muže a možná mu ona sama poskytne další šanci.

Na vlastní potěšení.

Na záchranu světa.

Na záchranu vlastního potěšení.

Záleží z jakého úhlu na to koukáte.

Přitulil se k ní, vášnivě se políbili. Strhla ho na sebe. A on nejen, že brzy mohl, Blond, Jamie Blond, také okamžitě chtěl, což znamenalo jedno.

Bleskově jednal.

Regina si slastně vrní a vzdychá, jak v ní tak jezdí. Její dech se zrychlí a je také podstatně hlučnější.

Přitáhla si agentovu hlavu k dalšímu vášnivému polibku. Zdálo se, že ještě chvíli a akce Královnin vrchol bude úspěšně naplněna.

Doslova.

Jenže pak se stalo něco, co se nedalo předvídat. Fakticky se tohle nedalo tušit.

Její polibek je horký vášnivý, jazykem šmejdí v jeho ústech, až on cítí, jak se mu uvolňuje želé.

Snad ani nezaznamenala, že cosi polkla.

Nebyl čas zjišťovat, co přesně. Jakou barvu.

Chvíli si vážně pohrával s myšlenkou, že má ještě čas. Dupal nad možností poskytnout dámě, co bylo tak blízko. Nebyl zvyklý couvat takhle na dohled cíli.

V duchu odpočítával vteřiny.

Nakonec se odkulil, padl pod postel a jeho instinkt ho nezklamal.

Postel explodovala. I se ženou, co těsně před tou ránou měla svůj vlastní výbuch.

Blond si dopřál vítězný úšklebek a těžko říct, čemu přesně ho přisoudit. Sám nad tím neměl zrovna chvíli k úvaze. Ozbrojenci nenašli pochopení pro jeho záchrannou misi, ani tolik lhostejnosti, co projevil barman. Ovšem, on měl své rozkazy. Nalévat pití.

Ty jejich byly docela jistě jiné.

Stačil ještě ze stolu sebrat ten svůj zázrak špionážní techniky, než během cik cak a za zvuku střelby vylétl ze dveří místnosti a pádl pryč chodbou.

Strážní ovšem mazali za ním.

Vypálil na ně několik střel. Po pátém pokusu cvakal naprázdno.

Pádl dál, ti dva za ním. Blond si v běhu vybavoval funkce a přiřazoval k tomu příslušné barvy. Jak si je aspoň pamatoval.

Otočil se, tou podivností ukázal mezi padouchy a zmáčkl fialové tlačítko. Tuba vyfoukla kapsli a při dopadu na zem se z ní vyvalil smrádek. Štiplavý, dýmovitý, báječně uspávací.

Jednoho pronásledovatele to vážně složilo, druhý drobet zakašlal a dál pádl za Blondem. Jen podle tempa a vlastně i výrazu ve tváři se dalo poznat, že je teď o něco našťavanější. To byl Blond, pravda, také.

Stiskl teď modré tlačítko a vzduchem zašuměla síť. Jenže tomu lumpovi pod nohy.

Britský špion se hnál chodbou, chlápek v černém mundúru za ním. Samopal odhodil, teď po něm střílel z pistole. Podle Jamieho odhadu by mu měly zbývat jen dva náboje.

Zato byl teď těsně za Blondem. Steroidy a vztek provedly s kondičkou zázraky. Třebaže tohle nebylo slovo, které by v té souvislosti užil nahý šťvanec.

Agent 07 stiskl v nouzi červené tlačítko.

"Ahoj, drahoušku," žvatlá Moneypenny nesoustředěné. "Právě si doprávám partičku bridže a nemám dobrou kartu. Žertuji, hihi, mám výborný list. Tak doufám, že voláš v opravdu akutní záležitosti..."

Načež přístroj utichl a led dioda zhasla. Vybila se baterie. Blond odhodil ten šmejd a protivníkovi, kterému pořád zbývala jedna rána, se postavil čelem. "Co si to rozdat jako chlapi," říká.

Svalovec se přihloupale ušklíbne, odhodí pistoli, rozkročí se a sebevědomě nastaví hrudník i tvář k ráně.

Co padoucha poměrně překvapí, že místo pěstí se pohne Blondovo koleno a zamíří přímo do soupeřova rozkroku. Ani nečeká, než se složí, sebere pistoli a uhání chodbou pryč.

Občas zkusí nějakou kliku u dveří, jestli není otevřeno.

Štěstí měl už napotřetí.

Vplížil se dovnitř a opatrně za sebou zavřel. Teprve potom se otočil. Přímo před ním seděla šestice bývalých kolegů. Dětilo je sklo.

Na bezvýrazných tvářích se objevil náznak mírného překvapení. Hned zase zmizel.

Jamieho tvář se o to víc zešíroka usmála, když se otáčel, aby prohlédl zbytek místnosti. Bylo tam všechno.

Nahé holky, karamel, šlehačka i ovoce. Úplně zapomněl, jaký má hlad.

Kolečko ananasu namočil ve šlehačce a strčil do úst. Hltavě žvýkal a přitom pozoroval nahé krásky, jak se pozorně věnují jedna druhé. Ještě si ho nevšimly a Blond zamyšleně sáhl po ryngli.

Slupnul ji najednou, do dlaní si pak vypálil pecku. Přitom ty holky pozoroval. Zvažoval situaci.

Rozhodnutí vlastně nebylo tak těžké.

Byl pořád nahý, odhodil tedy pistoli a řekl: "Ksakru, mám přece nárok na pár dnů dovolené!"

Policejní záležitost

To poslední, co chce McClane udělat, je stát se hrdinou, ale nemá na vybranou. Takhle kdysi představil filmový trailer k prvnímu dílu Smrtonosné pasti hlavního protagonistu.

Autorsky za vznik svérázného newyorského poldy nesou zásluhu spisovatel Roderick Throp a režisér John McTiernan, ale bez Bruče Willise by to prostě nebylo ono. Ostatně právě tato role poslala slavného hollywoodského herce do těch opravdu hvězdných výšin.

Jde o jednoho poldu. Ten má problémy s disciplínou a drobnými společenskými návyky vůbec, k tomu dar objevit se v nevhodnou dobu na nevhodném místě. Tak to aspoň vidí sám. A rovněž prevíti, se kterými má tu čest zkrřížit zbraně. V každém díle je na konci filmu o něco špinavější, zraněnější, naštvanější, ale pokaždé zatne tipec bandě ničemů v čele s inteligentním padouchem často neamerického původu.

Vtipné, akční, nápadité. Kdo říká, že by se mělo od filmu očekávat víc?

Tu holku znal od vidění.

Jste McClain?" ptá se ho. V jedné ruce mačká balíček.

Je bílý, zabalený zručně, ale ne profesionálně. Nahoře modrá stuha s mašlí.

Volnou rukou si to děvče ulízne krátké blond vlasy, přitom přes rameno chlápka, co stojí v rozevřených dveřích, nakukuje do bytu.

Jako by odpověď našla v haldách špinavého oblečení na zemi a ne na ceduli hned vedle dveří.

"Záleží, kdo to chce vědět," mumlá John skrz cigaretu nalepenou mezi rty. Mračí se.

Nejde o to, že by se na rozptýlení v podobě bezmála nezletilé návštěvy zlobil. Jen asi před minutkou ještě spal. Holá hlava se leskne potem. Na sobě ušpiněný nátělník a těžko říct, jestli ten pach piva táhne z něj nebo z politých trenek.

Pořád ještě trčí mezi dveřmi. Jednu ruku na klice a blokuje tak možnost, že by mu holka proklouzla dovnitř.

Jsem Sunar," uculí se blondýna. "Sunar Prestonová."

"Těší mě, slečno Prestonová. Jak vám můžu pomoci?"

"To je pro vás," šťouchne McClaina bílým dárečkem do břicha.

Udělá to jemně, přesto se polda nahrbí a spíš reflex než volba způsobí, že sáhne po balíčku oběma rukama.

Sunar se zasměje a vcupitá dovnitř. Cestou vykládá, že na lístku, na tom, co byl přilípnutý k balíčku, který našla u svých dveří, tak tam že stálo, že to má předat seržantu McClainovi. A ještě, že na tom ona má vydělat.

"Myslela jsem, že jste poručík," ušklíbne se blondýna.

Chlápek ve spodřárech si vzdychne. Hezky od plic, nahlas.

"To bejvalo," řekne. "Teď jsem zase seržant."

Dveře nechá otevřené a vrávoravě se vydá za svým hostem.

Nehledá ji. Prostě jde za hlasem.

Slečna Prestonová stačila procapkat obě místnosti malého bytu a přitom bez ustání žvatlá. Přesně tím hláskem, co bezděčně vyvolá chuť ztlumit zvuk. Kdyby to šlo.

"Se divím," řekne, když ji John dostihne v ložnici, "že nikde nemáte fotky ani výstřížky."

Jaký výstřížky?" hodil balíček na postel a pak oběma rukama shraboval rozevřené Hustlery s rozevřenýma čičinama do šuplíku od nočního stolku.

Vykulila na něj oči. Sunar Prestonová otevřela i pusu. Trochu se to podobalo některým z děvčat v Hustleru, jen ty u toho neměly tak vyjevený výraz. Většinou.

"Přece ty, co popisovaly vaše hrdinství," brebentila vzrušeně.

Lososově oranžové triko si popotáhla dolů a z výstříhu se tak o poznání víc vyloupily nadýchané balónky z hebké kůže. "O tý vzrušující tragédii v Nakatomi a potom taky o tom strašným neštěstí na washingtonském letišti. Jak jste všechny zachránil, a pak..."

Jo tyhle," John dopil zbytky piva ze dna láhve a prázdnou odhodil do koše. Jen to cinklo. "Asi jsem skromnej hrdina."

Jéééé," zavýskne ona hlasem, který snad mají slyšet jen delfini.

"Víte, že je odsud vidět do mého bytu?" Její ručka s dlouhými černě lakovanými nehty ukáže do oken přesně naproti přes ulici.

Přitom radostně poposkočí a co to udělá s jejím trikem bez podprsenky, rozhodně stojí za zmínku.

John to pochopitelně ví a ona také. Ze mají okna proti sobě.

Jestli teď to vypadá, že sladká Sunar hledá sebemenší záminku, aby ze sebe shodila hadříky, tak doma, v ložnici hned naproti té

McClainově, důvody nepotřebovala. Vlastně by bylo pro Johna překvapení, že vůbec vlastní nějaké šaty.

Sunar se předkloní a v krátké sukýnce o něco světlejší barvy než triko našpulí zadek. Probírá se starými elpíčky v tuhých obalech s potrhanými rohy. Takhle zůstane, když se napůl otočí, aby viděl kromě pevného zadečku i její tvář. McClain čeká, že se zeptá, kdo je to sakra ten Elton John nebo jestli fakt pamatuje The Beatles. A ona chce vědět: "Vy jste teplej?"

Jestli jo, tak jsem na to zatím nekápnul. Ale díky za otázku.

Poslyšte, slečno Prestonová. Jsem vám vděčen za balíček, a teď snad abyste šla. Mám ještě nějakou práci."

Jakou?" Teď už se narovnala. Zamyšleně si ho prohlíží, u toho krčí nosík.

"Horký kafe a včerejší noviny."

"Vy to neotevřete?" Loupla očima po balíčku. "Třeba je tam i něco pro mě. Říkala jsem vám, že na papírku bylo napsaný, že na tom mám vydělat."

John sáhl po balíčku. Nejdřív ho otočil a pořádně prohlédl.

Zkrátka zvyk. Teprve potom roztrhl balicí papír a otevřel obyčejnou kartónovou krabičku bez potisku.

Uvnitř ležel mobil.

Celý růžovoučký, polepený medvídky a srdíčky. Vypadal spíš jako ta plastová napodobenina, co se dává mrňatům na hraní, než cosi k vyřízení hovoru.

"Co to sakra je?" vyjádřila celkem trefně ta holka.

Hned nato se mobil rozezvonil.

Začal hulákat melodii, co je určitě právě hodně top na žebříčku popularity, kterou ale John jaktěživ neslyšel. A nestál o to ani teď.

Připlácí víko zpátky na krabičku a celý tenhle uvřískaný dárek strkal Sunar.

Je to vaše a teď zmizte."

"To ne," ucouvla. Na krabici koukala, jako by to byly kalhotky z bedny od Armády spásy. Je to váš mobil."

Já o tyhle moderní krámy nestojím," přervával McClain růžový výkřik techniky. "A ať už mi tu pitomost poslal kdokoli z mých přátel, bezpečně to ví. Když hovor přijmu, naštvu se. Když se naseru, stoupne mi tlak. Takže si ten mobil v klidu vezměte."

Sunar Prestonová to tak jednoduše neviděla. Zavrtěla hlavou.

A ta směšně růžová věc vyřvávala stupidní melodii. Pořád dokola. A znovu.

"No?" zahulákal na mobil, když konečně stiskl zelené tlačítko.

Rozervaná bílá krabička se krčila v koutě spolu se zvědavou Sunar.

"McClain. John McClain." Povídá mobil. Říká to kultivovaným mužským hlasem a vychutnává každou slabiku.

"To sotva," odpoví polda. Já jsem John McClain. Vy jste?"

Jmenuji se Javier Grande Perveso," zdvořile odvětí růžový mobil. "To jen, abychom dostáli pravidlům etikety. Za chvíli mne bezpochyby budete oslovovat ty šmejde, ty hajzle, případně zkurvysynu. To přijde na to, v jaké fázi naší hry se zrovna..."

"Co ksakru chcete? Počítám do deseti a potom ten křáp hodím z okna."

"Pane McClaine. Přerušovat mne není zdvořilé. Navíc to není ani dobrý nápad, jak velmi brzy zjistíte. Teď to ale ještě nemůžete vědět.

emám vám to tedy za zlé. Ale ještě jednou porušíte pravidla a budou umírat lidé. Bohužel."

John mlčel. V myšlenkách a vůbec větách, co by jinak rád pověděl nahlas, byste asi našli cosi o nespravedlnosti. O tom, že by snad nějaký ozbrojený magor občas mohl zavolat i někomu jinému, když má potřebu si poklábosit.

Zamračeně si třel holou lebku, když Sunar přišlo, že by se mohla zeptat, kdo volá. Dokonce si neodpustí otázku s natolik zřejmou odpovědí, jestli to není ten, kdo poslal balíček.

"Mám slíbeno, že něco dostanu," připomíná se. Vtom se ozve rána.

Fakt pořádná rachá, trochu se pod Johnem otřese i podlaha. To už se ale válí na zemi a řve i na tu pitomou holku, ať, kurva, okamžitě padne k zemi.

Jenže ona piští, chytá se za hlavu, v očích jí stojí slzy a z nosu stéká červený pramínek. Vzlyká. Ukazuje kamsi. Někam naproti.

"Můj byt," škytne, než se k ní doplazí McClain a ne příliš šetrně ji strhne k zemi.

"Můj byt," opakuje zase, "ten zmrd mi zničil byt. Musela to být bomba nebo tak něco..."

Byli teď u sebe tak blízko, že mohla rozumět tomu, co povídalo sluchátko. Pořád ještě klidným hlasem.

"Domnívám se," ozvalo se z mobilu, "že dotaz slečny Prestonové byl zodpovězen vyčerpávajícím způsobem. A nyní..."

Sunar vyrvala Johnovi telefon a řvala do něj: "Tomu říkáš odpověď, ty hazile? Vybouchnul mi byt. Ještě pořád tam hoří. Jak jsem na tomhle, sakra, vydělala?"

"Docela prostě," zdvořile vysvětluje mobil. "Žijete. Ted' vás, slečno Prestonová, požádám, abyste byla tak laskavá a předala mobilní telefon seržantu McClainovi. Velice vám děkuji."

Sunar se chystala něco říct. Sunar by moc ráda tomu bastardovi pověděla cosi od plic. Nakonec popotáhla a mobil strčila Johnovi.

Potom opatrně vystrčila hlavu. Jen tak, jak bylo nutné, aby viděla ven. Z protějšího domu se začaly ozývat poplašené výkřiky a kdosi řval, ať zavolají hasiče.

Jsem tu, cukrouši," povídá McClain do růžového mobilu. Cítí z něj jemný odér Sunařina parfému i slanou chuť slz. Odplazil se k posteli a z nočního stolku zase vyházel ven všechny Hustlery, až se dostal k Sig P 226 Blackwater. Kontroloval zásobník v pistoli, i když si byl jistý, že hlasité cvakání musí ten šílenec slyšet. Proti tomu nemohl nic dělat.

"Výborně," řekne mobil s neskrývanou radostí. "A ted' dobře poslouchajte. Povím vám, jak bude vypadat vašich příštích čtyřiaadvacet hodin."

"Musím tam jít!" vzlyká ještě pořád Sunar. "Přece se musím podívat do svého bytu."

John měl chuť povědět jí, že tohle měla udělat, když jí to říkal.

Zase ale nemohl vědět, jestli by tím pádem nepřišla o svůj bonusek.

"Ne," řekl. "Hoří tam, každou chvíli přijedou hasiči. Vůbec se dovnitř nedostanete."

Pokusil se o uklidňující tón a soukal se do džínů. Potom sáhl po prvním vypraném triku. Pomačkaném. Už dávno se povznese nad drobnosti, jako je žehlení.

Je tam žár, ve kterém byste nevydržela. Navíc," vysvětluje. Je mi líto, ale ten maniak trvá na tom, že se ode mě nehnete. Vyhrožuje, že bude zabíjet. Takže nemáte na vybranou a jenom co najdu druhou botu, vyrazíme."

"Nikdo mě nemůže nutit," vysune bradičku ta holka. "Nejsem od policie."

Obul se. Pistoli strčil za opasek spolu s několika zásobníky. Do kapsy od bundy vrazil mobil.

Obrátil se k Sunar Prestonové. Došel k ní, ruce jí položil na obě ramena. Podíval se jí do očí. Ty se pořád ještě snažily o vzdorovitost, ale byla tam i únava a vztek.

"Sunar. Tak se jmenuješ, že? Ted' mě dobře poslouchej.

Postarám se, aby se ti nic nestalo. Chápu, že máš strach, to já taky. Jenže jestli to ten bastard myslí tak vážně, jak právě předved, bez tebe si můžu vlézt zpátky do postele a čekat, až mi zavolá, koho voddělal. Celkem by se mi líbilo dát si dvacet a všechno pustit z hlavy, ale řekl bych, že tomu, na koho ten bastard míří pistolí, by to tak nepřišlo. A pokud to vážně nemyslí, nemáš se čeho bát."

Potom ji zase pustil. Zkontroloval obsah peněženky, než ji nacpal do zadní kapsy džínů.

"Rozhodni se sama," řekne ještě. "Máš pravdu, že to není tvůj džob. Nejsi od policie."

Vyкроčí směrem ven. Ona vzdychne, pro sebe zamumlá jakousi kletbu a na Johna pak řve: "Co když je to past?"

McClain vykouzlí na tváři škleb.

"To asi je," přikývne. "Přímo smrtonosná past. Jinými slovy, děvče, vítěj v parádním průseru."

Než odejde z ložnice, na chvíli kouká na plameny, šlehající z protějščího bytu. Pořád ještě je u okna vidět ohořelá lampa se zářivkou, která ani předtím neměla stínítko. Vybavil si, jak s tou lampou rozverná Sunar umí v posteli zázraky. Když se blíží k vrcholu, lampu rozsvítí, a jak se zářivka zahřeje, s prudkými výkřiky si ji vyškubne ven.

Sklo zářivky prasklo a on procitl zpátky do reality.

Přišlo mu, že se to muselo stát někdy dávno někomu jinému.

"Neměl bys zavolat další poldy? Na pomoc, nebo tak?"

Courali se ve staré fordce zacpanými ulicemi New Yorku. Sunar si hověla na sedadle spolujezdce a práskala bubliny z křiklavě zelené žvýkačky.

Ještě ne," smýknul autem prudce doleva. Gummy to těžce nesly a daly to jasně najevo. "Ted' jim nemám moc co říct. A tam, kam

jedeme, bych fakt nerad, aby mě některý kolega zahlídl. A pokud se vysloveně nemýlím, zrovna tam se nic nestane. Jenom dostaneme instrukce, co dál."

Na přečpaném parkovišti v Brooklynu nechali odrbanou fordku.

"Vygooglujte si slovo auto," povídá Sunar, když si to šlapou k zábavnímu parku. "Zjistíte, že si nějaký teprve musíte pořídít."

U vchodu chvíli zůstanou civět na nápis 18+.

Všude okolo dav, jak osvátcích v zoo. Lidé, co se cpou dovnitř o cosi nervóznější oproti vysmátým tvářím těch, kteří se proplétají ven.

V papírových pytlíčcích suvenýry jak z krámků s erotickými hračkami.

Najdete tu náctileté, tvářící se, že jsou na tyhle věci dost staří. A zase páry v nejlepších letech, které předstírají, že jsou na to mladí tak akorát.

"To se mi vůbec nelíbí," vzteká se ta holka. Je to tak, tak... sprostý!"

Jo," vezme ji John okolo ramen a vede dovnitř. "Chápu tvé roztrpčení. Jedna věc je svádet mě pár týdnů a docela jiný je dát mi bez večere."

Vyškubla se mu. Zasyčí cosi o starým úchylovi a potom se loudá tři kroky za ním.

McClain vytáhne z kapsy pomuchlaný papírek, a co tam najde, zkontroluje s vývěskou.

Učebnice anatomie.

Polda se rozhlédne, řekne "tudy" a už vede Sunar kamsi dozadu nízké budovy. Omítka, původně snad barvy námořnické modři, byla oprýskaná. Většinou za to mohly nápisy, které sex buďto nabízely či stroze popisovaly, pokud naopak v těchto hrátkách pro dospělé autor nenalezl d'ábla a odporný hřích.

U zadních dvířek John vypáčí jednoduchý zámek a vklouznou dovnitř. Sunar mlčí.

Už předtím si pověděli, co se od nich očekává. Už dřív se k tomu měla blondýna možnost vyjádřit a také toho využila. Přesto, jak si teď hledali místa mezi figurínami z růžového latexu, neodpustila si poznámky o perverznosti a měla z důvodu, který John tak úplně nepochopil, namysli tu jeho.

Uvnitř bylo několik tematicky pojatých skupinek.

Na jednom plácku ve ztuhlé póze dováděli Římané. Z toho, co měli na sobě, zbyly jen věnečky z ratolestí na hlavách. Okolo sebe koroží zdobené poháry s rezavou vodou a umělé napodobeniny kousků jídla složené do působivé hostiny.

Trochu dál bahnité jezírko, na něm umělé lekníny a ještě na nich umělé žáby. Na břehu rozložené víly a nymfy a čert ví, co ty nahaté holky vlastně měly představovat. Nehybně předváděly, k čemu byly vyrobeny, a to prostě stačilo.

John a Sunar se plazili dál. K ostrůvku, na kterém byli nejspíš řečtí bohové. Aspoň podle těch vidlí a ještě několika dalších věcí.

Všechny nehybné postavy si hověly v lascivně erotické póze.

Ženské rozcapené, vyšpulené. Ty mužské v pozicích o dost pohodlnějších, tam stačilo, aby bylo jasně znát, že mu stojí.

Ozvalo se skřípění a John i Sunar uskočili do stínu a schovali se za pryžové kapradí. Přijížděl vláček.

Na každém dvousedadle byli obvykle dva lidé, vesměs různých pohlaví. Ale jen málokdy zabírali opravdu obě sedadla. Přestali na chvíli s pohupováním a vrtěním, mlaskavé zvuky utichly, když vláček pomalu míjel skupinku naháčů.

Ozvalo se několik výkřiků, zavýsknutí. Smích. Někteří tiše očumovali a jiní si zase bez přestávky hleděli svého.

Jakási brýlatá třicátnice povídá svému stejně obrýlenému a stejně starému protějšku, že támhleten naháč jí trochu připomíná bývalýho.

I když v obličejí mu moc podobný není. Nevinná průpovídka způsobí, že se milenec odkulí zpátky na své sedadlo.

Když se vláček odšoural, John zašeptal, že mají pět minut.

"Potom přijede další," dodal.

Sunar ze sebe shodí hadříky a vecpe se mezi bohy. Možná někdo čekal, že cudně přimáčkne kolínka, ruce v stydlivém gestu nechá poklesnout na prsa.

"Ať se ti loudilové pokochají," prská, než si klekne směrem od přijíždějícího vláčku. Čelo položí k zemi, jako když Arab prosí toho svého za nějaké ty panny a pokud je uznalý, připustí, že za života jich dvaasedmdesát chtít nemůže.

John to takhle jednoduché neměl.

Ani pro chlápka, který už skoro zapomněl, jak voní ženská v situaci, kdy jednu živou a spoustu dalších napodobenin má okolo

sebe, tak ani pro něj to není snadné. Rozvalit se a čekat, že erekce vydrží věčně. Bez pomoci. Bez jakékoli stimulace.

Věděl, že už v tom dalším vláčku může být ten bastard, co ho sem poslal. Bude pozorovat, zkoumat. Zjišťovat, jestli odvedli úkol.

Hodlá posoudit, jestli byl John i ta holka věrohodní.

Jestli zapadnou, jestli budou stejní jako všechny ty figury okolo.

A být jediný chlap s měkkým, by nejspíš bylo drobné nesplnění podmínky.

Vzadu se ozývalo skřípění a slyšeli už první hlasy. Chichotání.

Také zaslechl Sunařino: "Už ti šmíráci jedou."

Jak se vláček blížil, rozhodl se. McClain ho prostě popadl a pevně sevřel. Držel. Trochu mačkal.

Tohle nebyl žádný pohyb, to mu musel každý uznat. Žádné po žerdi nahoru a dolů.

Zatímco první chvilku si ho vyloženě podpíral, tu druhou ucítil tlak. Ruku na něm nechal, ale jak přijeli návštěvníci, pokud se tenhle termín vztahuje i na šmíráky, stál mu stejně pevně jako těm, co byli do té pozice vylišováni z gumy.

Jé, Phile, podívej!" ocenil to dívčí hlásek. "Támhleto je určitě Zeus a svírá svoje žezlo!"

Další atrakce, do které se měli zapojit, nesla název Jurský park.

"McClaine," zavrčela na Johna Sunar, když zrovna jedna várka upištěných voyerů zmizela v tunelu, "ten zatracený čuňák si to určitě užívá. Kdo myslíte, že to je?"

"To se brzo dozvím."

V přítomnosti řeckého božstva už si užili dobrou hodinu. Ztuhlé svaly a zima k jejich vzteku přidaly svoje. Nebýt toho, vlastně by McClain skoro nic neměl proti takhle strávenému odpoledni.

Konečně na zadní straně mizejícího vláčku John uviděl namalovanou velkou bílou patnáctku. Tohle vyhlížel. Přesně podle instrukcí růžového telefonu.

Bylo na čase.

Už si začal pohrávat s myšlenkou, jestli by někdo z jeho přátel byl schopen dodat věrohodnosti vlastním fórkům tak krajní záležitostí, jako je výbuch bytu. Kdyby u toho nebyl, kdyby osobně neslyšel ránu a neviděl plameny, dost možná by už teď byl na cestě domů.

"Tady to balíme," zamumlal John směrem k Sunar.

Ta právě ležela na zádech, kolena pohodlně pokrčená. Ruce položené na břicho. Z původní pózy se nějak vytratila erotika a mnohem víc to teď vypadá, jako že čeká na jistý druh intimního vyšetření.

"To už se ozval?" chce vědět. "Víte, kam máme jít z téhle pošahané díry?" "Ne tak docela."

Tak to přišlo, že se ocitli v Jurském parku. Atrakce číslo patnáct. Příšery, které cosi požírají, tak tohle obstarají rovněž figuríny. Lidské figuríny.

S ďábelsky rozevřenou, hladově dravou tlamou. Ženské postavy ji mají nakreslenou na těle. V oblasti genitálií jednu nebo více řad zubů. Některým byl dravý chřtán namalovaný prostě na pusku.

Potravu mají tihle vyhynulí ještěři poměrně monotónní. Přesně tu část mužského těla, co vás napadla jako první.

"No, bejby," obrátil se McClain k Sunar. V ruce černou fixu.

Koncem naznačil. Gesto, které se slečny Prestonové ptá, kam to chce. Do kterých míst by ráda namalovat velké zuby.

"Tuhle prasárnu jste určitě vymysleli spolu!" vyjela na něj.

Pokrčil rameny. Řekl, že teď projede vláček, tak ať si to rozmyslí.

"Netvrdím, že mě to ani trochu nebaví," dodal, "ale už jsem s magorama téhle kategorie měl co do činění. Věř mi, že ta nejzkrvenější část nás teprve čeká."

Další vláček už hrdinnou dvojku zastihl v akci.

Sunar zvolila svou oblíbenou pozici. Rozcapila se před ním, kolena tlačila od sebe. Dlaně složila pod hlavou a znechuceně zavřela oči.

No a John dělal svou práci.

Zachraňoval svět od jednoho cvoka.

Po rozcvičce v poněkud prostopášně pojatém Olympu mu stačilo málo, aby mohl vklouznout dovnitř.

Právě včas.

Přijížděl první vláček.

Bylo štěstí, že v téhle atrakci se nebazírovalo na stoické nehybnosti. Figuríny se vesměs pohybovaly, nejspíš za to mohlo

nějaké mechanické zařízení. Nehybným postavám asi jen došla šťáva.

John se do toho pustil se zanícením. Stačilo jen chytit od ostatních zaklíněných párů stejný rytmus a začal krmit dinosaura pod sebou. Zrovna tenhle se dost vrtěl, a když byl vláček a lidi v něm z doslechu, poměrně vulgárně si ulevoval.

"Slibte mi, McClaine," vztekala se Sunar, "že tomu šmejdovi natrhnete prdel!"

"Zlato," řekne John vlídně, zatímco v ní klouzal tam a zpátky, "jestli ses mi někdy chystala začít tykat, asi je správná chvíle."

Na to mu odpověděla něco, co by si také mohl brát osobně. Rozhodl se přejít k druhé části její připomínky.

"To sakra doufám, že mu natrhnu prdel. I když právě teď mám trochu sklony vzít to nějak doslova."

Sunar na to sice reagovala, ale McClaine neměl zrovna jak sledovat tok jejích myšlenek. Musel se soustředit.

Ono totiž držet tohle strojové tempo, necourat se a ani nezrychlit, není to tak snadné, jak by se snad komusi mohlo zdát.

U třetí atrakce se vyskytl drobný zádrhel.

Jak blondýnka zmerčila ceduli s nápisem, rozhodně zavrtěla hlavou. Ruce překřížila na poněkud upatlaných ňadrech a povídá:

"Tak na to rychle zapomeň!"

Se jménem atrakce by nebyl takový problém. Zadní vrátka. Jenže pro ty méně chápavé byl zručnou uměleckou rukou vykreslen hezký, kulatý zadeček. To měla na mysli slečna Prestonová, když upejpavě dodala, že "tydlecty prasárničky" ona nedělá.

"Dobře," souhlasil. "Nějak to uděláme. Věř mi."

Tahle atrakce byla nejmenší z těch, co měli zatím tu čest navštívit. Stát se na zlomek času jejich němou součástí.

V análních hrátkách byla jen jedna scéna. Kulatá, jako to, co symbolizuje. Také rozestavění figur vykazovalo jisté známky pravidelnosti a vzorce.

Dokonce to vypadalo, že je tam skulinka připravená jen pro ně.

Když odfrčel vláček a přišla jejich chvíle, postavili se se Sunar do správné pózy. V tomhle si všichni byli podobní. Ve stoje se toho ostatně moc obměňovat nedalo, pokud jste měli namířeno do kakaové.

"No to mě poser," předkloní se blondýna. V téhle pozici drží.

"Ty mě snad radši ne," odušil John. Popadl ji za půlky, ale držel slovo. Nezasunul tam, kde se to od něj čekalo. Nenápadně šel o patro níž.

Přijel vláček, vyslechli si obvyklé komentáře, tentokrát o fous ostřejší. Jen o chlup je minula dávka bílé břechky, kterou ze sebe vycákal z poloprázdného vláčku jakýsi hubený floutek.

Ale mělo být hůř.

Vláček tentokrát neprojel. Aby projížďka stála za to, dvakrát obkroužil celý tenhle živý obraz.

Po prvním kole se ozvalo skřípění šroubů. Něco se pohnulo.

Teprve teď si všimli, že stojí na jakýchsi pohyblivých pásech.

Každý z pásů, na kterém John a Sunar balancovali, se pohnul jiným směrem.

Blondýna poodjela k jakési svalnaté figuríně.

John také.

Co bylo horší, snad kvůli pestrosti byla výměna výmyslená tak, aby si dvojice zároveň prohodily pozice. Kdo byl vpředu, šel dozadu.

Zezadu potom postoupili vpřed.

Druhá věc, které si všimli až teď, a nejspíš za to mohlo intimně pojaté osvětlení, tak kromě slečny Prestonové byli všichni ostatní za chlapy. Což byl trochu problém.

Když totiž před blondýnou figurína vyšpulila zadek, jaksi se jí nedostávalo ničeho, co tam zašoupnout. Tak jen pokrčila kolena a trochu se přitulila. Zavrtěla se. Zkusila předstírat. A ještě se pokoušela nesmát, což fakticky nebylo snadné.

Není těžké uhodnout, že polda na tom byl o něco hůř.

I k němu dojela figurína. Ale zezadu.

Ta rozhodně disponovala nářadím k zasouvání a v tomhle směru ani neváhala. Jak se ukázalo, i tenhle silikonový vrták byl gentleman.

Měl pochopení.

Také on zamířil o patro níž.

McClain zařval a šel k zemi. Držel se za koule, co právě obdržely parádní štouch. Hulákal cosi o policejní profesi a nebylo to moc lichotivé.

Vláček pořád ještě jel, ale lidé už nehačali na svých místech.

Někteří stáli, aby lépe viděli. Dokonce jeden nebo dva vypadali, že hodlají vyskočit, když vláček zamířil směrem ven. Kdosi vyčítavě

pronesl, že ty cedule zakazující se přidat, nejsou asi ke všem stejně fér.

Sunar Prestonová si neodpustila rozmařilé plácnutí zadku, co byl před ní tak podbízivě vyšpulený a pak teprve přiskočila na pomoc Johnovi.

Pomohla mu vstát a vlekla ho k místu, kde schovali svršky.

Tohle zkrátka nezvládli. Nemělo smysl si dál hrát na nemravné panáčky.

Nečekali dlouho, než mobil se srdíčky zazvonil.

Už oblečení, už venku na parkovišti, ale pořád ještě vztekli. McClain nemohl dost dobře ani sedět, ani stát.

„Jo, ty zkurvysynu,“ řekl John, ale nedokázal k tomu přidat potřebný výraz. Spíš tak tiše sykl.

„Tak se teď hlásíš do telefonu, John?“ odpověděl povědomý hlas. Ale ne ten, co patřil Javieru Grande Pervesovi. Tohle znělo jako Johnův parťák Charlie Novák.

„Jen si tak zkouším, co dám na záznamník,“ usmál se McClain a nedokázal skrýt radost z toho, že slyší přítele. „Kdes vzal tohle číslo?“

Do Zlatých stránek jsem ho ještě nestačil dát.“

John zavezl Sunar k sobě domů. Oba si dali důkladnou sprchu.

„Pusť si bednu, v ledničce najdeš zbytky pizzy. Hned jsem zpátky.“

Na stanici si přečetl hlášení.

Věc se měla tak, že chlápek, kterého Perveso na prácičku s výbušninou v bytě Sunar Prestonové najal, podle pokynů nechal klientovu vizitku. Mělo to být jenom gesto. Počítalo se, že shoří.

Kdo mohl tušit, co je to za pitomce. Nějaký Don Trump, bezvýznamný zlodějíček, který si na netu přečetl návod, jak bombu vyrobit, a hned si na stejném komunitním webu nechal inzerát, že nabízí špičkové bomby. No tak tenhle novopečený profík na výbušniny nechá navštívenku svého klienta přede dveřmi. Byla to první věc, na kterou narazili hasiči, když se hrnuli nahoru. Protože byla ohořelá, předali ji nejbližšímu poldovi.

Jeli si přímo pro něj.

„Je to fakticky prvořádní magor, tenhle Perveso,“ pochvaloval si Charlie, zatímco McClain do sebe cpal kuřecí sendviče, jako by strávil den o hladu někde po výtahových šachtách. „Měl ti byt úplně

holej, místo tapet jeden plakát playmate holek z Playboye vedle druhýho. Takovej dvojrozměrněj, kozatej ráj. Jenom na obličejě těm holkám nalepil černý pásy, asi jako když v novinách zveřejněj fotku někoho, kdo by proti tomu mohl něco mít."

"Nemluvil o lidech, co se je chystá zabít?"

„Jedinej, komu by nejradši utrhl hlavu, milej John, jsi ty. Tenhle Javier Grande Perveso je mrňavej portorikánskej hajzlík, kterýmu jsi zašil ségru za prostituci. Ve vězení se nakazila HIV a teď má před sebou posledních pár let."

"Takže je konec? Žádný překvápko? Svázaný lidi, u hlavy komplicovu pistoli nebo u zadku časovej spínač k bombě?"

"To rozhodně ne," Charlie kouknul do svého zápisníku. "Přes dva roky nevytáhl paty z domu. Když mu naši projeli počítač, zjistili, že na internetu sjížděl jenom pornostránky a chat, do kterého mají omezenej přístup i vězni. Tam si povídal s povedenou sestřičkou."

Charlie vytáhl jakési lejtro.

"Kromě potravin, co mu vozili, je tohle jediná jeho útrata za posledních sedm měsíců. Dva mobily. Modrej a růžověj. Modrej měl u sebe."

"Ten hajzl," ulevil si McClain. "A chlápek, co dal Sunar Prestonové do bytu tu bombu? Toho máte?"

Jasně, celkem ochotně se rozpovídal," přikývl Charlie. Ukázal na sendvič s tuňákem. "Ten už nebudeš?"

"Ne," John přišoupnul papírový tácek blíž k partákovi. "Připomíná mi jeden celkem čerstvý zážitek. Tak co s tím Donem?"

Co vám řek?"

"Vyklopil všechno. Prý tenhle Perveso, co si ho najal, vůbec neměl ponětí, jak to chodí. Tak si Trump řekl o trojnásobek běžný taxi a ještě to chtěl předem celý."

John si zamyšleně přejížděl dlaní po pleši.

"Chceš ho vyslechnout?" ptá se Charlie.

"Ani ne," odtušil John. "Myslím, že to, co bych mu proved, bys jako výslechovou metodu neschválil. A ještě větší strach mám, že kdybych mu fakt natrhnul prdel, nejspíš by si to užil víc než já."

Popotáhnul z cigarety. První po fakticky dlouhé době. Vyfoukl kouř.

"A to je věc, co zrovna dnes fakt nesnesu."

"Myslím," usmál se Charlie. Tužku si strčil za ucho a desky před sebou zaklapnul. "Myslím, že je to vyřízený. Uzavřenej případ."

Jo," John se opatrně zvedl. Vyšel ke dveřím. Pak, jako by si na něco vzpomněl, obrátil se ještě k Charliemu. "Kdy jste ho zabásli?"

"Cože?"

"No kdy jste si pro něj přišli. Kolik bylo. Co dělal?"

"Bylo to fakt chvíli po tom výbuchu. Do dvaceti minut jsme ho měli tady. Prej jste spolu zrovna domluvili. Tím mobilem, na kterej jsem ti pak volal. Zkoušel jsem to víckrát, ale nikdy jsi to nevzal.

Povídal mi, že prej se zrovna chystal ven. Na nějaký kolotoče nebo atrakce, tak něco."

McClain se zasmál. Moc veselý smích to tedy nebyl.

Vytlačil povzdech.

Pak říká: "Mám silnej pocit, že jedny mladý dámě dlužím pozvání na večeři. Navíc mám obavu," dodal s úšklebkem, "že bych měl koupit i nějakou kytku."

Kočičí roupy

Nejspíš jeden z nejpropracovanějších amerických sci-fi seriálů.

Kdesi v Egyptě byla vykopána starověká hvězdná brána. Tou se dá cestovat po cizích nekonečně vzdálených galaxiích, protože takovýchto hvězdných bran jsou po vesmíru rozestety tisíce, stačí jen znát správnou adresu.

Prozkoumat všechny ty fantastické světy má na starosti tým SG1 z Tauri, jak se ve vesmíru přezdívá Zemi, pod vedením plukovníka Jacka O'Neill a ve složení půvabné astrofyziky majorky Samantha Carterové archeologa doktora Daniela Jacksona. K nim se hned zraje přidal mimozemšťan TeaVc z rasy zvané Jaffa.

Kromě těchto dobrodružných toulek fantastickými světy je třeba pořádné nebezpečí a o to se starají Goa'uldi. Parazitující, arogantní a fakticky dost málo laskavá rasa. Jejich těla jsou malé hadovité potvory, které pro svůj život potřebují tělo hostitele a celkem nemají zábrany si takové obstarat. Mají se totiž za bohy, konkrétně za ty egyptské a Jaffové jim slouží coby osobní armáda.

"Prý jsi vtipálek," povídá Jaffa. Na čele zlatý reliéf znamení kočky, tělo nasoukané do uniformy prvního muže boha jménem Sachmet. Pak ustoupil, aby měl jeho zajatec lepší výhled.

"Tak si vyber," dodal.

Daniel Jacksun se jen ušklíbl. Unaveně, i když ironii obvykle uměl ocenit. Ale dva dny nejedl a pouta se mu za zády zařezávala do masa. Prosakovala krev.

Podíval se na dveře, co měl nejbliž. Nad nimi nápis, který s jistými obavami přeložil jako Potrava pro kočku. Prostřední dveře nesly označení Hračka pro kočku. Byly tam ještě třetí dveře, Potěšení pro kočku.

Daniel pokrčil rameny. Pak, prakticky bez zájmu, vydechl: "Nějaké čtvrté dveře?"

Jaffa se rozchechtal. Čtyřlenná ozbrojená stráž se k němu přidala.

"Měli pravdu," říká zase ten se zlatým tetováním na čele. "Vy z Tauri jste bez těch legračních hraček, které používáte jako zbraně, velmi zábavní."

Odemkl Danielovi pouta a postrčil ho dopředu.
Ještě si neodpustil: "Doufám, že tě můj výběr nezklame."

"Vybírají si ty nejatraktivnější," prohlásí vážně chlápek s vyšívanou kutnou, co vypadá jak z oranžového latexu.

Ani si to neuvědomí, tedy není to nejspíš schválně, ale v tu chvíli se plukovník O'Neel i Teol'c současně podívají na Samanthu. Pěkná blondýnka s modrýma očima. Velkýma, kulatýma očima.

Major Cartherová překvapeně zvedne obočí.

"Co?" zní to trochu dotčeně. Jsem naprosto spokojená, že jsem tady a ne v zajetí.

Ti dva, plukovník a Teol'c si vymění pohled. Cosi jako, že my chlapi víme své, byť jsme každý z jiné planety.

„Je to trochu jinak," přispěchal s vysvětlením maník v oranžovém. Před chvílí se jim představil jako Kreónthell. "Vybírají nejatraktivnější muže."

Teď Sam pobaveně mrkla z Teol'ca na Jacka O'Neela, hned potom se ale prudce nadechla a dala najevo, jak je pro ni těžké zachovat vážnou tvář.

"No co?" opáčil plukovník, "i já jsem radši tady. Nebo ne? Kam přesně Daniela odvedli? Co s ním hodlají dělat? Coby, ehm, s výkvětem mužské krásy?"

"Sachmet se s ním bude pářit," poví prostě Kreónthell.

Trojice z původně čtyřčlenného týmu HB1 vydala něco málo zvuků, vyměnila si nějaké ty pohledy. S Goa'uldem, který si říkal Sachmet, se toho dne potkali. Krutě řezaná rudá ústa, úzké zelené oči, až nepřírozeně krásná tvář. Štíhlá, přitom velmi ženská postava.

Pohyby, pohled i sametový hlas, to všechno smyslnost sama.

"Třeba," prohodí Jack, "třeba Daniela zachráníme včas."

Sam důležitě kývne hlavou. "Ano, pane."

A Jaffa k tomu suše dodá: "Vskutku."

Plukovník O'Neel se obrátí ke svému hostiteli. Vyloží, jak si cení toho, že jim ozbrojená družina pod jeho velením zachránila krk. Ale že se toho času nemůžou dostat k bráně a tedy jsou odkázáni na jejich pomoc.

"Pro začátek snad nějaké informace. Kdo je Sachmet, proč se rozhodla ovládnout právě váš svět. Kde ji můžeme najít. Jaké má slabiny. Jak ji nejrychleji zabít."

Na chvíli se odmlčel, přikývl si pro sebe a dodal: "To bude tak zhruba vše."

Kreóthell zvedne ruce, k tomu rozpačitý úsměv.

"Ale ona nechce náš svět ovládnout."

Jistě," přikývne plukovník, na chvíli nechá na tváři objevit výraz soucitu, ale nepřezene to. "Chce ho raději zničit. Jiní už nebudou. To víte, Goa'uldi. Myslí si, že jsou to bohové a dokonce tu hru i hrají."

Kreonthell se rozpačitě zavrtí.

"Obávám se," řekne, "že ani tohle není úplně přesné."

Do místnosti vejdou dva muži a jedna žena, všichni v různých střižených latexových hadýrkách, pouze zvolili každý jiné, velmi výrazné barvy.

"Výsosti," osloví Kreonthella jakási žena. "Nejvyšší rada vás očekává."

Chlápek v oranžovém poví třem návštěvníkům, ať laskavě počkají zde. Řekne to poměrně přesvědčivě, neubrání se jistě úlevě v hlase. A v očích.

"Takže," nedá se Jack a nejspíš mimovolně a docela jistě netrpělivě prsty poklepe na automat P-90. "Povíte nám to, nebo máme hádat?"

"Víte," řekne vládce Hickondů neochotně. Dokonce ztiší hlas, jako by to snad bylo jejich tajemství. Jenže ti tři pestrobarevní ptáčkové se juknou kamsi bokem, takže nejspíš vědí, co se chystá říct. Zase takové tajemství to nebude, zaznamenala naše skoro pozemská trojice. Docela pozemská, pokud to berete tak, že Jaffu Teol'ca americké letectvo prakticky adoptovalo.

"Tedy," vysouká ze sebe Kreonthell konečně. "Vlastně jí jde o pomstu."

A vypráví. Nejdřív pomalu, pak se sám nechá strhnout příběhem.

V kostce jde tak nějak o to, že Sachmet to vzala dost osobně, když objevila, že na téhle planetě byla kdysi kočka posvátná, ale později místním přišlo, že pes je roztomilejší, věrnější a praktičtější.

Nehledě na to, že lépe chutná. Vzdát poctu posvátnému zvířeti tady totiž znamená, že se podává při hostině.

Plukovník O'Neel se významně podíval na majora Cartherovou.

Byla to totiž ona, kdo tvrdil, že civilizace na tomto světě je sice málo vyspělá, zato přátelská a konzervativní. Pár dní poté, co sem

přišli hvězdnou bránou a zase pár hodin předtím, než skupina zdánlivě neškodných civilistů unesla doktora Jacksuna

Jsou konzervativní, pane," opáčí Samantha. "Možná by ale měli zapracovat na projevech přátelství."

V tom se, jak se mělo brzy ukázat, rozhodně nepletla.

Daniel vypadá zrovna jako přerostlý plyšák. Růžový mončičák.

Vedle něj se choulí do klubíčka modrý, hned vedle zase zelený a pak jeden žlutý plyšový mazlík.

Jsou na jakémsi hřišti. Zavření ve skleněné kouli, která má nahoře otvor.

Skrz to sklo je vidět na ostatní koule. Všude okolo. Také uvnitř jsou barevné míčky nepravidelných, často se i pohybujících tvarů.

Naše růžová kulička, momentálně stojící a rozhlížející se, dumající a v hlavě si porovnávající shromážděná data. Tak tenhle doktor archeologie se v tom podivném prostředí přátelsky usměje.

Podívá se po ostatních. Ti si ho nevšímají. Nedělají nic, co by nedělaly plyšové kuličky.

"Ahoj," snaží se navázat kontakt, "já jsem Daniel."

"Hračka nemluví. Jen jídlo může mluvit."

Tahle informace doktora Jacksuna, zdá se, překvapila.

Jídlo že může mluvit? Tomu nerozumím. Proč by někdo chtěl, aby jídlo mluvilo?"

Jestli nepřestaneš kušnit," zavrčí znovu modrá koule, "tak to zjistíš."

Ke své smůle Daniel neměl správný radar na tyhle jemné výhružné bonmoty. Takže docela vážně, naprosto bezelstně povídá:

"Ale proto se ptám. Abych to zjistil."

Jídlo může škemrat o milost," odpoví jiná z hraček.

"Předpokládá se výmluvnost a také se cení barvité obraty a použité metafory."

Doktor Jacksun přikývne. "A kdo je výřečný, dostane milost?"

Klubíčka se na něj podívají. Všechno to plyšové s překvapeným obličejem okolo roztomile modré, zelené a žluté na Daniela vyjeveně civí.

"Ne!" zazní trojhlasem.

"Ovšem," přikývne archeolog. Není důvod tvářit se překvapeně.

Znovu se rozhlédne. Pak poví cosi v tom smyslu, že by to mohlo být horší. Plyšová kulička, to není tak zlé.

Jo," přikývne kus barevného plyše. "V jiné části hračky běhají z rohu do rohu. Tahají za sebou dlouhý ocas a po něm kočka chmatá.

Ještě jinde jsou zase spouštěni ze stropu. Dva na jedné gumě naproti sobě. Čím je jeden níž a tedy na dosah kočky, tím je druhý víc v bezpečí. Houpáním to srovnávají. A pak je tady místnost, kde..."

Vtom se objeví ona. Zjeví se bůh.

Velká, obří kočkovitá šelma. Mnohem větší, než by podle doktora Jacksuna lvice měly být. A to z něj teď nemluvil jen čistý strach, ale i jisté objektivní zkušenosti.

Aspoň zčásti.

Lvice se procházela mezi svými skleněnými koulemi. Brala je do pacek, obracela se s nimi na záda. Laškovala jako kočka a dokonce si k tomu i spokojeně předla.

Plyšové kouličky uvnitř ječely hrůzou a snažily se kutálet do protipohybu. Vyhýbaly se díře v té kouli. Dělal, co mohly, aby nevypadly před hrající si šelmu. Do jejích obřích tlap.

Sachmet to ocenila. Po chvíli nechala kouli s šikovnými hračkami uvnitř na pokoji a zaměřila se na další.

I tady se plyšové balónky poslušně kutálely a zkušeně se vyhýbaly díře. Až na jednu.

Růžový plyšák nevypadal jako kulička. Ani neprojevil sebemenší snahu. Místo toho stál, rozkročený a s každým pohybem koule uvnitř běhal, rovnováhu nabíral pomocí rozpálených rukou.

A křičel.

Ne že by ječel strachy, jak se od něj čekalo. To by bylo v pořádku.

On ale zkoušel mluvit s bohem.

"Ty jsi Sachmet?" volal bezmála nadšeně. Nemohl uvěřit tomu, že se Goa'uld byl opravdu schopen proměnit. Já jsem Daniel. Tedy doktor Daniel Jacksun."

Jenže lvice pouze vrčela, drápala, zuřivě tlapou šťouchala do průhledného balonu a zdálo se, že už si nehraje. Teď se opravdu snaží vytřást jeden z hebkých míčků a začalo být dokonce zřejmé, který. Archeolog zmlknul a veškerou energii věnoval pobíhání uvnitř téhle divoké verze zorbingu. Jak tak měl báječný výhled na vytažené

drápy i na obnažené zuby běsnící šelmy, pochopil, že by se mu teď hodil spíš doktorát ze zoologie.

Nebo aspoň slušně dlouhý bič.

Jestli jste někdy viděli hrát si kočku třeba s klubkem vlny, se štrápcem od závěsů nebo s míčkem na gumě, museli jste zaznamenat, že se nevzdá snadno.

Ten, kdo nakonec vypadl ze hry, byl tedy pochopitelně Daniel Jacksun.

Vyletěl, asi jako když vytřesete bonbon z plechovky.

Plesk.

Nejdřív zavřel obě oči a přikryl si je ještě rukama, ta jeho nešťastná zvědavost byla ale zase silnější.

Otevře jedno oko. Otevře druhé.

Lvice se do něj nepustila. Jako by se uklidnila. Jako by ji potěšilo, že si vyšťourala, co ji tak zaujalo. O víc nešlo. Teď tlapou jemně dloubala Daniela hned do boku, hned do stehén.

Pak se obrátila a ladným, kočičím krokem se odvinila pryč.

Cestou zavrčela na jednoho ze strážců. Ten hned pokynul ostatním a už se hnál k doktorovi, který měl pořád na sobě to nemožně růžově plyšové oblečení.

"Máš štěstí," povídá jeden zjaffů, kteří ho vlečou pryč. "Má paní si vytrvalosti velmi cení. Ale v docela jiné oblasti."

A on chápe. Rozumí, do kterých dveří putuje teď. Vlastně mu dojde, že by to mohlo být i horší.

Potom se zamračil.

"Víte, nejsem si jist, jestli to opravdu chci slyšet," ozve se. "Ale to páření, na to si Sachmet také bere tuhle roztomilou podobu lvice?"

Už ani nečekal, že se mu tady vůbec od někoho dostane odpovědí. Šoupli ho k ostatním, dveře se zabouchly a on se svým typickým úsměvem civěl na jiné chlápky, kteří tu byli s ním.

Vypadali dobře. Svalnatí, slušně vykrmení, z očí jim koukala spokojenost.

"Tyhle hadry sundej," povídá mu jeden tmavý fešák. "Vedle najdeš něco na sebe. Má ráda krajky, zkus klidně i něco exotičtějšího. Ocení to. A věř mi, tady se vyplatí dělat jí radost."

Daniel pokrčil rameny. Přece je, sakra, voják. Nebo aspoň s nimi slouží. Nasadil mužný výraz, hlas zkusil hodit o oktávu níž, když

pravil: "V nejhorším ze mne zase bude plyšová kulička na kočičím hřišti."

"Ale kdepak," zasmál se kdosi. "Tahle, když s chlapem skončí, tak s ním fakt skončí."

Daniel si tu myšlenku nechtěl pouštět k tělu. Stejně jako předtím neměl právě náladu laškovat s lvicí. Rozhlédl se. Nakoukl i do místnosti, co vypadala jako dámský butik.

Kůže, jemná i hrubá, s kožešinkou nebo jemně vyšíváná. Bavlna bílá, černá, také rudá a ostře modrá. Střihy, které by i na staré dobré Tauri považovali za sexy.

Jenže by do nich spíš strojili ženy.

Daniel se přesto oblékl. Zůstat v tom plyšovém mu přišlo ještě o drobet víc ponižující. Takhle vyfešákováný se vrátil do místnosti, kde sklídl pár uznalých pohledů. Usmál se coby dík. Pak přisedl k tomu, s nímž předtím vyměnil pár slov.

"Rekl bych," začal tentokrát bez představení, "že toho tady o tom všem dost víte. Měl bych pár dotazů."

Tři esa z HB1 čekala, až se vrátí vládce Hickondů.

Poutníci z Tauri už probrali, jaké nové technologie by mohli přinést z této planety generálu Hamondovi. To proběhlo celkem rychle. Pak krátká diskuze o Sachmet, což ale byla parketa čtvrtého z nich, který právě chyběl.

Což je vrátilo k tématu, jak o Daniela Jacksuna přišli.

"Pane," povídá Samantha směrem k plukovníkovi, "nikdo nemohl vědět, že ta skupinka vesničanů jsou námezdní lovci Goa'ulda."

"Zvlášť," rozhodl se pronést nezvyklou řeč i Jaffa, "když tato planeta není zanesena mezi těmi ve sféře falešných bohů."

Plukovník ještě chvíli z velkého proskleného okna hleděl ven.

Nebyli tak vysoko, aby měli dostatečný výhled, přesto se tenhle svět, tato civilizace zdála málo vyspělá.

Aspoň na to, aby stála za výměnu technologií. Natož aby se sami ubránili rozmaru bláznivé kočky. S ukradenou znalostí stavitelů hvězdných bran.

Já vím," opáčí Jack. "Ale radí se už nějak dlouho."

"Zaslechl jsem," přisadil si Teol'c, "že za dveřmi této místnosti přibýly strážé. Nemyslel bych, že pro naši ochranu."

Nikdo neřekl: "Měli bychom zmizet." Stačil pohled, aby bylo zřejmé, že není kudy. Kdyby tedy už posledních pár hodin netrávili dumáním o prázdných zdech a vysokých oknech. Za nimi svět, kde se nejspíš občas palcovými titulky objeví zpráva, že byla zahlédnuta civilizace z cizích světů, aby byla nejvyšší radou popřena a označena za nezodpovědné spekulace extremistických anarchistů. Nebo tak něco.

Když se otevřely dveře a dovnitř nakráčela známá skupinka vesničanů, co ale nebyli vesničané ani trochu, nejenže se dva Američané a jeden Jaffa nedivili. Spíš zamumlali cosi v tom smyslu: "A je to tady."

Za ozbrojenci se krčí Kreónthell. Rozpačitě povídá, že takhle si to třeba lví bohyně rozmyslí. "To s tou pomstou," říká. Ale třem z Tauri se představa, že jsou součástí dárkových košů s omluvou, zrovna nezamlouvá.

Jakmile situace dozrála do stavu, že ti tři stáli s namířenými zbraněmi a naproti nim právě tak smrtící věcičky čouhaly z jaffských rukou směrem k nim, ozvala se major Cartherová.

"Pane, myslím, že nás chtějí vzít k Danielovi."

Když Teol'c svým poklidným hlasem sdělil, že je téhož názoru, i Jack O'Neel usoudil, že to bude nejspíš nejrychlejší, když ne jediná možnost, jak najít uneseného archeologa.

Záchranná mise, takhle to mysleli.

Jenže zajatci se v tu chvíli nevedlo zase tak zle. Přišla si pro něj kočka.

Roztomilá a sladce sametová. Jemná kůže, ale žádný kočičí kožich, jen hebké chloupky na těch správných místech.

Daniel měl hned jasno. V téhle podobě bude mít Goa'ulda Sachmet o dost radši. Třebas falešná bohyně, tak na ní nejen vše vypadalo zaručeně pravé, ale klidně by se i popral, aby jí byl ponechán přídomek božské.

Chtěla si hrát.

Přišla si pro něho sama, dokonce bez osobní stráže. Zúženými očima přehlédla přítomné samečky, zamířila rovnou k doktoru Jacksunovi.

Otřela se o něj, pomalu Daniela obešla a přitom dávala pozor, aby se ho celou dobu dotýkala. Prsty na rukách trochu od sebe, na

nich dlouhé, rudě zbarvené nehty. Jedna paže za zády, jedna před sebou. Ta vpředu snad jako jemné fousky, které zkoušejí, jak bude masíčko vonět i chutnat. Zadní by dost dobře mohla být citlivým kočičím ocasem, co zároveň se loučí s tím, jak kočka ukazuje záda a současně říká: pojď.

A mladý archeolog šel.

Místnost, kam ho zavedla, byla něco mezi vnitřkem egyptské svatyně a kočičím pelechem.

Holé zdi i podlaha pokryté hieroglyfy, to byla část zjevně starověká. Uprostřed, na silném vápencovitém sloupu, postel. Asi tři metry nad zemí. Všude stupňovité výčnělky. Tak, abyste se dokázali dostat nahoru, ale jistě atletické dovednosti, šikovnost a pružnost se zkrátka předpokládaly.

Ostatně, co by bez toho s vámi kočka v pelíšku dělala.

Sachmet se ladně vyšvihla nahoru. Zaujala pozici, v níž byla jednoznačně výzva. S kapkou krutosti, která jí prostě z očí ani pootevřených rtů nikdy nevymizela.

S vědci je jedna potíž. Snadno se nadchnou, zapomenou na svět okolo sebe a slepě se vrhají vpřed, když vidí cosi fascinujícího.

Naneštěstí pro Daniela, fascinujícími shledával ty malovánky na zdi.

Rukama přejížděl po reliéfech zjednodušených znaků. Ty hieroglyfy popisovaly známý příběh o tom, kterak Sachmet pila krev.

Způsobil to bůh Rá, ale podle jejího mínění si za to ti lidé mohli sami.

Běželo o to, že tuhle bohyni se lví hlavou si stvořil Rá za jedním účelem. Pomstít se těm, které považoval za hrozbu. Takový líbezný, kočičí nájemný vrah.

Egyptský asasin.

Sachmet nebyla proti.

Tak úplně nenašla smysl své existence v poslouchání příkazů, ale zabíjet lidi jí fakticky nevadilo. Vlastně celá tahle myšlenka boží pomsty drobně selhala na tom, že jí zachutnala krev.

Lidská krev.

Povídalo se, že nemusela být vždycky těch, kteří se provinili proti Rá.

Nejspíš je zřejmé, že právě v tuhle chvíli nebyla bohyně zájmem o vlastní minulost nijak nadšená.

Goa'uld zažhnul očima a hlasem, co zní, jako by si s ním pohrál šílený zvukař, přikáže: "Pojď potěšit svého boha!"

Daniel se ani neohlídl, jen zdvihl směrem k nahotince prst. Ten trčící ukazovák měl znamenat cosi jako moment, něco jako ještě chvíli, mazle. Jenže Sachmet si to k doktorově smůle vyložila jinak.

Z měkkého, vyvýšeného lože se ozve lví řev. Burácivý, vzteklý a nemuseli byste mít zrovna doktorát, abyste v něm zachytili jemný náznak výhružky.

To zabralo.

V první fázi měl Daniel pořád větší zájem o historii. Ptal se na to a na ono, chtěl znát, zda ji nakonec opravdu opili pivem smíchaným s granátovým jablkem a také jestli po probuzení byly vražedné choutky definitivně pryč. Aspoň co se lidí té doby týče.

Tohle chtěl vědět, zatímco se nahá bohyně laškovně třela o tělo smrtelníka. Bříšky prstů přejela po jeho bocích až ke stehnu. Dotyky se přesunuly na vnitřní stranu stehén a odtud zase zamířila směrem vzhůru, k pupku.

Pak sklonila hlavu, protože kočky se nejen rády tulí, kočky tuze rády lížou.

Mladý doktor k tomu měl jen: "Áááá, to je příjemné... ale, totiž můžu mít dotaz?" A aniž čekal na odpověď: "Vlastně mě zajímá, jestli to s tou vaší přeměnou v Hathor je jen legenda. Protože podle některých kolegů..."

Ale ona si nechce povídat. Hodlá mrouskat.

Má v úmyslu si užít, pářit se.

Zkrátka, tahle Sachmet není typ ženy, která by v posteli nezavřela pusu jen proto, aby z ní vycházela slova.

Ještě nějaký čásek zaujatě cumlala, sála a nevšímala si, jak on kušní o Ptahovi. Ptá se, jestli třeba není drobet žárlivý. Když s ní má dítě. Nefertum.

To cumlání jí dlouho nevydrželo. Ozvaly se hluboké, hrdelní zvuky. Vztekly. Zařvala a Daniel se lekl, až mu ty jeho míčky zalezly dovnitř.

Na chvíli.

Tohle sladká bohyně ještě neviděla a tuze se jí to líbilo.

Znovu se ozval lví řev a krásné, zelené oči s očekáváním hleděly na dotyčné partie, které se ale tentokrát nehnuly.

Párkrát se to opakovalo, stále táhlejší a zuřivější rámus jak odněkud ze savany a přitom zkoumavý a lačný pohled do intimních míst.

Pochopil.

Jednak co po něm chce, jednak co s ním asi bude, když to nedostane.

Kdysi se zajímal o jisté druhy jogínských technik, tak se pokusil zatáhnout své růžové kuličky. Jediné, co sebou cukalo, byly půlky.

Přitom se úplně zapomněl zeptat, jestli s tím Ptahem byla šťastná.

A třeba jestli nebyly další děti.

Výhružné vrčení mu v soustředění zrovna nepomohlo.

Snad to bylo v odlišnosti kultur, ale Danielovo stahování zadnice si ona zase vyložila poněkud po svém. Jediným, mrštným chvatem si ho otočila na všechny čtyři a přistoupila k němu zezadu.

Jak si přeješ, kocourku," zavrní. "Vzdáme tedy poctu mému bratranci Anusovi."

A než stihl cokoli říct, odněkud zpod hebkých polštářů vytáhla cosi, co mělo ale zatraceně falický tvar. Jak se vzápětí ukázalo, i když zase Daniel to víc než zrakem docela prostě a velmi silně cítil, mělo to svůj praktický důvod.

Stejně jako to, že ji provázela pověst bohyně pomsty.

Takový ekvivalent rčení: Nedáš, dostaneš!

Touhle dobou už musí být každému jasné, jak moc prahne doktor Jacksun po vědě. Zase ale zná svou míru. Být tó na něm, celkem ochotně by se zřekl poznání, jak to chodí v těch prvních dveřích.

Tam, co je nad nimi nápis Potrava pro kočku.

Shodou nepříznivých okolností rozhodnutí nebylo na něm.

Když se setkal s přáteli z týmu HB1 v pozici kulinářských ingrediencí, ti tři zřejmě z taktních důvodů nechtěli vyzvídat. Nikdo se neptal, jak moc nemožný, neschopný asi byl, že ho lví Goa'uld nechal šoupnout z pětihvězdičkového VIP klubu do špižirny.

Nakonec to byl Teol'c, kdo rozvážným hlasem pronesl: "Každý máme někdy špatné dny, Danieli Jacksune."

Ne že ten by se po této poznámce cítil lépe.

V obličejí mu tak nějak cuklo, zamrkal a tónem, který jasně nesl ironii, opáčil: "Díky, Teol'cu."

A statný Jaffa důstojně přikývl, jakože kdykoliv, příteli.

Chvilka mlčení, po které je prima změnit téma.

"Představte si," povídá doktor Jacksun a tentokrát je jeho nadšení upřímné, "tenhle Goa'uld ovládá technologii, díky níž se parazit z těla lidského hostitele umí přenést do těla lvice a zase zpátky."

Jedním slovem," usmál se Jack, ale jen velmi krátce. Jedním slovem: fascinující."

Potom se rozhlédl po místnosti, očima přelétl svou jednotku.

"Nějaký nápad, jak odsud?"

Mladý archeolog, na sobě pořád krajky a barevné proužky kůže, zvedl ruku jak školák ve třídě, vystoupil z řady a povídá: "Možná."

"Všiml jsem si," dodal, "že v každém rohu místnosti, kde jsem byl, jsou transportní kruhy. Na tom místě je znak kočky. Jako támhle." Daniel ukázal kamsi, kde se krčily a povídaly si dva jiné, špinavé kousky žrádla.

Sam se potěšené usmála a vykročila daným směrem. Pak se zarazila. Zamračila, překvapeně podívala na archeologa. Objeví se jiskérka poznání, oči se zklidní a ústa hezké blondýnky roztáhnou do milého úsměvu.

"Chápu," přikývla. "Nepoužil jsi je, protože ti bylo jasné, že tě budeme hledat a bez tebe neodejdeme."

"Ovšem," souhlasil, i když zároveň pohledem trochu cukl stranou. Poškrábal se na čele. "Navíc jsem se nemohl tak úplně oprostít od obav, kam nás to přenese."

Jack teatrálně obrátil dlaně vzhůru.

Jsme v konzervě s nápisem Kompletní krmivo pro vašeho miláčka. Vzpamatuj se, Danieli. Jak by to mohlo být horší?"

Chvilí hledají ovládání k transportním kruhům. Asi se předpokládá, že civilizace na planetě tuto technologii nezná a tedy neovládá. Jinak by k tomu dali nějaký kryt. Či aspoň PIN nebo tak něco.

Sam stiskne tlačítko a pospíší si ke znaku kočky na podlaze.

Zbývající tři už tam stojí. Prakticky hned se okolo nich spustí pět velkých, znaky pokrytých kruhů. Postupně, jako když navlékáte prsteny.

Jakmile transportní kruhy zase zmizí, zmizí i čtyřčlenný tým amerického letectva. Tedy to, že zmizí, není správná definice.

Jsou zkrátka už jinde.

V nějaké místnosti.

Ti čtyři koukají do tváří, jež na ně zpátky překvapeně a docela jistě i podrážděně civí.

"Zdravím," nahodí plukovník CNeel svůj milý, ba vstřícný úsměv. Přitom automaticky sáhne po té devadesátce, co mu má viset na krku, ale pochopitelně tam nic nenajde. O zbraně se jim stráže Sachmet postarali už před nějakou dobou.

Řekne: "Nedejte se rušit."

Obhlídne velkou mapu na zdi, kde je přeškrtnut asi tucet planet.

Udělá krok zpět a jeho tým také. Pěkně zvolna, žádné prudké pohyby.

"Hledáme automat na kafe," Jack se znovu usměje. Další drobný krůček vzad. Palcem dloubne nad své rameno. "Tuším jsem ho viděl vedle."

Nakloní se k Teol'covi. Zašeptá: Jsou to ti, co myslím?"

Jaffa klidně přikývne.

Mocichtivá smečka, která si jde sice vzájemně po krku, ale najdou si dost času na společné ničení cizích galaxií. Naši hrdinové se ocitli zrovna vprostřed porady sedmi nejmnocnějších Goa'uldů, co si říkají Vládci soustavy.

A že tedy nejsou hloupí, i oni po chvilce překvapení poznají své protivníky.

"Ale žádný spěch," zaduní Ball, jeden z těch nejhorších prevítů.

K tomu efektně blýskne očima. "Přece si s námi, plukovníku, dáte aspoň to vaše kafe."

Svět podle Gárpikovy matky

Kromě toho, že je Svět podle Garpa od Johna Irvinga beze sporu skvělá kniha, má i jednu rautu. Najdete tam asi nejoriginálnější početí v literární historii a z něj odmítám prozradit víc, než už jsem naznačila v příběhu. Kdo dá průchod zvědavosti a po knize sáhne, zklamán rozhodně nebude. Ostatně když se v Irvingových knihách v erotice něco pokazí, podělá se to tím nejdrsnějším způsobem.

Těžko říct, jestli je kniha víc o Jenny, samotářské, podivínské, knihy milující a sex naprosto nechápající bytosti, nebo o synovi Garpovi, vychovaném za bizarních okolností.

Nejprve ji považovali prostě za klientku. To když se telefonicky dotázala, zda může přijít.

"Potřebuji mužské sperma," dodala, jako by nic nebylo větší samozřejmostí.

No, a to oni tu nabízeli, takže její požadavek se zdál být na místě. Prostě klientka.

Celkem brzy si ji přeshoupli do škatulky zvláštních případů. Za to mohl první dojem. Jenny tak prostě na lidi působila. V bělostné uniformě zdravotní sestry si to generálským krokem zamířila přímo k recepcní, jemně jí z ruky vypáčila sluchátko telefonu a nijak se nenechala zmást tím, že do něj děvče právě cosi povídalo.

Ta holka se dotčeně tvářila jen chvíli. Ještě dřív sloužila na pohotovosti a to, co viděla v očích téhle ženy, poznala. Recepční dokonce bezděčně přelétla pohledem místnost a hledala zakrvácené, umírající tělo, které nemůže čekat ani o vteřinu déle. Tohle totiž říkaly oči ženy v bílém.

Ani vteřinu.

Její tón si s tím nijak nezadal, když nahlas řekla: "Chci dceru." v

"A to měla jednu ze svých vlídných nálad," napsal o své matce později Gárpik.

Recepční šubne namalovaným obočím, vyhrne rtůk s piercingem a hlasem, kterým by se nejspíš s klientkami mluvit nemělo, dokonce ani s těmi podivnými ne, řekne: "Sedněte si."

Pak povídá: "Počkejte, až na vás přijde řada."

Potom sáhne po telefonu a z paměti mačká řadu čísel. Přitom ostražitě civí na tu divnou osobu v bílém. Ona totiž nejen nesedí, nejen že nečeká. Ani nebudí dojem, že to snad má v úmyslu.

Nakonec se pohne.

Jenny zamíří k jediné další osobě v čekárně, chlápku s bledou tváří a jen o odstín bledším plastickým kelímkem v ruce. Obličej se zdá o něco málo prázdnější, zase ale je to jen názor.

"Matka měla spolehlivý radar na lidi, kteří potřebují pomoci," psal Gárpik. "Bohužel ale ten radar nebral v úvahu, zda tu pomoc chtějí od ní."

Jenny se usadila vedle toho nebožáka, který vypadal, že by chtěl být kdekoli jinde. Ba tvářil se, že tady vlastně vůbec není. Ze všeho je omyl.

Zena v bílém se podívala zpříma do jeho kalných očí a povídá:

Jakými nemravnostmi docílíte... No, však víte... Prostě, jaké chlípné představy z vás vypudí sperma?"

Tohle bylo pár let potom, co Jenny vyšla její slavná feministická bible Sexuálně velmi podezřelá. Ale ani na více než tisíce stranách rukopisu se nedopídila té záhady. Nepochopila, na jakém principu funguje mužský sexuální pud. Netušila vůbec nic o jeho praktickém smyslu. Kromě početí, co se dá dost dobře provést jednorázově, jak se to povedlo samotné Jenny v případě jejího syna.

Jenže o tom neměl muž s šedivou tváří, jež právě nabrala slušně nachový odstín, ani ponětí. S podobnými pochybnostmi, s nimiž ještě před chvílí civěl do pohárku, teď pozoroval Gárpikovu matku. Snad jen obav trochu přibýlo.

Jak prosím?"

A Jenny se usmívá. Řekne, že to bylo od ní krajně nezdvořilé.

Ptát se na takové intimnosti docela cizího člověka. Pořád se usmívá, napřahuje ruku a pevně stiskne tu jeho, prakticky ji sebere z mužova klína.

Povídá: Já jsem Jenny Feelcová. A vy jste?"

Jenže on docela zpitomělé opakuje: Jak prosím?"

Žena v zastaralé uniformě zdravotní sestry se uchichtne. Nedělá to často, ale ví, že muže ten zvuk uklidňuje. Je vyjádřením ženské nejistoty, a na to nějaká mozková buňka lidských samců reaguje pozitivně. Čert vlastně ví proč.

Jak vám říkají," tentokrát přidá drobet autoritativní tón. K uniformě, jakékoliv, ostatně tak trochu patří.

"Paul," zašeptá nešťastně. "Paul Malcovich."

A Jenny přikývne, poví, že ji nesmírně těší, a pak chce vědět, na co bude myslet, až půjde támhle do té kabinky, zavře dveře a bude masturbovat.

"Někteří muži si představují velká ěadra nebo rozevřenou vaginu," vysvětluje ta podivná žena, "a to je naprosto v pořádku."

Chudák Paul teď kouká na prázdné plastické dno, ale spíš než myšlenky na to, čím ho naplní, jako by dumal, zda snad z něj zrovna cosi nevypil. Něco fakt silného.

"Slyšela jsem," pokračuje ona poklidným tempem, jako by snad některé ze svých četných fanynek diktovala recept na citrónový koláč, "že za tímto účelem jsou tam časopisy. Víte, co myslím."

Takové ty s vulgárními polohami nahých žen. Rozumějte mi správně, pochopitelně je neschvaluji. Jen chápu, že za tímto přísně zdravotním účelem je jejich existence z malé části ospravedlnitelná."

Od fotek vyzývavých holek se dostane k dalším. Které už ale omluvit nelze. Kdy jsou nahotinky v ponižujících pozicích nuceny do sebe pojmout mužský úd, přestože takovéto spojení zcela vylučuje početí. Na vině je drobná záměna dívčího otvoru.

"Ale já jsem přesvědčena," prohlásí Jenny rozhodně, "že tyto omyly se dějí příliš často, než aby nebyly záměrné." Přikývne si. Ze on mlčí, ji naprosto nemůže vyvést z míry.

"Všechny tyhle lascivní fotografie představují muže jako otroky sexu. Jako by snad nebylo nic krásnějšího, co žena může dát muži."

Ale proč by jí do zpoceného těla cosi cpal třeba i přes hodinu, když by si mohli raději povídat o knihách. Povídal jste si někdy s ženou o knize, Paule?"

Paul zavrtí hlavou.

"No vidíte," vykřikne Jenny potěšené. "V tom to je."

"Co..." vykoktal, z obličeje mu zmizel jakýkoli výraz. Nejspíš definitivně dospěl k názoru, že jde o zlý sen. "Co vlastně chcete?"

Jenny znovu přikývne. Otázku si vyloží jako projev zájmu.

"Muži se narodili s tou odporností v kalhotách," ochotně vysvětluje. "Nemůžou za to, není to jejich vina. Celý svůj život pak obětují tomu, aby se s tím naučili žít. Domnívají se, zcela mylně, pochopitelně, že ten smysl, objeví, pokud se s tou potvorností budou

co nejčastěji zaobírat. Mám určité podezření, že v tom dokonce naleznou jistou radost."

Paul polkne, oči teď zapáchnuté do špiček vlastních bot. Celý tak nějak nahrbený.

A ona pokračuje.

"Jestli mé matce poskytnete příležitost začít mluvit o mužské chlíplosti," poznamenal jednou Gárpik, "nemáte moc jiných možností, než nechat ji to dokončit."

"Ale není to radost, jako když cítíte čerstvě upečený chléb," Jenniny oči se rozzáří, "není to, jako když si přivstanete, abyste nad horizontem uvítali rozbřesk," vlastně celá tvář jí svítí pozitivní energií, "není to jako potěšení z dětského smíchu nebo šálku osvěžujícího čaje či uspokojení, které cítíte, když někomu nezištně zachráníte život!"

Nadechne se, vydechne a nebožákovi, jehož uši se snaží schovat mezi ramena, tak jemu přísně povídá: "Ne."

Řekne: "Chlíplost není radost."

Řekne: "Chlíplost není jen špatná."

Povídá, že to je to nejhorší, čím Bůh potrestal Adama, když sáhl na Evino jablko.

Potom docela překvapivě Jennina tvář nasadí milý úsměv. Mile, zdvořile, jemným, konverzačním tónem prohodí: "Chápete, doufám, že moje dcera nemůže být počata s myšlenkou na nepřírozenou věc v nepřírozeném ženském otvoru. Jen proto se chci ujistit, že..."

Ozve se zvuk. To na zem dopadl prázdný plastický kelímek a hned potom se ten chlapík, tenhle Paul, tak on se zvedl, a dokonce i chůzí, tichou, nenápadnou, se snažil sám sobě namluvit, že vůbec neexistuje. Odkráčel, nebo spíš se odnesl pryč. Ani Ježíše si nepředstavíte, že se méně dotýká země. Jenže ten nejspíš neměl tak naléhavé stání v kalhotách.

Gárpikova matka se chvíli koukala za ním. Přemýšlela.

Viděla ho zezadu, takže to, co nepřehlédl nikdo, koho nebohý Paul potkal příštích pár minut, tohle ona nezaznamenala. Jen cosi v ní se zachvělo. Taková radost. Jedna z těch čistých, co o nich kušnila zrovna před chvílí.

UVědomila si, že právě potkala muže, kterému je chlíplost právě tak odporná.

Vtom se otevřely dveře kdesi na konci chodby. Kulatá sestřička, při chůzi se jí tučné tělo vlnilo a třáslo, se rozhlédla. Pak na celé první a určitě i část druhého patra zahulákala: "Paul Malcovich?"

Rázným krokem prošla chodbu, a jak mījela recepční, otráveně povídá: Jeho žena trčí na koze tři čtvrtě hodiny. Do kyčlí už ji chytají křeče. Tak kde je, zatraceně, ten její pitomec?"

Když na volání nikdo neodpovídal, vykročila ke kabinkám.

Zaklepala na první, ticho. Diskrétně nakoukla do dveří a zase je zavřela. "Paul Malcovich," ječí zase a současně s jediným klepnutím otevře dveře další kabinky. I tahle je prázdná.

Potom otevře další, nechá je klidně otevřené a do místnůstky, kde poblikává obrazovka a jakýsi ženský hlásek naléhavě žádá, ať jen ho tam láduje, vzdychá a kňourá. Do toho mužské funění, mnohem reálnější.

"Vy jste Paul Malcovich?"

Docela otevřeně si představte, jak si ti dva hledí do očí. Ty jeho budou nejspíš o fous překvapenější. Také si jde domyslet, že on vrtí hlavou, protože ona pokrčí rameny. Už chce dveře zavřít, když ukáže kamsi do míst, kde sedící muž může mít právě pravou rukou dost napilno.

Ta sestřička s šedivým drdolem sčesaným do týla, která má celkem bujný knír, zato plochou hrud', tak ona řekne, že to vypadá, jako by už končil. Blížil se k cíli. K vrcholu.

"To já na to rovnou počkám," její oči pořád sledují. Ale víc jak profesionální zájem byste tam nenašli. Trvá to jen chvíli, než se z kabinky ozve zakňourání.

"Ted' už to asi nepůjde."

Sestra znechuceně zavrtí hlavou, přibouchne dveře, otočí se na patě a vykročí směrem ke dveřím, co nechala předtím otevřené.

Otevřená je tam nejspíš i nějaká paní Malcovichová s křečí v sedacím svalstvu. Než sestra dojde až ke dveřím, ještě dvakrát zvládne z plných plic "Paul Malcovich!"

Recepční konečně usoudila, že projeví trochu zájmu o problém té bláznivé ženy. Nebo aspoň o takový, se kterým by tady mohli hnout.

Rutinně sáhne po dotazníku. Hned na vršku je nápis Žádost o sperma. Vyplní jméno a ještě další kolonky, které měly podle Jenny pramálo společného s tím, proč je tady.

"Už nějaké děti máte?" Hrdé přikývnutí.

"Byly s počítím nějaké problémy?"

Jenny se zamyslela, na jemném čele se jí objevila vráska. Pak rozhodně zavrtěla hlavou. "Nebránil se," řekla.

Sestřička mrkla. Pak ještě jednou, krátký povzdech. Nakonec se zeptala, zda i tentokrát zkusila nejprve standardní metodu, a když viděla, jak ta zvláštní ženská znechuceně vrtí hlavou, ptá se, proč přišla za nimi.

Do jejich spermabanky.

„Je to prosté," usměje se na ni Gárpikova matka. "Chci sperma velmi slušného muže. Vy tu prý máte výběr."

A dívka za pultem přikývne, takže Jennin úsměv má ještě chvíli vydržet. Jenže pak řekne, a tu škodolibost v hlase rozhodně nepředstírá, na rozdíl od toho zájmu před chvílí: "Ovšem."

Povídá: "Máme tady sperma inteligentních mužů. Mnozí jsou úspěšní, někteří i pohlední. Malí, velcí, hubení nebo tlustí. Nabízíme zajímavé chlapíky i nudné patrony. Mluvky i tiché týpky. S velkým nosem nebo malou bradou. Ani v katalogu od Neckermanna nenajdete takovou nabídku tvarů a barev."

Jenny přikývne. Spokojeně.

"Ovšem," povídá ta holka.

Usměje se. Mile.

Řekne: "Každý chlívák si sem došel za dvacet babek vypucovat lachtana."

Tentokrát zamrká Gárpikova matka. Zamrká, našpulí rty a nechápavě pokrčí rameny. Přečetla toho za život hodně. Přesto netušila, že se lachtani musí pucovat.

Co přišlo potom, se v Bostonu stalo legendou. Takovou tou, co slyšel každý, i když nikdo neví přesně, jestli se to fakt takhle přihodilo. Kromě recepční, co tenhle báječný drb pustila do oběhu.

Nešťastník, co ho v kabině před chvílí macatá sestra nepěkně vyrušila, tak ten už se zase s chutí pustil do díla. Přetočil kazetu na svou oblíbenou pasáž se třemi blondýnkami a jedním Afroameričanem. A tenhleten tmavý chlápek na ty krásky křičel oplzlosti. Jako by šlo o komentář k filmu, povídal černochům holkám, co dělá a proč to dělá. S gustem svému orgánu dával ta nejchlípnější jména, a právě tak to dělal se vším, do čeho svou tmavou pýchu narval.

A náš osamělý snaživec v kabině si představoval, že je to trochu jinak.

Sníl o tom, že ten klacek existuje i v bílé. Na chvíli zavřel oči a fakticky uvěřil, že to jeho cumlá ta krasotinka s vyvinutou hrudí a ještě docela bezostyšně předstíral, že i v jeho případě ho má plnou pusou. Polohlasně si pro sebe mumlal cosi o courách, o čubkách.

Když se otevřely dveře.

Stály tam dvě ženy, obě v bílém. Sexy sestřičky v sexy sesterské uniformě.

Ta mladší povídá: "Tak tomuhle se říká pucovat si lachtana. Na exponáty nesahat."

To už bylo na toho chláпка příliš.

V ten moment lachtan asi dosáhl maximálního lesku, jestli to takhle chcete brát. Snaha v kabině byla dovršena. Ke škodě všech zúčastněných nějak nebyl čas zapojit kelímek.

Za nějakého toho chraplavého zvuku, který ale brzy zanikl v pronikavém vrískotu, se mohutným obloučkem vznesla do vzduchu dávka semene, a pak další a další.

Všechny přistály na Jenny. Na její tváři, ve vlasech, na krku a cosi steklo i do výstřihu.

"Tohle darování spermatu se v žádných análech nejspíš neobjevilo," nezapomněl komentovat Gárpik.

Ale nebyla by to jeho matka, kdyby se svého záměru tak lehce vzdala. Když se pídil po důvodech, které ji vedou ke snaze pořídit si dceru v poměrně pokročilém věku, v době, kdy je dvojnásobná babička, odpověděla mu, že to on by nepochopil.

"Mít dceru by bylo docela jiné než mít syna. Ty sám máš dva syny, takže tomu nemůžeš rozumět," pověděla. Docela prostým tónem.

"Moje matka," napsal ještě téhož večera Gárpik, "si často nepřipouští, že mužům funguje víc než ten jeden orgán."

Když pokus o otěhotnění ve spermabance vyšel tak nějak naprázdno, rozhodla se Jenny sáhnout po metodě, která se jí už jednou osvědčila. Najít slibné, umírající nebo aspoň z běžného sexuálního života vyloučené mužské tělo s nevyprázdněnými varlaty by nemělo být tak těžké.

V té době žila v rodinném sídle. Okolo ní se neustále vyskytoval početný houf obdivovatelek její knihy, jejího způsobu života a vůbec snad všeho, co udělala nebo řekla.

Něco podobného nejspíš najdete pod heslem fanatismus.

A všechny tyhle dobré, osamělé duše Gárpikově matce k jeho údivu nosily výstřižky. Skupovaly všechny deníky a týdeníky a vyškubly kdejakých pár řádek o tom, jak nějakému nebožákovi něco uřízli nebo přejeli, či se tak mělo brzy stát.

Všechno to pak vlepovaly do červeného deníku.

Chlap, kterého rozzuřený manžel prohodil skleněnou výplní dveří poté, kdy ho vytáhl z postele své choti. Tenhle týpek měl pořezanou tvář, uříznutý kus ramene a šrámy po celém těle, jen jeho frantík byl docela nedotčený. Jakási firma vyrábějící kondomy si z toho hodlala udělat báječnou reklamu, jak fortelné jsou ty jejich gummy.

Mladík, který propadl počítačovým hrám, ale zároveň se nehodlal vzdát další své vášně, onanie. A tak jednou rukou svíral joystick a druhou tu svou hračku. Určitě vám kdysi někdo příčinlivě pověděl, že nejde jednou rukou kreslit kruh a druhou čtverec a nejspíš to máte ověřené. A tenhle závislák na virtuální realitě všechno tahání, mačkání i vrtění dopředu a do stran, tohle vše stíhal souběžně. Odrovnal takhle několik pák, jenže tu svou si novou dost dobře pořídit nemohl. Aspoň tak mu to pověděli na pohotovosti, když mu ho zaledovali a ještě předtím namazali něčím, co zdaleka nebylo tak příjemné jako jeho oblíbené lubrikanty.

Bankéř, kterému zhrzená milenka ustřelila jedno varle. Byl to přesný zásah, který nepoškodil žádný důležitý orgán, psalo se ve zprávě, přičemž tahle formulace bankéře nejen řádně podebrala, ale viděl v ní i důvod k žalobě. Fotografie i s celou dokumentací pak byla publikována v jakémsi odborném časopise. Povídalo se, že jistý bulvární plátek navrhl tu fotku na jakousi cenu pro amatérské fotografie.

Tohle a další věci ty dámy rozebíraly. U čajového pečiva, k tomu srkaly čaj na anglický způsob. Nebo později, když žvýkaly zeleninu s masem, obojí prakticky bez tuku a chuti.

"Rodinné večere nikdy nebyly příliš společenské," zmínil Gárpik, "ale od nudy a askeze k těmhle povídačkám u salátu to byl přece jen skok."

Každý den bylo několik adeptů vyřazeno a právě takovým tempem přibývali další. Začíst se do té rudé knihy došli byste k názoru, že Amerika je jedna velká sexuální katastrofa, jeden obří naběhlý omyl.

Také už se zdálo, že to ty dámy začalo bavit až moc. V pánských klubech se hraje poker nebo třeba golf a ony si za zábavu, kde jde i o určitou soutěživost, vybraly právě tohle.

Ale přece nakonec vybraly vítěze.

Romantický básník jménem Bo Marx, který nešťastnou lásku vyjádřil několika nepříliš podařenými verši a následně naprosto dokonalým pádem z okna Měl si rozlámat na třicet kostí a pohromadě ho držely tlusté vrstvy sádry. Jenom nos měl zlomený natříkrát. Trpěl takovými bolestmi, že pořádnými dávkami analgetik ho prakticky drželi v umělém spánku.

Co už nikde otištěno nebylo, zato ale bylo tématem skazek po celém Bostonu, bylo jeho ohromné přirození, které v klidu přesahovalo deset palců.

Plán byl jednoduchý. Při téhle délce by Jenny nepotřebovala k zasunutí erektci. Bylo by to, pravda, náročnější, ale proveditelné.

Potom přiměřená dávka elektrického proudu do varlat, ta vyvolá spontánní ejakulaci a vše je hotovo.

Žádné směšné pohyby, žádný sex, žádné vazby.

Stejně jako syn T. S. Gárpik dostal jméno po svém otci, hodností a jménem technikovi seržantu Gárpikovi, dcera se měla jmenovat Boženka Marxova.

Trocha toho strategického plánování, nějaký čas příprav a nastala doba akce.

S jednou přátelskou duší vyrazí Gárpikova matka do nemocnice, propíší se chodbami, najdou příslušné číslo pokoje a vplují dovnitř.

Objeví tam nebožáka docela omotaného do obvazů, oči zavřené, puls klidný.

Jenny opatrně stáhne deku. Sotva skryla zklamání, když kouká na to, co mohlo být spíš deset centimetrů. Ale když už podnikla tu cestu, shodila ze sebe sukni a kalhotky a odvážně vylezla na postavu v sádře.

Jak se snažila to hádě zasunout, při manipulaci přece jen vzrostl, ztvrdl a vše bylo snazší.

"Ted'," řekla Jenny své pomocnici, která už byla připravena s elektrodami v rukách.

"Dámo," povídá najednou ten zasádrovaný chlap, "klid'ánko si poslužte, ale prosil bych bez tý slupky."

Gárpikova matka vyděšeně kulí oči, překvapeně nasucho polyká, když chlapík vysvětluje, že toho, co tu byl na pokoji s ním, museli odvézt jinam. Měl na té choulostivé části těla několik nepěkných spálenin a neléčily se. Jako by se naopak objevovaly další a další.

"Hnedka prvního dne, co mě sem přivezli," říká, "jsem jim mohl povědět, vod čeho to měl."

"Nemluvíte jako básník," pronesla Jenny zklamaně.

"To bych prosil, taky nejsem."

To už se Jenny vzpamatovala a hodlala zase slézt.

"Ale no tak, madam," v místech nepokrytých obvazy se objevuje úsměv, "když už jste tady, tak si to užijte. Co s ním mám asi tak dělat, když mám sám ruce v gipsu."

Naše zdravotní sestra chvíli dumá, zvažuje situaci.

"Ale muselo by to být rychlé."

"Pcha," na to ta sádra, "proč si myslíte, že mi říkají Devadesátivteřinový džín?"

Žena vedle postele, ta s těmi drátky v rukách, zatáhne diskrétně závěs. Ne na dlouho.

Trvá to tak devět měsíců, než se Gárpikovi narodí sestra.

Pěkné, roztomilé děvče. Sladké ručičky i prstíky, přesně ten typ, co na ně tak nějak bez rozmýšlení chrlíte sladké cukrbliky.

"To by nebyla má matka," přidá Gárpik komentář, "kdyby ona nebo její dítě zapadali do průměru."

Ještě dnes občas dostane zvědavý dotaz, proč jí dali jméno Devadesátivteřinová Džína.

Kam nemůže d'ábel

Báječná duchařská komedie o trojici vědců, kteří docela vážně a naprosto vědeckými metodami čistí New York od duchů a jiných nadpřirozených prevítů. V režii i produkci Ivana Reitmana vznikly prozatím dva filmové díly.

Původně se povedená trojice zabývala parapsychologickým výzkumem na univerzitě, ale děkanovi došla trpělivost a pseudovědce vykázal ven. Z jistě pochopitelné potřeby platit účty vznikne nápad založit společnost Krotitelé duchů.

Peter Venkman, cynik, skeptik a vůbec chlápek s nadáním okouzlujícího šejdíře zase tak kladný hrdina není, ale nějak nejde nemít ho rád. Stejně jako to nejde Daně Barrettové, jejíž ožehavý problém s démonem v ledničce Krotitelé duchů řeší v prvním díle. V tom druhém už si pořídí dokonce dítě. Raymond Stantz je takový neškodný, třebaže drobet nešikovný podivín. Egon Spengler je hloubavý a poctivý vědec, i když pro běžný život vykazuje jen malé známky použitelnosti.

Ještě než dojde na to, jak New York znovu málem velkolepě seškvařila, rozdupala a vůbec zmasakrovala bytost, která ani nemá existovat, tak předtím si pusťme jednu rozmařilou scénku.

Taková malá relaxace.

Uklidňovačka, za které vám do uší nappou trochu hravých tónů, abyste nepřepli. Vydrželi i ohlušující reklamní bloky.

Oskárek už odrostl z toho rozkošného a zvukově výrazného věku batolete. Má za sebou i dobu báječně všestranných otázek a teď je klukovi skoro šest let.

Téměř snesitelné dítě.

Čmárá si na papír, mračí se a k tomu srká pomerančový džus.

Máma, tahle Dana Vekmenová, co se tak zatraceně podobá jistě Sigourney Weaver, kterou spíš než v kuchyni u snídaně vidíte někde na palubě vesmírné lodi, jak bojuje s odpornými, slizkými a také zubatými příšerkami, tak mamča Oskarovi povídá, ať prý se nemračí.

Sedí rovně. A ještě kouká dojíst všechna vajíčka.

"Bubu nemá ráda vajíčka," řekne kluk. Nehádá se, pronese to docela věcně.

"Petře!" tohle znělo ostře a také to tak Dana myslela.

Tatík zvedne hlavu od novin, zaculí se na svůj smysl života a bytí vůbec a Oskárek obdrží jedno rodičovské zamračení. Kárávé.

"Mamince se neodmlouvá," poví ještě vědec a hned na to koukne na Danu. Ušklíbne se. Pejsek, co si přiběhl pro odměnu, když splnil povel.

"Petře!" ozve se zase.

S pochvalou si to nespletete, dokonce ani kdybyste zatím žádnou neslyšeli. Mnohem víc se to podobá zavrčení.

Hlava rodiny by se ráda vrátila ke čtení zpráv a ještě ani neskoukla baseballové výsledky, jenže teď se musí zamyslet.

V duchu si přehraje posledních pár vět a dojde mu to. V očích Petru Vekmenovi zabliká, jako by to byla reakce na žárovičku, která se rozsvítila kdesi uvnitř jeho mozku. Je tak spokojený sám sebou, že dokonce neváhá nasadit výchovný tón.

"S maminkou jsme ti řekli," domlouvá Oskarovi, "že žádná Bubu není."

"Ale je," dí syn v odpověď.

Jenže nežije," zapojila se do diskuze i matka.

"No a?"

Tohle pronesla sama Bubu. Petr i Dana pohlédli na průsvitnou holčičku ve staromódních šatech, jak si tak spokojeně dřepí na volné židli u nich v kuchyni. Odpovídat jí nejde, to by celá diskuze ztratila smysl, a ignorovat někoho, kdo vám sedí ve vaší kuchyni, také není zrovna snadné.

Takže vlastně ten telefon přišel ve vhodný čas.

"To byl Egon," řekl Petr své ženě hned, jak zavěsil. "Krotitelé duchů jdou zase do akce."

Prakticky to zahulákal, takže komentář, že ho telefon a vlastně samotná akce docela těší, je nejspíš zbytečný. Dana opatrně pohlédla na syna. Potom si vzala Petra stranou.

Chtělo se jí povědět, ať je opatrný. Možná také cosi v tom smyslu, že výjezd už neměli aspoň dva roky.

Ale nedošlo na to.

Bradu hrdě nahoru, v očích lesk hravosti malého kluka. Na to chudák ženská nemůže jinak, než úsměv doslova vykouzlit a navrch popřát: "Zlom vaz".

"Takže ta soška mluvila?" zeptal se doktor Vekmen, tentokrát na tváři dobrácký úsměv. Pohazoval si jakýmsi kulatým šutříkem, a teprve když mu vyklouzl a s třeskotem se rozplácl, tak až z těch střepů vyrozuměl, že to nebylo z kamene.

"To je minojská dóza plodnosti pro muže," zakňoural mladík v černém křesle nešťastně. "Nebo spíš byla. Naprosto ojedinělá, vzácná."

"Dóza plodnosti pro muže?" S Petrem ta informace o jedinečnosti a nejspíš také nenahraditelnosti nijak zvlášť nepohnula.

"A jak to fungovalo?" Sbíral ze země keramické kousky a tlačil je k sobě, jako by snad doufal, že tím pádem budou držet.

Mládenec se mračil, teď už dost nepřátelsky.

"Pane Jonasi," ozval se Ray Stanz. David Jonas se neochotně otočil k němu. "Co ta soška říkala?"

Tuhle scénu si představte tak, že neohrožená trojice doktorů stojí v různých částech velké místnosti přecpané starými věčičkami všeho druhu. Rozhlížíjí se, procházejí. Cośi měří přístroji, o kterých byste si asi netipli, k čemu slouží.

Na sobě tihle chlápci mají kombinézy, co nevypadají jako pracovní, a jistého dojmu infantilnosti se těžko zbavíte, když si všimnete nápisu Krotitelé duchů na zádech. U toho pak obrázek, který nejdřív považujete za kresbu prezervativu. Z nějakého důvodu na vás civí tlemící se, červeně přeškrtnutý bílý kondom.

Ta dvě slova, Krotitelé duchů, pak totiž dostanou drobet jiný význam.

Petra Vekmena už znáte, o dalších dvou jste nemohli neslyšet.

Ray Stanz a Egon Spengler.

Proti nim dřepěl v křesle mladík tak pětadvacet, oháknutý do bezvadně padnoucích hadříků. Jestli se vyznáte v módě, tak si teď řekněte první tři značky, co vašim myšlenkám přišly do cesty, a v jedné se určitě nepletete.

Právě jste byli představeni doktoru Davidu Jonášovi.

Archeologovi.

Ale to beztak za chvíli bude zřejmé.

Jestli vám ještě nejde z hlavy, co má na sobě a dumáte si, zdaje metrosexuál nebo prostě gay, tak to druhé je správně.

Takže tenhle David sedí v křesle, k módně vyhublé hrudi si tlačí sošku půl metru vysokou, černou. Třebaže umění tak docela

nehovíte, přesto vás na tom kusu dřeva cosi upoutá. Mělo by, o to totiž půjde.

Všimněte si, že nepadla zmínka o nějakém líbení se.

Sympatický vám nebude kluk a co drží, vousatá postava v černém, na hlavě turban, v očích ustupující melancholie nebo také nevyhnutelné šílenství, tak ta teprve ne.

Oba představují muže, přitom ani jeden do puntíku.

"Pane Jonasi, co soška říkala?" opakuje Ray svůj dotaz.

Naštvaný doktor Jonas zavrčí. Ta soška nemluví. Je to přece soška.

"Ale říkal jste..."

Ještě taková drobnost. K té sošce. Možná vás zaujme, že stojí na kamenné desce pokryté nápisy. Podle našeho nadějného archeologa se tam povídá cosi o Mardukovi a zničení světa. A Marduk, babylonský nejvyšší bůh, to má být ten vousatý chlápek celý v černém. K němu se David prakticky tulí.

To jen tak mimochodem.

"Řekl jsem," trvá si na svém Jonas, "že slyším hlasy. Vždycky, když jsem s tou soškou o samotě. Ne, že to mluvila ta soška."

Najednou se ozve vysoký tón. Místnost se prakticky rozvibruje pod pravidelným pípáním. Píp. Píp, píp, píp.

Přístroje kromě toho rámusu, co dělají, začnou těm fešákům v kombinézách cukat v rukách.

"Vypni to!" zařvou dva z nich na Egona. Ten je poslechne. A vzrušeně ze sebe vypraví, že je tu hodně negativní energie spolu s ektoplasmatickým stejnosměrným proudem, který se sám neustále zesiluje a zesiluje.

Zrovna teď. Tady s nimi. V jedné místnosti.

David k sobě sošku přitiskne ještě víc a tak jako popotáhne.

Konečně jim to dojde. Ten archeolog je v šoku.

Tři vědci, na zádech strašidelné kresby kondomu, tak ti se semknou do kruhu a předkloní nad Jonášem, asi jako se skláníte nad kočárkem. Ostatně i výraz ve tvářích tomu odpovídal.

"Tak," řekne Petr Vekmen, jako by žvatlal na svého syna, když mu byl teprve rok. "Teď nám hezky povězte, co se vlastně stalo."

"Zažili jste už něco, co se nedá logicky vysvětlit?" zněla opatrná odpověď.

Troje přikývnutí, pěkně synchronizované.

"Víte," rozpovídal se konečně doktor Jonas. "Ty hlasy říkaly, co mám dělat. Měl jsem zapálit nějaké svíčky a potom zase chtěly, abych splasil jakési koření. Máte ponětí, jak se v New Yorku špatně shání routa a ještě nějaké, co si ani nevybavím?"

Lezlo to z něj, asi jako se trousí novináři na tiskovku bez sendvičů, ale víceméně šlo o tohle.

Podstoupil několik jednoduchých rituálů. Dělal si přitom zápisky, a jak se k nim vracel, začalo být Jonášovi podezřelé, že je v nich jakási stupňovitost. Pokaždé je obřad silnější. Hlasy naléhavější.

Až nakonec zmizely a objevil se jiný.

Doktor Spengler přikývl. Chápavě a skoro to vypadalo, že i šťastně. Jako by mu tohle chytání previtů z dávnověku chybělo.

"Ozval se sám Marduk," řekl Egon a fakticky to znělo jako konstatování.

Jenže David Jonas zavrtěl hlavou.

"Znáte ten pocit, když někomu voláte a zvedne to jeho žena?"

Tomu všichni rozuměli.

"Povídá vám, co její manžel dělá a co si myslí a proč nemůže to a ono," vysvětluje přesto mladý archeolog, "jenže vy nějak tušíte, že nic z toho si on vlastně nemyslí. Jsou to věci, které po něm chce ona, aby tak přemýšlel. A dělal."

David vstal, ruce natáhl a tak trochu od sebe sošku odstrčil jako urvané dítě. A přitom ten dřevěný kousek ani nepípl.

"To se ve vztahu dvou mužů nestane."

Tři vědci si mezi sebou vyměnili pohledy. Tak nějak tušili, že s touhle myšlenkou vlastně souhlasí, zase ale bylo zřejmé, že archeolog to myslí krapítek jinak než oni.

"Zpátky k těm hlasům," zašklebí se doktor Vekmen. Nejspíš má za to, že úsměvem plným pochopení.

"Ty už se neozvaly. Místo nich jsem už pak slyšel jenom Sarpanitu."

"Sarpanitu?" Petr a Ray se po sobě nechápavě podívali. Egon si posunul brýle na nose. Skoro mu přeskočil hlas, jak říká: "Mardukova manželka."

Petrova manželka mezitím uložila Oskárka do postýlky. Teď si listuje ve Vogue. Z pootevřených dveří dětské ložnice k ní doléhá

dvoji dětské šeptání, zatímco Dana Vekmenová si pro sebe zamumlá, že tenhle její oblíbený časopis nějak přioštlil.

"Oskare," špitá dívčí hlásek, "nekoukej mi pod sukýnku."

"Vždyť je beztak průhledná," namítne chlapec. "Ty jsi tak necitlivý," kontruje Bubu dotčeně a chudák Oskar ze sebe začne sypat omluvy.

Dana to skoro nezaznamená, fascinovaně listuje. Kde dříve byly rady na oblékání, kde ještě před časem byla zvyklá spíš prohlížet než číst tipy provázené spoustou barevných obrázků, tam teď byly dlouhé texty. Ostré.

Žádné plkání z dívčích záchodků nebo rozverné klábosení z dámské jízdy. Tvrdé, konfrontační články.

Už titulky Danu přilepily k židli.

Jen ženské tělo opravdu cítí. Sex je past na chytání ptáčka.

Mluvíš-li s chlapem, hovoříš k jeho penisu. Nechtěj po něm víc, než zvládne jednou rukou. Ukaž mu prsa a řekni, jak jsi citlivá a že on ti nerozumí.

K tomu se odvedle ozývá Bubu: Jestli si s ním budeš hrát, povím to mamince."

To Oskara probralo. "Říkala jsi, že nemáš maminku."

Dlouhý povzdech, pak holka teatrálně zakoulela velkýma očima.

Bubu řekne, že všichni mají matku.

"Sarpanitu je matka nás všech," takhle to poví.

Soška Marduka stála uprostřed kulatého stolku.

Ten stolek byl vyřezávaný, starožitný, a když k tomu ještě přidáte, že nepochybně také vzácný a zatraceně cenný, asi bude zřejmé, co nevyhnutelně přijde.

"Všichni ustupte," křičí Egon, ale to už ostatní stojí namačkání v rozích nebo se krčí za gaučem. "Ustupte, všichni ustupte!"

Sám na babylonského stvořitele světa v podobě černého kusu dřeva mířil něčím, co trochu připomínalo umělý penis s oranžově blikajícím žaludem. Nebýt těch jiskřících drátků po stranách, ovšem.

No a do toho se ozve ten hlas.

"Budete mi sloužit," míní hlas. Ženský hlas, sytý a podmanivý. Aspoň našim krotitelům duchů to tak přišlo.

"Kdo jsi?" zakňourá Egon a sotva si všimne, že o dva kroky couvl. Svůj nástroj ale statečně svírá a dokonce zvýšil napětí. Ted' ty jiskry okolo něho trochu připomínají poněkud skromný ohňostroj.

Tohle je ale spíš parketa těch dvou, takže támhle vykoukne Petrova hlava a ani Ray se nenechá zahanbit. "Okamžitě se vrať, odkud jsi přišla."

Ženský smích.

"A ty jsi kdo?" Soška se na mou duši pohnula. Obrátila se k Rayovi. Jsi bůh?"

Jájájá," koktal doktor Stanz nešťastně, zatímco Petr a Egon zuřivě přikyvovali. Vekmen snad šeptal cosi v tom smyslu, že to už tady bylo. A jak to dopadlo, když se ženě povídá pravda

"Ženské musíš říct, co chce slyšet," cedí Petr skrz zuby, rty roztažené do křečovitého úsměvu. Jsem ženatý," dodá ještě, jako by to mělo něco vysvětlit.

Jsi bůh?" ozve se znovu Sarpanitu. Naléhavěji.

Netrpělivěji.

"No," připustí Ray. "Trochu."

Ozve se melodie. Taková ta chytlavá a po pár tónech začne od začátku a pak zase.

Petr se plácá po kapsách, snaží se najít zvonící mobil.

"Miláčku," řekne do modré nokie, když melodie konečně dohrála. "Ted' se mi to zrovna nehodí."

"Takže bůh?" pronese božská manželka, zatímco ta Petrova se ptá, co je to za ženský hlas.

"Ty tam někoho máš?" řekne dotčeně.

Světla zablikají, nějaké to vzdálené hromobití a do toho rámusu se v setmělé místnosti objeví ženská postava. Není tak docela nahá, ale jako by byla.

Vykročí k Rayovi. Ten vyděšeně couvá a cosi blábolí. Pak zařve:

"Egone, Petře, pomoc!"

David, na kterého všichni docela zapomněli, říká, že by měli být opatrní.

Ne že by to na někoho zapůsobilo.

"Tak promiň, jestli volám nevhod," nedá se Danin hlas z mobilu.

Zní dost nakvašeně. "Ale měl bys vědět, že se děje něco velmi podivného."

"Broučku," špitá doktor Vekmen sladce, "Já tady mám takovou malou nepříjemnost, docela malinkatou. Pak ti hned zavolám, ano, pusinko?"

A položí. Ne docela beze strachu. Až pak si vzpomene, že všechno postupně.

Právě teď představuje větší nebezpečí tahleta Mardukova ženuška.

"Bohové nyní nosí tak podivné šaty?" Vilně se vrtí v bocích, jak pomalu jde k doktoru Stanzovi. Ten se krčí v rohu, oči vypoulené, pusou otvírá naprázdno.

Egon už měl na jazyku, že uniformy šila jeho matka, ale nakonec mu přijde, že to právě není tak úplně k věci. Odhodí jiskřící vibrátor, který je teď nanic. Někde v návodu, jež sám sestavil, byste si přečetli, že protonová antislizová rušivá proofenzivní zbraň na polarizačně laserovém principu je vhodná od nulové do padesátiprocentní formy ektoplasmatické bytosti, u skoro dokonalého zhmotnění už funguje protifázově.

Tím je myšleno, že proud, který do zneprůhledněného hajzlíka napumpujete, tak ta slupka zasáhne i vás.

"Vydrž, kamaráde," vykřikne chrabře Egon, rozevře kufřík, vysype obsah na podlahu a rychle probírá jednu věcíčku za druhou.

"Hned to bude."

Bohyně jako správná ženská drží jen tu myšlenku, co byla její. A právě teď se rozhlédne, přivře oči a řekne, že to pak jsou i ti dva bohové. Mají stejný oděv.

"Přesně tak," přikývne Petr, kterému tohle konstatování nedělá sebemenší problém. "Všichni jsme bohové. Tak teď mazej zpátky, než ti naplácáme na zadek, kotě."

Potom k Egonovi: "Pohni sebou, najdi něco, co té mrše připálí ty roztomile upravené chloupky." Ten už dvakrát nebo možná třikrát popadl nějaké elektronické udělátko, zamyslel se a hned to odhodil a znovu se pustil do zběsilého prohrabování v těch krámech.

"Už to bude," mumlal si pro sebe.

"Mám lepší nápad," shodí ze sebe ona i ty zbývající nepatrné kousky látky. Nejspíš je celkem zřejmé, na co myslí, a dojde to dokonce i Rayovi.

"Co váš manžel?" Vykřikne. Snaží se, aby víc než strach bylo slyšet opovržení. Marně.

"Ten?" Sarpanitu smyslným gestem zdvihne ukazováček. Jak ho napřímí, ozve se rána. Prásk. Přímo do sošky uhodí blesk a zbude jen kousek kamenné desky a hromada seškvarených třísek.

To jen k tomu vzácnému stolku. A pochopitelně i k Mardukově figurce, která stála na něm.

"Máme volný vztah," usměje se nahá bohyně. "Takže? Kdo první?"

Hlas jako by o oktávu shodila níž. Měkce, melodicky se ten hlas rozvíbroval, skoro se zdálo, že v ovzduší se cosi změnilo. A ať to bylo tím, nebo že fakt byla parádní kousek, najednou se to krotitelům duchů nezdálo jako špatný nápad.

"Když jinak nedáte," nabídl se nesměle Egon a už si povoloval kravatu pod neforemným oblekem.

"Ale madam," vrní vzrušeně Petr. Ledabytle odstrčí oba kolegy a hrne se k ní. "Myslím, že si zasloužíte to nejlepší. Se vši skromností..."

Jenom na mladého archeologa to nějak nezapůsobilo. Vysoukal se zpod pohovky, dokonce si ani neuhladil šaty, jak byl rozčilený

"Nepřibližujte se k ní!" Varoval je. A pak zase: "Nedotýkejte se jí!" Nebo také: "Na její jazyk pozor."

Či nakonec: "Tam bych nic nestrkal, nemuselo by se vám to vrátit."

U toho chvíli zůstal.

Tři vědci, teď holí jako prst. Bílý kondom docela jinde než na zádech a třebaže drobet legračně to působilo, ty průsvitné gumy se ani trochu neusmívaly.

"Mamííí," bulí uličník a Dana je z toho celá neská. Jestli něco, tak Oskárek není žádný ubrečený smrádek. Skočil jí na klín, mokrý obličej tiskne k teď už mokré blůze a povídá, jak je Bubu zlá.

"Říkala," popotáhne plačtivě, "že kluci jsou od přírody slabší. Hloupější."

Dana Vekmenová apaticky plácá rukou po dětských zádech. Plácý plác.

"To že říkala?" Sama na tom nic tak hrozného nevidí.

Jestě povídala," kňourá zase Oskar, "že ta naše věc není tak zajímavá. Prý kdyby to byl takový zázrak, Sony Playstation poslední verze vypadá právě takhle."

"No," zamyslí se Dana. Možná jí mateřský instinkt napoví, že by se měla syna zastat. "Bubu to tak nemyslela. Však jsou jiné hračky, které právě tak vypadají."

"Ale mami," slzičky mu znovu zmáčely celou tvář, "ona taky řekla, že ženy už brzy přestanou předstírat, jak světu vládnou muži."

Tak to přece není, že?"

Plácy plác po zádíčkách, Danin obličej je zachmuřený. Přemýšlí, jestli tohle synovi potvrdit, nebo vyvrátit. Pravdu, nebo sladkou lež?

V kolika letech se má kluk připravovat na budoucí roli manžela?

Jo," usmrkne si Oskárek a nosík otře do blankytně modrého hedvábného límce. "A taky že prý matky svým synům schválně lžou, aby pak víc věřili ženám. Tak to říkala. Mami, tys mi přece nikdy nelhala, že ne?"

Mateřský instinkt nebo tomu říkejte obyčejná ženská žárlivost, zkrátka Dana se pořádně, ale fakticky fest našňupla. Takhle s jejím synem nikdo mluvit nebude.

Odsunula dítě stranou a rázovala si to do jeho pokoje.

"Bubu?!" křičela, ale když rozsvítila, pokoj byl prázdný.

S touhle scénkou by mohla mít cenzura trochu problém.

Společnostem, které u filmů určují dostupnost, by třeba došly hvězdičky. Na trailer by přilípli: Jen pro devianty. Nebo také: Určené jen kinům se speciálním zaměřením a speciální vlastně znamená porno.

Nahá těla se hemžila na podlaze.

Pak se svíjela na gauči, hned na to se za skřípotu poroučelo jedno křeslo a za chvíli ještě druhé. Božská soulož. Tři na jednu.

Nic, co byste už neviděli, jestli patříte k těm, co se rádi dívají.

Filmoví fanoušci, takhle si klidně říkejte.

Pokud zkoušíte identifikovat kdo je kdo, tak může pomoci, že bohyň, tahleta Sarpanitu, je přece jen o pár odstínů snědší. Také hlas má vyšší. Jo a ten bílý tekutý sajrajt je skoro výhradně jen na ní.

K tomu snad poznámka, že kondomy už před nějakou dobou došly.

David si přitáhl židli blíž. Nalil si koňak, a zatímco s ním kvedlá a zahřívá, nápoj ve skleničce v dlani, dumá o tom, že ti čtyři vypadají, že si to fakt umějí užít.

"Snad poprvé," myslí si a za pár hodin to hrdě vezme zpátky, "snad poprvé cítím trochu lítost, že nejsem na ženy."

Zatímco vědci usilovně krotí ducha, z ulice se ozývá křik.

Skandování. Zpěvy a chóry, jaké snad slyšíte jen od fandů na fotbale, ale tady to byl ženský sbor.

Archeolog odloží dopitou sklenku a jde k oknu.

Transparenty tvrdí to samé, co hulákají primitivní rýmovačky, a ještě k tomu dámy tleskají.

Víceméně se to dá shrnout do poněkud afektovaného a jistě i přemrštěného tvrzení, jak pánský klub utlačuje ženy. Pískot a řev, jak něžné pohlaví cítí křivdu.

"Konec ptákům," ječí ty křehotinky a nemusíte být zrovna ornitolog, abyste s nimi tak úplně nesouhlasili.

Doktor Jonas se tvářil vyděšeně, stejně jako jiné mužské tváře skryté za záclonkami a se znepokojením civící na divoženky v ulicích.

Jak houstlo sexuální napětí v místnosti, právě tak byl řev blondýnek a brunetek zuřivější. Sarpanitu docela vespod chumlu nahých těl začala vydávat přerývané zvuky. Zesilující, stupňující se.

Právě tak chóry, vyžadující genderovou rovnost slogany jako:

"Postavte se pravdě, bídáci!"

Při tomhle by vám neztvrdl, to se vsadíte.

Jako pod taktovkou dirigenta, co mávne vlevo, aby babylonská bohyně skoro ječela blahem a co mávne doprava a tam ten ženský kravál budí fakticky jen dost málo hříšné myšlenky.

Její "už budu," zazní prakticky současně s jejich "my přijdem" a s Davidovým "no konečně".

Jestli máte pocit, že jste už někdy byli u bouřlivého vyvrcholení, tak byste asi změnili názor.

Ze země se zachvěla, nemusí být vždy jen metafora.

Viděli jste někoho při zásahu proudem, který má tu smůlu, že se nepustí? Klepe se, poulí oči, tu a tam škubne nějaký ten svalík.

Potom někdo vypne elektřinu a ten vyčerpaný chudák odpadne jak slimák od sklenice.

Právě tak se odloupnou ti tři od Mardukovy sladké ženy. A nevypadá to, že by se měli ještě někdy pohnout.

Sarpanitu elegantně vstane, protáhne se pružně jako kočka a tak jak je, na sobě ani nitku, vyjde na ulici.

Jak svůj idol uvidí ostatní ženské, začnou ze sebe i ony strhávat šaty. Nebýt toho jejich věčného "dost chlapské sexuality" a "penisy pod zámek nebo pod nůžky", mohly by tisíce nahých žen být splněním nejednoho mužského snu.

Tenhle urvaný růžový a místy černý dav pak pompézně táhne ulicemi New Yorku k soše nesvobody.

Dál je příběh tak trochu o gayovi, který zachránil svět.

Pobíhal od jednoho polomrtvého vědce k druhému, každému na tvář naplácal trochu vody a pak jim tělo drhl ručníkem, aby se jim prokrvily končetiny. Pravda, bylo to poprvé toho dne, kdy se sám sexuálně vzrušil, ale berte to tak, že u hrdinů by se tyhle věci rozmazávat neměly.

Když se posilnili nějakou tou skleničkou alkoholu, na sobě už aspoň roztrhané trenýrky, celou epizodku shrnul Petr do suché poznámky: "Tak to by bylo."

"Pozitronové dělo?" navrhne Egon, a zatímco Ray unaveně přikyvuje, Petr právě tak unaveně nesouhlasí.

To chce něco silnějšího.

"Nic silnějšího nemáme," namítnou ti dva, ale doktor Vekmen to vidí jasně.

"Potřebujeme mužské ješitné ego!" Sáhne po telefonu a volá své drahé polovičce. Ale zvedne to ten, s nímž vlastně chce mluvit. Jeho syn.

Nudistická demonstrace se zatím tísnila na ostrůvku Svobody i přilehlém Manhattanu. V okolí dominanty metropole byla sama socha jediná žena, která měla aspoň něco na sobě.

To už se ale začínaly trousit skupinky odvážných oblečených jedinců. Muži netušili, co se děje, neměli ponětí, co s tím, zase si ale byli téměř jistí, že něco by podniknout měli. V sázce bylo víc než jejich čest.

Ted' trochu klasiky.

Ze středu nahé masy pořád vychází to skandování a nijak nepolevuje. A kdesi vzadu se ozve vzrušený šum, chlapi se rozestupují. S nadějí koukají na tři hrdiny nasoukané do šedivých uniforem, na zádech pomačkaný bílý kondom, který se teď jakoby šklebil spíš výhružně.

V rukách obří pozitronové zbraně a neohrabaně, nicméně chrabře si to mašírují vpřed.

"Tati," vykřikne někdo a už se prodírá k nim.

"Tati," teď už je zřejmé, že jde o Oskara, rychle se s otcem obejmou a ten mu pošeptá, jestli zařídil, oč ho žádal. A kluk nadšeně přikyvuje a povídá, že ona už by tu měla každou chvíli být.

Petr nešikovně popleská syna po hlavě a pak se ptá, kde je vlastně maminka.

V báječně sladěném pohybu se pak otočí k divokému davu těch, které ještě před pár hodinami byly poslušné manželky a vlídné milenky. Oba Vekmeni si povzdechnou jako jeden muž.

"Počkej tu na mě, Oskare," zamračí se Petr. "Tatínek si teď musí něco zařídit."

Tři srdnatí vědci znovu vykročí vpřed, do boje. A jestli jste nepřeskakovali a hezky četli větu po větě, slovo za slovem, teď by vám v uších měla znít hudba. Nějaký z těch songů, které v typickém Američanovi i v každém slušném konzumentovi hollywoodských filmů vzbudí hrdý pocit, že je patriot.

Prakticky nenásilný hold hvězdám a pruhům.

Pod sochou Svobody se Sarpanitu bezvadně odvázala. S ostatními tančí a vymyslela další z hesel, které se teď skandovaně nesou nad řekou Hudson až k New Jersey.

Krotitelé duchů se prodrali davem zuřících nahých žen.

Za jiných okolností by to nebylo tak snadné. Jako většina mužské populace by i oni měli trochu problém jen tak bez zaváhání projít. Třeba kdyby večer strávili trochu jinak, než se právě stalo.

Nad šachy nebo u partičky pokeru.

Jenom oni tušili, co se děje.

Vlastně ještě David Jonas, který se kdesi ve svém bytě klepe strachy. Občas vykoukne ven, jak nějaká opožděná nahatice peláší ulicemi. Jako mantru si mladý archeolog cedí skrz zuby: „Jsem gay.

Ještě že jsem gay. Jsem gay."

Ale svou roli už sehrál, a tak ho nechrne být.

Ostatní chlápci, kteří postávají okolo a říkají si, co to ty ženské popadlo, že přece nemůžou mít všechny ve stejnou chvíli ty své dny, tak ti hledí s neskrývaným obdivem na tři vědce v uniformě, jak postupují vpřed. Slovo vítězně by bylo asi trochu předčasné, ale proč ne. Snad už jde prozradit, že to vlastně všechno dobře dopadne.

Konečně se objevil manžel Sarpanitu.

Už na první pohled bylo jasné, že to bude kdosi odlišný.

Dokonce i v New Yorku byla jeho snědá, do křiklavého kaftanu oblečená postava poněkud výstřední. Tvář se chmuřila, dlouhý tmavý vous vypadal pěstěně.

Za ruku vedl Marduk malou, průsvitnou holčičku.

Vlastně vedla ona jeho.

K ostrovu Svobody, k soše, k jeho ženě.

"To by mě zajímalo," povídá Ray Standz k Petrovi, "jak ji ten tvůj kluk přemluvil, aby ho v podsvětí našla."

Jednoduše," doktor Vekmen pokrčil rameny, "musel jí něco slíbit."

Ti tři si svorně přikývli a postupovali dál. Teď už nebyli v roli těch, kteří budou nasazeni v první linii. Vlastně jsou tu jako záloha, a pokud Marduk nezkłame, třeba ani nebudou muset bojovat.

Fakticky se do své drahé polovičky tenhle babylonský vládce bohů pustil hezky zobra.

Pár, co se poznal ještě před zmatením jazyků, ale té jejich hatmatilce byste beztak nerozuměli. Divoká gesta jasně napovídala, co si jeden o druhém myslí. A také, že takhle se umějí pohádat jediě manželé.

Z jedné skupinky mužských čumilů se vyloupł kdosi v obleku a rozběhl se k soše Svobody.

Bez odporu překonal všechny stupně podstavce a doběhl až k hašteřící se dvojici. Teprve pak vyšlo najevo, že je rozvodový právník a cpe jim do božských rukou své vizitky.

Ona si ji vzala, on ne. Jen se na chudáka právníka, který už schyťal lecjaký pohled, koukl tak, že ani nepotřeboval rozumět tomu, co stvořitel babylonského světa povídá. Beze slova pelášil pryč.

Malá Bubu tam stála a dívala se na ně. Těžko říct, jestli chápavě nebo se snažila něčemu přiučit. Zdála se zaujatá.

Potom se otočila k davu a bez problémů očima vyhledala svého kamaráda Oskara. Malými prstíky mu zamávala a náš klučina s úsměvem opěťoval její pozdrav. Věděl, že jednou se vrátí. Ostatně, na prstě jí svíťł laciný dětský prstýnek.

V té době už Krotitelé duchů zaujali bojové postavení. Docela bezbožně na tenhle cizokrajný pár mířili podivnými zbraněmi.

Vyčkávali.

Ted' se holčička podívala na ně, mírně zavrtěla hlavinkou a v tu chvíli byste ji prostě museli milovat.

Pak čapla každého z bohů za jednu ruku, a zatímco ti dva na sebe pořád cosi hulákali, vedla je pryč. Za chvíli zmizeli.

Takhle jednoduše to skončilo. Žádné blesky, ohýnky. Nic.

S tím se rozplynula i moc, kterou měla Sarpanitu nad ženami.

Jako by se probouzely z transu. Nejdřív utichlo to skandování, pak se nahé sebevědomé postavy začaly choulit do různých pozic, vyjadřujících stud.

Objevila se Petrova žena.

"Zapomněla jsem si svetr," povídá Dana. Na nahé hrudi jednu ruku, druhou se snaží skrýt klín. Je mi trochu zima."

Doktor Vekman předhodí svůj kabát přes ramena své manželky a přitulí se k ní.

Ona blábolí cosi o tom, že se omlouvá a on ji chvíli nechá.

Vyslechne si všechno, co mu od nynějška slíbí dělat nebo naopak nedělat.

Pak velkoryse mávne rukou.

Petr, který si toho dne šoupl, jako snad ještě nikdy, tak on se zamračí. Jedno obočí mu vyjede nahoru. Hlas se mu zlomí dojetím, jak pronese: "Na tebe se, broučku, neumím hněvat."

Než si pak odvede miláčka zpátky domů, nakloní se k Egonovi.

"Co nejdřív zjisti," řekne mu, "jestli bohyně můžou mít pohlavní nemoci."

"To mě netrápí," šeptá k tomu Ray, "spíš se bojím, jaké asi tak bohyně může chtít alimenty."

Sedmička odhodlaných

Fenomén mezi žánrem epické fantasy z trpělivého pera Johna Ronalda Reuela Tolkiena. Pán prstenů vznikl postupně a autor pro svůj svět stvořil i jazyky jednotlivých ras.

Temný pán Sauron je dabelský zmetek, který si chce podmanit celý svět, a shodou okolností je jeho životní síla skryta v Prstenu moci. Když už tenhle padouch prudí nad míru, skupinka devíti hrdinů se vydá na strastiplnou pouť za zničením prstenu. Nějak to ale nejde podle plánu a z původní skupinky se odloupnou hobiti Frodo a Sam.

Vydají se sami do Hory osudu zlikvidovat ten bídný kus zlata.

Protože zbývající hrdinové to nehodlají zabalit a něco proti Sauronovi holt podniknout musejí, snaží se poslat obrovské temné vojsko temného pána do temných pekel a snadné to není. Smátnou po každé možnosti, co by mohla představovat proti Sauronovi tyhodu.

Nějaký čásek to vypadalo, že Gandarf má navrch.

Práštil o zem bílou holí a s temným elfem to parádně zamávalo.

Tenhleten hajzlík z doby dávnověku, celý v černém a obličej spíš tak trochu jako skřet s kožní nemocí než andělsky krásný elf, tak ten Serceléo dopadl zprudka na sedací část zad a zaúpěl.

"Bídně zhyň či bojuj," burácí si k tomu bílý čaroděj spokojeně.

Padouch zvolil variantu dvě. Nejspíš nijak překvapivě. Moc o tom ani nedumal.

Ztěžka se vyštrachal zpátky na nohy a odfrkl si tak, jak by elfové z bájně říše fantazie snad ani odfrkávat neměli. Oči zúžil do šterbiny.

"Sám sis o to řekl, čaroději!"

Což se nedalo popřít.

Pak temný elf pověděl jakýsi shluk slov, co se může přeložit jako bebíčky na sušený pytlíček nebo útok divokých včel na jen málo mužný úd. V závorce má nejspíš být: protivníkův.

Všechno to začalo tak, že zbyteček z družiny Společenstva prstenů se sebral a vydal na jih.

Nejdřív se prodírali Lesy zatracených.

Potom to vzali přes Potok ušlechtilosti, Údolím temných stínů, skrz Počinek lidu říčního až k patě Hory bázně.

Trmáceli se do země Haradů a měli pro to dobrý důvod.

V době, kdy se Sraulon chystal zaútočit na Gondor a temnotu zavést jako oficiální náboženství, tak v té době se naši odvážlivci vybrali za Sercelëonem. V překladu by to bylo nejspíš cosi jako Krvavý stín a docela jistě za ním nešli s prosbou.

Kráčelo o to, že družina v bezmála původním složení, posvěcená přísahou, má být tak nějak silnější. Gandarfa tedy doprovodil elf Pegolas, trpaslík Drimli, budoucí král Aracorn, hobiti Vipin a Lechtík a jako přídavek Eovín, dcera rohanského krále. V původní sestavě pro ni samozřejmě místo nebylo, ale tahle srdnatá královská dcerka neměla právě chuť trčet v ležení svého otce, který shromažďoval vojsko na podporu Gondoru. A ještě mihn ji lákalo, že na tatíčka natrefí a ten ji pošle fofrem zpátky do Železného pasu vyšívat kapesníčky.

Domluva byla jednoduchá.

Slíbila Lechtíkovi, že ho vezme na závěrečnou bitvu o osud Středozeemě, když on zase zařídí, aby mohla na výpravu k temnému elfovi jet s Gandarfem a ostatními.

"Zkusím to, má paní," řekl.

Bílý čaroděj trochu prskal, dokonce zamumlal, že ženě se nemá brát její role. On to tedy myslel jinak, ale nakonec se má ukázat, že právě tahle Eovín sehraje úlohu zatraceně důležitou v tom, co ještě přijde.

Tak ji vzali.

První den cesty proběhl poměrně klidně. Nebýt jednoho zatoulaného dračího mláděte, jež potkali cestou a které k Eovín přilnulo. Očekávalo od ní city takřka mateřské. Průšvih byl v tom, že byla sice děvče šikovné, s mečem zdatné, ale neměla tušení, co s mazlíkem, který se vylíhl z vejce. Jak byl šťastný, tak funěl ohníčky a zase vystresovaný plácal křídly s hroty ostrými jak meč skutý mistry trpaslíky.

Milé dráče ponechali svému osudu, když mu předtím Pegolas zazpíval jakousi lesní odrhovačku a brouček velký asi jako vzrostlý medvěd si spokojeně schrupnul.

Pokračovali v cestě přes Blahoslavený horský převis a se setměním zamířili do opuštěné jeskyně.

V noci se poutníci slezli k ohni.

Gandarf tlachal o starých bitvách. Celkem zaníceně rozvinul příběh o smrti dvaceti tisíců lidí z Nebeských hor a nijak se přitom nevyhýbal detailům. Jenže nebyl právě vhodný čas na historky o umírání. Šestka nedobrovolných posluchačů si byla vědoma, že mají před sebou bitvu o osud světa a jen doufali, že k ní nebude jednou přismahnut přívlastek konečná. Snad i proto, že kurz na vítěze jim nebyl tak docela nakloněn.

Bílý čaroděj zase nebyl hlupák. Zachmuřené obličej mu neunikly a pokus zlehčit celou situaci také vyšel naprázdno. Snad že šlo o vtip mající málo logiky, smála se jen Eovín.

Gandarf zmlkl a do ticha praskajících plamenů se ozval trpaslík.

Drimli rozprávěl, jak se v horách Morii takhle jednou vzbouřily trpaslice.

"Nejdřív ty bestie odmítly vařit," masité obočí mu vyjelo nahoru, až se prakticky schovalo pod přílbu. "To jsme přežili. Potom si na nás vzali zbraně. Fakticky, sebrali sekyrky a pustili se do chlapů. I to mnozí přežili. Jenže potom," křečovitě sevřel svalnatou pěstičku, "pak začaly odmítat být povolný na slamníku."

Drimli vztekle vyskočil na nohy.

"A to zašla ta naše jeskynní holoubátka daleko!" procedil mezi zuby, jako by byl někdo z přítomných za nepříznivý běh v Morii osobně zodpovědný.

"Tak jste se těm vašim netopýrkám postavili?" usmál se Aracorn.

Drimli přikývl. Jasně. Postavili. Vybrali jsme toho nejzdatnějšího z nás," trpaslík se práskl do hrudi, až to zadunělo, "kteřej se postará vo tělesný potřeby ženskéjch, když zase vod nich některá bude držet hlídku u kotlů a uvaří. Na todle přistoupily. Že trpaslík to potřebuje třikrát za den, se všeobecně ví. Ale trpaslice to taky jednou denně musí mít, jinak ji chytaj bolesti hlavy. Po tejdnu vodpírání pak začne slyšet divný hlasy."

"Takže jsi jim dělal takového léčitele?" Pegolas chápavě přikývl.

Jsou na to i bylinky. Na tu bolest hlavy, myslím."

Já z nich vyhnal bolest hlavy," zahřimal ten skrček, "vono je ověřený, že u trpaslice musíš počítat do dvaapadesáti, než se udělá.

No a já," zachechtal se Drimli, "já vždycky přestal u jednapadesáti."

"A kvůli čemu se vlastně vzbouřily?" pronesl Gandarf zamyšleně.

"Takový ty běžný ženský blbosti," mávl rukou trpaslík.

Povídá, že zaručená věc, jak vytočit trpaslici, ženskou, co vám sice bude do pasu, ale položit si na ni orosený püllitr snad ani nezkoušejte, tak na tu prý platí, když jí povíte, jak jsou malé věci roztomilé.

"Chtěly by snad všechny být blond a mít dlouhé nohy?" Drimli se při té představě znechuceně oťřepal.

K tomu Pegolas poznamenal, že co tak slyšel, tak tím pádem trpasličí mužnost není ani trochu trpasličí. Ani za mák roztomilá.

Aracorn si přisadil, že to proto vláčejí obří sekeru za sebou, jinak by přepadávali. Pak gesto, které v celé Středozemí nepotřebuje překladu. Všefíkající posunek.

Pochopila i Eovín. A považovala za nespravedlivé, že coby od děvčete neprovdaného se od ní čeká nechápavý výraz. Jako by kvůli tomu, že ještě nenosí čepec, musela být nutně pitomá.

Přemýšlela o tom celou noc.

Ráno vstali ještě za tmy a jediná žena ve Společenství se na trpaslíka dívala tak nějak jinak.

Mohlo být k polednímu, když dorazili k temnému elfovi. Předtím si postup vybojovali na armádě odporných skřetů, a to za Gandarfových výkřiků "mučit, ale nezabíjet!" nebo

také "píchat, ale neusekávat!". To vedlo k "přemoct, ale nedodělávat."

Ostatně přesně o tyhle bezva bojechtivé zmetky šlo.

Serceleó své bojovníky odvolal. Mávl pahýlem jakéhosi stromku, prostě šlehl seschlým proutkem do vzduchu, a roztroušené tlupy obávaných válečníků zkrotly jako holátka jistého druhu severogondorského rysa.

Krásný a blondatý Pegolas zatvrdl v pozici s napnutým lukem. V těživě zapřený šíp.

"Ani se nehněte," povídá docela vážně k jedné ze skupinek fešáků s broušenými zuby. Vlastně ani nepředstírá, že by skřeti sklopili zbraně jen pro tuhle výhružku jedné dobře mířené střely a dobré padesátky syté páchnoucích těl.

Fakt je, že co skřetům viděl v očích, strach určitě nebyl. Spíš taková lítost. Pohled dítěte, co smutně zírá na ceduli: "Nejezte vystavené zboží."

Bez onoho nadbytečného "ďekujeme".

Drimli zamračeně zahuhlá a sekerou, co opravdu byla k jeho tělíčku nějak nadměrná, tak tou dloubl směrem k elfovi: Jak on říkal!"

Aracorn svůj obnažený meč nekomentoval, stejně jako Eovín.

Z Vipina vypadla poznámka, že skřeti vypadají, jako by vynechali snídani.

"Možná dokonce i oběd," teď to skoro znělo jako soucit.

Lechtík dodal, že s tou pletí by třeba cosi svedla pravidelná dávka zeleniny. Zrovna začal rozvíjet svou teorii, jak je špenát nesmírně podceňovaný, když mu Gandarf blahosklonně pokynul, ať je tiše.

Stručné "sklapni" nakonec fungovalo lépe.

Hned na to se čaroděj obrátil k elfovi, který se zaprodal temné moci.

Je to takhle. Ještě než se mágové do sebe pustí těmi svými zařikáními, patří se vyměnit si několik vzletných invektiv. Není od věci zaměřit se na matku dotyčného a její sexuální život a nepředpokládá se, že byste o něm něco fakticky museli znát.

Přitom mávali svým náradíčkem.

Čaroděj velkou holí a Sercelěo drobným proutkem.

Vlastně i k tomuhle se dá leccos zajímavého říct, jestli mi rozumíte.

Každé máchnutí do prázdna znamenalo úder do nepřítele. Něco ustáli, jiné rány, co vypadaly jak od neviditelného soka, protože od sebe byli na dvacet metrů daleko, zkrátka další pecky toho druhého složily.

Jen na pár chvil.

Nějak hned na to ten černý elfi fešák s bedřary i na víčkách a se žlutými, ostrými zuby zahuhlal to o včelách a pak se odkudsi přiřítíl divoký roj. Přeskupil se do bojové formace, i když to vlastně ani neměl zapotřebí. Ze v říši fantazie obývané pohádkovými bytostmi nepoužívají chemické zbraně, ještě neznamená, že nevědí, co je to psychologie boje.

Zaútočil.

Tenhle bodavý hmyz se fakticky vrhl do míst, kde by Gandarfovi mohla vyrůstát třetí noha, kdyby ji snad potřeboval. Protože ale to,

co tam měl, poměrně využíval, pochopil, že útok musí odrazit či čestně padnout v boji.

Tady by mohla být krátká úvaha o prioritách, ale pojďme radši dál. Ať se pohneme. To je totiž přesně to, co udělal i bílý čaroděj.

Pohnul se.

Vztek, který vezme každého chláпка, když před ním naznačíte úder pod pás, tak ten Gandarfovi zachránil život. I s příslušenstvím.

Bacil holí do skály a nebe se rozevřelo. Z něj vyšel nejdřív plamen, pak mráček a z mráčku udeřil blesk. Prásk.

Rovnou do temného elfa a ten nestačil říct ani aiya. Něco, čím se obvykle elfové zdravili.

To Sercelča sundalo. Máznul sebou o zem a vypadalo to, že už nevstane. Škubal se a přitom různě pitvořil, šklebil a cukal levou rukou. Pravou nemohl. Bezvládně mu ležela podél těla.

"Nemůžeš mě zabít, čaroději," měl k tomu komentář.

Naše šestka s obnaženými zbraněmi zbystřila a tak nějak každý z nich cítil potřebu dramatického gesta. Možná měli pocit, že vojsko skřetů bude svrbět potřeba věrně stát za svým pánem. Ty ale elfova situace nijak nezaujala. Dál koukali na čerstvé masíčko.

"Na to jen tvá magie nestačí," pokračoval Sercelčo. Jsem jako elf nesmrtelný a temnota mi dala další sílu. Nezabiješ mě!"

Uznal to.

Čaroděj se oběma rukama opřel o svou hůl a mírně nahrbil.

Přišel čas, aby Gandarf vyslovil, proč přišel. Rozhodně neprosí.

Poroučí. Příkazuje.

Rád by od elfa armádičku skřetů. Tisíce maskulinních tvorů, co raději než vlastní život zabíjejí a žerou. Ne nutně v tomhle pořadí.

Poslat je do boje se vzdálenými příbuznými, kteří bojují pod zástavami Sraulona.

Obludky versus obludky.

Nejde jen o to, že by to zvýšilo bojeschopnost a vůbec počet tvorů v čele s lidmi, kteří pozdvihli zbraň proti temnotě. Ale už jen předpokládaný úbytek těchto pažravých zmetků je prostě dobrý začátek.

"Ne," zavrtěl hlavou Gandarf. Na tváři masku soucitu. "Opravdu, zemřít mou rukou nemůžeš."

"Ale," dodal a máchl bílou holí. Sercelëonem to mrsklo dozadu a bylo jasně slyšet zapraskání. Jenže," povídá čaroděj a pořád ještě má ten připitoměle soustrastný pohled, "bolest cítíš, vid'?"

"Správně," řekl Vipin, ale pro jistotu o dva kroky ustoupil. Nato se šeptem obrátil k Lechtíkovi: Je to správné, že jo?"

Hned vedle Lechtíka stála Eovín. Přední nohu pokrčenou, meč držela obouruč. Hobit se vedle ní cítil v bezpečí, i když takhle velké ženy ho dost děsily. "Mlč," odpověděl Vipinovi, aniž na něj kouknul.

"Gandarf ví, co dělá."

"To doufám," přikývl Vipin a od čaroděje za to schytl ne zrovna hezký pohled.

Bojová trojice Aracorn, Pegolas a Drimli vypadala jako zkamenělé sochy válečníků. Skoro byste si je vzali domů a postavili na zahrádku.

Do téhle půvabné scénky se ozve temný elf.

"Něco za něco," řekne. "Dám ti, proč jsi přišel, ale i já něco od tebe chci, čaroději."

To vypadalo jako smlouvání.

Smlouvání je zase krok správným směrem oproti roji nefér bojujících včel.

"Hmmm," tentokrát Gandarf přelil tvář do výrazu neústupnosti.

Jinak to nešlo. Takhle se ta hra hraje. Kývnout hned, nedostal by, kvůli čemu se sem hnali. "Uvidíme. Co žádáš?"

Řekl si o magii. Konkrétně o bílou magii.

O tomhle to bylo. Spojení bílé a černé, jenže výsledek nebyl šedivý, ale zatraceně silný. A zase jen pekelně festovní zásah takříkajíc shůry mohl vyřešit problém, s nímž si Sercelëo sám nevěděl rady. Jen při spojení vlastní a bílé magie, kterou ale sám nemůže provozovat, je jeho libido vůbec schopné poskytnout mu nějaké to potěšení.

Taková viagra, která se nepolyká. Energie, co má nabudit.

Afrodisiakum ve verších.

Ozvaly se protesty.

Nejvíce bylo slyšet Eovín a sotva se jí divte. Kromě naší sedmičky, v níž byla ona jedinou ženou, tady byli už jenom ti skřeti.

Jeden by řekl, že zase tak zoufalý temný elf být nemohl.

Kromě krásky z Rohanu se škorpil i Pegolas.

Ale zatímco Eovín zapištěla rázně: "Ne!", tenhle blonděťatý fešák si diktoval podmínky.

"Bezpečně, rychle a s řádnou předehtou," trval si na svém.

Sametový hlásek se jemně chvěl. Přitom si šmátl na svalnatý zadeček a jemně si ho poplácal.

Ze sex se měl týkat jeho, nejnádhernější přítomné bytosti, o tom nepochyboval.

Mýlili se oba, a co znamenalo pro Eovín ulehčení, to se mladého elfa tak trochu dotklo. Trapná chvilka odezněla s příchodem čtyř fakticky parádních elfek. Vkus byste Sercelěovi vážně upřít neměli.

Byly nádherné, byly do něho hluboce zamilované. Tyhle nesmrtelné bytosti s ním dobrovolně sdílely osud odvrženého.

Zapovězeného. Nenáviděného a obávaného.

Čaroděj se krátce poradil se svou družinou, to ale spíš sloužilo k tomu nechat temného elfa trochu vycukat. Rozhodnutí totiž bylo beztak na něm a z těch prázdných žvástů, které pronesli ti, co měli přes metr padesát a na sobě kalhoty, tak z toho bylo zřejmé, že situaci mají pod kontrolou.

Gandarf musel být u toho. On mumlal svoje zaříkání a Sercelěo zase ta svoje.

Jak se při pohledu na kutnu temného elfa začalo zdát, že se zvedá vítr, bílý čaroděj se taktně stáhl zpět. Sercelěo si toho nevšímal, dál si mumlal to své "órenya linda cenwelyo", což byste přeložili asi jako "mé srdce zpívá o tom, že tě chce spatřit". Přitom z jedné ze svých družek serval hadříky a rovnou se do ní soukal.

Naneštěstí stačil jen pár temp boky dopředu a vzad, než musel přestat.

Jak totiž utichly Gandarfovy čáry, jen krátce poté kouzlo přestalo zabírat. To mělo pochopitelně zásadní vliv na funkci a tenhle efekt zase způsobil, že se Sercelěo pořádně naštvál.

Hulákal na čaroděje, že je "huo tamé", což v ne úplně doslovném překladu značí psí erekci. Zatímco to sladké nahé poupě pod ním se elfa pokoušelo zklidnit kafráním o tišení bouří.

Od ostatních, tedy od malé skupinky poutníků a pořádné tlupy skřetů, tuhle choulostivou situaci dělila jen narychlo vytvořená mlha.

Chvilí to vypadalo, že ti dva zase sáhnou po čarovných holích a proutcích. Jenže Sercelěo o drobet víc než zabít Gandarfa toužil po docela obyčejné souloži a zase bílý čaroděj dával o vlásek přednost

odvést si odtud vlastní armádu skřetů na pomoc Středozemí, než zakroutit temnému elfovi krkem. Dokonce, i kdyby to svedl.

Hodinka diplomacie a výsledek byl, že to zkusí znovu.

Sercelëo trval na tom, že Gandarf bude celou dobu u toho a také, že pro silnější efekt se do hrátek zapojí všechny elfky. Čaroděje se tedy týkala první podmínka a námitek neměl.

Také lesní děvčata se nehádala, aspoň ne se svým miláčkem.

Zato se pustila do sebe, vrískala a plácala se po zemi.

Byla by z toho hezká podívaná coby úvod k erotice, zvláště když při těch bojůvkách nemálo šatstva zůstalo na zemi a holky tu byly, jak je lesní duch kdysi stvořil.

Jenže vyjednávání ještě pokračovalo. Gandarf měl také požadavek.

Ten má zaručit, že z toho láskování v budoucnu nebude mimčo a z něj převít ještě mocnější než sám Sraulon. Tohle totiž čaroději došlo a jen doufal, že včas.

On by se i hádal. Temný elf by měl nějaké ty námitky, jenže když tak viděl nahaté krásy, co se po sobě plazí, nejspíš zadoufal, že nejde o poslední příležitost to řešit.

Domluveno.

Ještě než se pustili do akce samotné, ozvala se s požadavkem Eovín. Ráda by, aby ta mlha byla poněkud hustší.

Jo," křičí Vipin, "A taky ať ti skřeti přestanou tak mlsně koukat! Dejte jim nažrat."

"Vipine," šeptal Lechtík a těžko říct, jestli v tom hlase znělo víc varování nebo strachu. Já bych zrovna tohle tak moc nezmiňoval.

Nebo jsi tu někde viděl špižírna?"

Vipin přikývl. Aspoň tak pětkrát přikývl, zářivě se usmál, mávnul k temnému elfovi rukou a s hraným klidem povídá: "Vlastně, když o tom tak přemýšlím, dieta jim jen prospěje!"

Mezitím už se vedle dělaly přípravy na to, aby si jeden ďábelský hajzlík pořádně vrznul a právě tohle mělo spasit svět.

Gandarf začne mumlat a Sercelëo se přidá. Nejdřív se toho moc neděje. Potom slabě brnkne. Erekcce pak zesílí, ztvdne.

U temného elfa stále nic.

Bílý čaroděj se omluvně podívá k Sercelëovi. Asi že jeho postavení není zrovna vhodné. Ale právě tak hodí omluvný pohled temný elf na Gandarfa.

V ten moment vypadají skoro jako spiklenci.

Mumlání pokračuje, zesiluje, prakticky vibruje velkou místností.

Elfské krásy už mezitím objevily půvab pozice zvané devětašedesát.

Magická energie houstne a právě tak začíná konečně přituhovat u Sercelěa.

Pak pronese cosi jako "utúvienyes", což by se volně dalo přeložit asi jako "vida".

No a potom hupsne na rozdováděné fešandy. Jak vidí nějaký prázdný tělní otvor, tak zasune, k tomu se nese zvučný Gandarfův hlas. Zesiluje kletby, aby celou záležitost poněkud urychlil. Temný elf tak trochu nabere nachový odstín a stříká z něj pot. Prozatím.

Jsou chvíle, kdy máte pocit, že čas plyne pomaleji, ale takové dvě hodinky tomu už dali.

Zadýchaný Sercelěo, aniž by přestal vrtět boky dopředu a zpět, povídá, že by to chtělo změnit kouzlo. Teď se spíš soustředit na konec. On už se na něj tedy zaměřil před chvílí, ale zatím marně.

Gandarf na chvíli ztichl, pak si pro sebe řekl pár veršů, asi aby věděl, jak to bude znít. Hned potom je trpělivě pronášel dokolečka dokola a elf u toho mlel zase to svoje.

Pak se něco pokazilo.

Sercelěo se chytil za hrudník, kde měl mít srdce. Vykulil oči a potom se skácel. Praštil sebou o podlahu a trochu vypadal jako elektrický pudlík, který sebou mele a mele a chvíli se nezastaví, než mu dojde šňáva.

Že je něco špatně, došlo i těm vedle. V momentě, kdy si skřeti stačili mezi sebou vyměnit zmatené a překvapené pohledy a hned nato prostě zmizeli. Vypařili se, zkrátka najednou nebyli.

Nejdřív se ozval Pegolas. Servilním hlasem ten krásný elf povídá: "Gandarf je silnější než dřív." A hned pak trochu nejistě a možná i vyčítavě dodá: "Ale jestli jsi ho chtěl od začátku zabít, měl jsi nám to říct."

"Zabít toho prevíta," přidá se zvučně Drimli, "mi osobně přijde jako bezva nápad!"

Vipin chce vědět, jestli u sebe náhodou neměl temný elf něco k snědku. Lechtík pokrčí rameny a poznamená, že by se hodilo i nějaké to listí.

Jako pokouření.

Zrovna tohle přišlo jako bezva nápad zase elfkám. On totiž bílému čaroději celou dobu nespádl a teď se rozvášněné fešandy vrhly na něj. Odstrkovaly se asi jako štěňata od máminy mléčné žlázy. Právě tak natahovaly čumáčky a otvíraly ústa.

No, a že to kouzlo o konci báječně zafungovalo, tak ta tahanice netrvala dlouho.

Závěrečné tulení se ale nekonalo. Čaroděj si jen sešoupnul kutnu zpátky dolů a drobet rozpačitě lesním holkám poděkoval.

Potom zmizela mlha a Gandarf se objevil mezi družinou, kterou vedl. Na tváři spokojený úsměv.

Jenže pak mu došlo, že se sem nevypravil, aby si temný elf užil, a dokonce se netrmáceli ani, aby si odcáknul sám Gandarf. Zkrátka nebylo možné přehlédnout, že po skřetech zůstal jen vydatný smrad.

Nějaký čásek na sebe civěli. Šestka rozčarovaných a jeden, který po tom zážitku prostě zklamání nemohl ani předstírat.

"Snad abychom se vydali na cestu zpět," řekne čaroděj rozverně.

Shodli se, že mají co dělat, aby dorazili k bitvě o Gondor včas. A každý z nich měl pochopitelně pocit, že právě jeho osobní přítomnost může cosi změnit.

Že pravdu měl jen jeden z nich, asi víte a nejspíš je vám jasné i to, že to byl ten nejnepravděpodobnější z družiny. Respektive ta nejnepravděpodobnější.

Ale nepředbíhejme.

Cestou byli zamlklejší a i u ohně se nekonal právě družný hovor.

Dumali o všem možném a o čem přemýšlela Eovín, dalo se vyvodit z toho, jak občas hodila okem po trpaslíkově.

Když padla noc, rozlezli se do různých koutů jeskyně, jen Gandarf snad z pocitů selhání, třebaže ty elfky to mohly vidět jinak, tak čaroděj zůstal vzhůru.

"Někdo musí být na stráži," pronesl.

Kráska z Rohanu se snažila neusnout. Pozorovala ostatní, jak se převalovali, a když si byla jistá, že všichni spí, opatrně vstala. Tiše přešla až do míst, kam viděla odcházet Drimliho. Ale tam ležela postava o hodně větší, a jakmile Eovín nahmatala luk, rychle se šourala pryč.

Potom ještě málem zakopla o Aracorna, když konečně přišla k malé, podsadité postavě, která i v noci svírala velkou sekyrku.

Něžně mu položila dlaň na ústa a šeptá: "To je jen sen, nic víc."

Pouze sen."

Rozepnula mu poklopec a po chvíli snažení, když jí došlo, že lepší to opravdu nebude, pocítila zklamání. Vlastně měla chuť se zase vrátit zpátky a radši se trochu prospat, ale jak se tak ten malý chlapík pod ní mlel, došlo jí, že by to vůči trpaslíkovi nebylo fér.

Ostatně, začala si ona.

Nasedla obkročmo na něj, a když mužík pod ní chtěl cosi říct, zase mu rychle pošeptala: "To se ti zdá. Je to jen sen!"

Naštěstí pro Eovín to netrvalo dlouho. Bylo také prima, že tady nikdo nezemřel, a tak po akci samé se bez dalšího jen potichu odplazila zpátky na své místo. Zachumlala se pod příkrývku a doufala, že ráno si to nebude nikdo pamatovat. Ani ona sama.

Hodně si oddechla, když ráno trpaslík vstal a pozdravil ji, jako by mezi nimi nic nebylo.

I ona popřála krásné ráno.

Vtom se přišoural Lechtík. Vypadal, jako by ho v noci převálcovalo stádo buvolů a slabomyslný úsměv na jeho tváři v tom ostatní jen utvrdil.

Nejdřív podal Drimlimu sekyrku s tím, že dříví nasekal, ale pak ho nechtěl budít a rozhodl se vrátit ji až ráno.

Hned nato se obrátil k Eovín, která na něj zkoprněle zírala.

"Má paní," zašveholil. Jaký já jen měl sen!"

Nevěsta s návodem k použití uvnitř

Animovaná příšerka, celá zelená, obézní a drobet tupá. A zamilovaná. Shrek baví nejen děti, parodie na klasické pohádky už se dočkala tří dílů a v přípravě jsou další.

Zlobr za asistence užvaněného a neskutečně vlezlého oslíka zachrání zakletou princeznu Fionu z věže hlídané běsnícím drakem a zbaví ji tak kletby. I když jinak, než se čekalo. Přemění Fionu ve zlobryni, už navždycky.

Je z toho láska.

Shrek s Fionou a oslík s dračicí a spousta pitvořících se mláďátek. V každém dílu pak přibude další kouzelná postavička. V jednom šarmantní kocour v botách se španělským temperamentem.

Pak zase král Artuš, kterého dosadí na trůn království Za sedmero horami.

A svět pohádkových kliše má zase proč se trápit i čemu se chechtat.

"Dobrodružství, bájo!" ozvalo se z kočáru, jak zacvakly dvířka.

Hned potom se ten skvostný povoz rozjel, vepředu si to štrádovaly čtyři bělostné koně.

Kočár je zlacený, všude nevkusný nadbytek ozdob a celkově je jasné, že ať už v něm dřepí kdokoliv, bez pardonu nad vámi ohrne nos. A nejspíš si k tomuhle svému orgánu lehce afektovaně přimáčkne navoněný kapesníček.

Tedy obvykle.

Právě teď v něm sedí tři naprosto nepravděpodobné bytosti.

"Tyhlety výpravy," žvaní oslík s nadšením, které by utahalo vola, "to si jeden zamiluje a pak už bez toho nemůže být. Fakticky si myslím, že já a tady Srek jsme závislí na všem, co slibuje projevit odvahu, srdnatost..."

"Mddre mía\!" vzdychne sladký sameťáček. Protáhne kočičí tělo a znovu se poskládá do pohodlné polohy.

Zlobr vypadá lhostejně. Přitom právě takhle póza mu zrovna teď dává dost zabrat.

"A výpravy za princeznou," pokračuje oslík skoro bez nádechu.

Oči mu radostně svítí, dlouhé uši o sebe plácají. "Takový jsou ze všeho nejlepší. Já teda nechci nějak shazovat, jak jsme tuhle zachránili Vionu, ale napodruhé je to všechno nějak víc bezva.

Natrefíš na různý vychytávky a těch se držíš..."

Kocour v botách sedí mezi oslíkem a Srekem. Do zelené anténky zlobřího ucha pak přes ostré zoubky přecedí, jestli to budou poslouchat celou cestu.

Nejspíš je vhodná doba zmínit, kam ti tři vlastně jedou. A proč.

Je to už nějaký ten pátek, co si toho prvně všimli. Přišla s tím vlastně Viona. Práskla do stolu, až se Srek bázně nakrčil, a povídá, že krále je nutné oženit. Jinak to v pohádkách nejde. Bez toho prostě tohleto šťastně až do smrti nefunguje. Jen ženatý muž je šťastný muž.

Chudák zlobr zkusí trochu ukázat zuby, ale moc se mu ten úsměv nepodařil.

Tak aspoň poví: „Jak říkáš, pusinko.“

Byl u toho pochopitelně i oslík. Zastříhal ušima. "Oženit Artieho? Prima nápad!" Jeho úsměv vyšel dokonale.

"Na svatbu bysme pozvali statečného cínového vojáčka. S tím je sranda, jak ho má pořád tvrdýho a přitom nemůže, no však víte. A taky malou mořskou vílu. Tu bych tutově pozval. Prej má teď docela nový, fantastický nohy," zasnulo se šedivé zvíře.

"Co tak nejdřív pozvat nevěstu?" ptá se Viona. Drobet se mračí.

Zatímco z osla hýkavě vyjde "jásán," Viona už šmrdlí hadříkem kouzelné zrcadlo a hned se ptá na princezny. Chce vědět, jaký typ žen se Artiemu zamlouvá.

Zrcadlo mlčí. Skoro máte pocit, že pokrčilo rameny.

"Prostě nám ukaž," vloží se do toho Srek, "kdo se mu líbil v poslední době."

Hladký povrch v rámu se zamlží, objeví se obraz.

Král Artie jde k nějaké dívce. Má upravené plavé vlasy, hezké šaty a spousty bižuterie v každém otvoru, co je právě vidět.

Mladý panovník se zastaví kousek od ní. Cíví na holku. Sám si snad desetkrát odkášle do dlaně. Pak to skoro vypadá, že si do té dlaně plivnul, když konečně vykročí k dívce. Blíží se k ní. V zrcadle se objeví detail. Zpomalený záběr, jak děvče s poněkud matnou pletí pohodí vlasy.

Mladík je konečně až u blondýny. Jenže nezastaví.

Prostě jde dál, pouze kradmo uškubne kus šatů. S ním maže do kuchyně, a jak se nikdo nedívá, namočí ho v sádle. Tedy, zase aby bylo jasno, do té bílé mastné hmoty vecpe tu látku.

Sám se zavře v komůrce.

Na tváři má jasně znát, jak se těší na následující chvílku. V jedné ruce pořád ten mastný hadr, druhou si šmátrá v kalhotách, když Srek zakleje: "U všech trolích tchýní, zrcadlo ukaž další!"

"Fujky," přidal k tomu oslík.

Střih.

Král Artie tančí. V hubené náruči mačká mladou holku. Žádná fešanda. Trochu velký, špičatý nos, hrudník plochý, pořádně tučný zadek.

Ti tři, co se tlačí u kouzelného zrcadla, čekají. Snad náznak flirtu, třeba otevřenou nabídku. Ale nic. Artie a to děvče jen tančí.

Mlčky.

Oslíkovi se na tom cosi nezdá. "Najed' blíž, zrcadlo."

Teprve teď je vidět, že hrudník není část těla, která by byla na té holce nalepená nejvíc. A také jasně vidíte, jak se mladý král tváří, třebaže se fakticky hodně snaží jenom neutrálně usmívat.

Střih. Ještě střih.

Asi jako když přepínáte kanály na telce, snažili se najít cosi jiného, než co zatím viděli. Marně.

Král schovaný v divadelní šatně. Do nozder nasává vůni kožených bot, pak dovnitř sám cosi v několika dávkách přidá, než je vrací zpět.

Král na slavnosti, právě povídá sedmi trpaslíkům, že by rád byl chvíli se spící Sněhurkou sám.

Král u cukráře. Vysvětluje, že perníček by mohl mít ženské pohlaví. Prstem v těstě naznačí, jak velmi konkrétně to myslel.

Král Smolíčkovi, kudrnatému zrzkovi s pihatým nosíkem, šeptá, jestli nemá starší sestřičku.

"Stop!" zařve zlobr. Chvíli to vypadá, že to zrcadlo nezvládne a v následující vteřině se roztříští na kousky.

"No jo, je to jasný," zamumlá Srek. Svěsí uši. Schlíple sedí a drbe se na hlavě.

"To jo, jasný to je," přikývne oslík. I on se mračí. Pak zavrtí hlavou. "Ten náš mladý král nemá žádný vkus!"

Jen poněkud zteplí, zelená děva se spokojeně usměje. Tučné ruce opře v bok.

"Musíme mu princeznu vybrat sami," rozhodne Viona.

Uplynulo pár dnů a ti tři se nedostali o moc dál. Vlastně čtyři, nějak se k tomu nasomroval i kocour. Vrněl přes fousky, že namlouvání dam je pro každého gentlemana vzrušujícím zážitkem.

Jen nic neslibovat, mačkal svůj širák v dlani drobet vyděšeně.

Nejdřív zkusili racionální řešení.

Načmárali seznámek, co by jako princezna měla mít. Viona trvala na tom, aby byla pracovitá a skromná. Oslík míní, že určitě ať je nová královna laskavá. Kocour dodal, že bez krásy to v téhle branži nejde. Srek přispěl názorem, že by nebylo dobrý, aby byla zakletá.

"S tím jsou jenom problémy," vyložil bezelstně.

To bylo krapet nedomyšlené. Viona, slunce jeho života, paprsek naděje jeho žití, tahleta zlobryně se rozhodla vzít si to osobně a práskla dveřmi. Osaměli. "No," okomentoval její odchod Srek, "aspoň se pár nocí vyspím."

Ukázalo se, že uplatnit seznam nebude tak snadné, jak snad zkraje mysleli.

Když už byl dlouhý jako to, co vám odmotají na veřejných záchodcích z rolky, jak vystracháte z kapes pár drobáků, obrátil se kocour k zrcadlu. Povídá, ať jim všechny položky projede.

Jenže tehle lesklý kousek ozdobného nábytku si jen nakvašeně odfrklo. Vzteky potemnělo. Načež prohlásilo, že není sakra žádný pitomý Google.

Nezbylo, než listovat hezky ručně.

"Pusť tam první," poví zlobr. Zády se pohodlně opře do křesla.

V zrcadle se objeví princezna číslo jedna. Nejdřív maličko zrudne, upraví si lokny, s pohledem upřeným někam vlevo se ujistí, že už to běží, načež spustí:

"Ahoj, jsem princezna Zuzana a momentálně žiju v zemi Narnie. Mám ráda sníh a lvy..."

To bylo před pár dny.

Ted' už jsou tři vyslanci krále Artieho na cestě. Kus z ní už urazili, řečeno obrazně, pochopitelně.

Prostě si tak dřepěli v kočáře, oslík spokojeně žvatlal, zlobr se snažil usnout a kocour skřípěl zuby. Zrovna před chvílí se ptal zeleného chlápka, jestli osel opravdu bude kušnit, až dokud nedorazí do cíle.

Srek pokrčí rameny.

"Není to tak zlý," rozzáří se jeho dokonalý žlutý chrup. Je to jako rádio. Můžeš ho dokonce ladit. Nastavit si žánr. Změnit tempo."

"La rádio?" melodicky pronese zrzavá kočka a nevěřicně zavrtí hlavinkou. Sundá klobouk. Mačká ho v packách a ptá se Šreka, zelené nestvůry nasoukané do urozených hábitů, které ho škrtí hned tam a hned zase tuhle, jak to vlastně myslel. S tím rádiem.

"To je snadné," praví zlobr.

Pak se obrátí k oslíkovi, který právě rozebírá, že "akorát na draky fakt bacha. Z toho se taky už pak nemusíš vymotat."

"Oslíku," zaculí se zelený chlapík dobrácky. "Oslíku pamatuješ, jak jsi poprvé viděl mou bažinu?"

Býložravec hýkne, pak zmlkne. Fakticky jen na chvíli. Potom z něj vyjde rozkošně zmatená snůška nesmyslů, kdy nejdřív docela upřímně poví, jak ho omráčil ten nechutný smrad a vůbec, jak to bylo všechno ohyzdné. Pak se vzpomíná, opravuje, lichotí.

"Plíseň dneska fakticky frčí," zamotává se do toho chudák oslík.

Chvíli hýká vysoko a vychvaluje, než si uvědomí, jakou pitomost zase vypustil, temným basem hučí dojetí nad vlastním osudem hlupáka. Než převezme roli zase tenorek a tak pořád dokola.

Nepravidelně, nesouměrně.

Srek se zachechtá. "Vidíš?"

To patřilo kočce.

Tučný zelený prst namíří k nešťastně brebentící šedé potvoře.

"Tomuhle já říkám jazz."

"Bravísimo!" zavrní kocour. Usměje se.

Zatímco ti dva se culí, šedý býložravec na ně zamračeně civí.

Připadá si nejspíš tak trochu... No jako osel.

Kočka si promne fousky a nakloní se ke zlobrovi.

"Co třeba něco melodičtějšího. Vášnivého. Rytmus spalující touhy, španělské..." Drápky mu z rozrušení vyjedou z polštářků, nejspíš si to ani neuvědomí.

Srek se ušklibne. Koukne na svého starého přítele a zasměje se. odívá se na oslíka podruhé a vyloženě se rozřechtá.

Jak to jen říct?" pronese přehnaně vážně, když se obrátí zase ke kocourovi. Poškrábe se na lysé hlavě, pokrčí rameny. Pak se zlobr znovu začne chechtat. Macatou dlaň obrátí vzhůru a dodá: "Vždyť je to jen osel."

"To bolelo!" opáčí dotčený tvor. Uraženě otočí hlavu, nozdry šoupne nahoru, kdyby náhodou někomu nedošlo, že je fakticky moc a moc naštvaný.

Kouká, jak venku ubíhá krajinka, kočár s nimi hází na stranu.

Jindy by ho ten pohled možná fakticky těšil.

"Umím být vášnivý," mumlá si oslík pro sebe. "Dokonce velmi vášnivý, to byste čubrněli," uzavírá.

Načež konečně zmlkne.

Srek spokojeně zavře oči. Jeden nádech, druhý a pak se ozve první zachrápnutí, až to vyděsí koně vpředu a ty se začnou poplašeně cukat.

Kdosi do zlobra šťouchne. Hned na to ještě jednou, a jak zelený chlápek popuzeně otevře oči, kocour nenápadně ukáže směrem k oslíkovi.

Srek si otráveně odfrkne.

Ošklivý šedivák jako by si před zrcadlem střídal různé pózy. Tu uražená, hned zase výraz zlomili jste mi srdce, následovaná grimasou nejlepší přítel snese vše.

"Oslíku," řekne zlobr skoro přátelsky. "Nikdo nepochybuje, že jsi vášnivěj."

Chlupatá protáhlá tlama se zvedne ještě o fous výš. Poněkud v kontrastu s tím se uši jako dva radary natočí. Poslouchají.

"Tedy, ehm," poškrábe se Šrek na hlavě. "Tak nám pověz nějakou historku. Rádi si ji poslechneme, že kocoure?"

Šelmě se zkříví tlamička do úsměvu. Ne moc radostného.

Hned nato se opře do pohodlné polohy, širák si narazí do čela a zamumlá cosi jako: "No ovšem, jen povídej, nebudu tě přerušovat."

A zavře oči.

"Vážně?" hýkne oslík. "Fakticky vás to zajímá? Nerad bych někoho unavoval."

Na ujištění ale nečeká.

"To ještě dřív, před dračicí," rozvykládá se šedivák, "znal jsem jednu vlčí paničku. Ten její každou chvíli zdrhal k jakési babce do

lesa, vracel se celej nadrátovej a jen tak ležel. No a téhle vlčí dámě chyběla trocha toho potěšení."

Oslík na chvíli zmlknul, oči se mu leskly vzpomínkami.

"Někdy," řekl, "ke mně vzala i svou sestřenici lišku Bystroušku, a to bylo pak správný točo. Už vám nějaká dělala taíljob?"

"Na tom nic není, amigos," zívá kocour, "to je jenom předehra.

Ale zkusili jste to se strašidlem? To, jak se objevuje a mizí a objevuje..."

"Kdysi," přidá se Šrek, "ke mně do bažiny zabloudila mořská víla. Věděli jste, že mají jemný šupinky i uvnitř?"

Jak si tak vyprávěním krátili čas, někdy ani nepostřehli, že přejeli hranice. To když jim opilí celníci jen mávli, ať prý jedou.

Jednou, hned za závorou, se všichni cítí nějak divně. Co jim schází, to s vyděšeným výkřikem objevil Šrek, jak se šel vymočít do mlází.

Až potom si všiml cedulí, kterých bylo všude plno.

Na nich stálo, že muži jsou v království dočasně mimo provoz. A prý že děkují za pochopení.

Jakéhosi pocestného se vyptali, co se stalo.

Ten jim to pisklavým hláskem vyložil.

Král měl dvě dcery a syna. Už stárl a chtěl vybrat svého nástupce. Dal si tedy děti zavolat. Každého zvlášť se ptal, jako co ho mají rádi. Odpovědi tedy nikdo neznal, nebo se o tom aspoň nechtěl šířit. Ale tehle panovník měl syna vyhnat, vzteky se mu prý ani slov nedostávalo.

No a jakási babka kořenářka v tom viděla nespravedlnost.

Rozhodla se králi dokázat, že kluk měl pravdu. Že se bez toho vlastně neobejdou. Tak přišla s malým kouzlem.

Tou dobou prý měly být věci ve stavu vyjednávání.

Naštěstí bylo království poměrně malé. Brzy Šrek a jeho společníci přejeli hranice do dalšího království. Jako jeden muž si sáhli. Když hmatem objevili, že jsou zase celí, kočárem se neslo trojí oddechnutí.

Šrek, ve tváři popelavý, k tomu dodal: "S tím by se Viona nikdy nesmířila."

Kocour povídá, že to by mělo zůstat mezi nimi.

"Takové ponížení," dodá, "kdyby někdo zjistil, že jsem byl dobrých pět hodin kastrát! Carambal To bych měl boty z ostudy."

"Tak tos měl příkrý kouzelné zrcadlo," ušklíbne se pobaveně osel. Jako jediný z těch tří bere ten poněkud málo naplňující zážitek s humorem. A opravdu v té zlomyslné lesklé ploše už se sestřihávají obrázky do příběhu, teď právě se překládají ty zlověstné cedule.

"Poslyš, oslíku," řekne Šrek, který se nejspíš také už vzpamatoval. Jak to vlastně funguje mezi tebou a dračicí. Určitě nejsem sám, kdo si nad tím láme hlavu."

Osel pokrčí rameny.

"Ále," mávne kopytem, "normálka."

"Zajímavé téma," přidá se hned zrzek a slabě mňoukne. "O těchto věcech caballero obvykle nemluví. Záležitosti mezi manželi, mezi mužem a ženou... Carajol Ty si žádají discreción, tedy, jak jen se to... Diskrétnost!"

Pak mávne packou, jako by říkal: "Ale co, osel přece není caballero." A vyčkávavě koukne na oslíka.

Ten se podívá na jednoho, pak na druhého.

"No dobře," přisvědčí pak. "Stejně jsem o ní chtěl začít."

Nejdřív se rozhlídne, mrkne vlevo a vpravo a zlobr i kočka to udělají po něm, třebaže netuší, co nebo koho hledají. Pak oslík uškubne kus těžkého závěsu z okýnka a hodí to na zrcadlo. V poslední chvíli se z něj ozve podrážděný povzdech.

Teprve potom se šedé zvíře rozpovídá.

Vyjde najevo, že v jejím žhavém podání slovo kuřba dostává docela jiný rozměr.

Nebo že tenkrát, jak měl rozedřené břicho prakticky do krve, nešlo o zaražené prdíky. Měli hodně zamilované období a to bylo pořád "pusinku" a "pomilovat". A zase. "Pusinku." "Pomilovat."

Chudák oslík jezdil po ostatém hřbetě nahoru a dolů...

On to nejraději, když je nahoře, ona to nejraději tak, když on je dole. Čili oslík se pouze domnívá, že by dal přednost tomu být nahoře.

Prerušovaná soulož v jejich podání vypadá tak, že se nebohé šedé zvíře rychle vyhrabe na kopýtko a maže pryč, jak se dračice blíží vrcholu. Jen jednou to málem nestihl a to mu sežehla ocas i s rychle cválající zadnicí.

Kocour si zamyšleně promnul fousky. Zálibně přivřel oči.

"Vášnivá, takové já rád," řekne pak.

V tom se k nim nakloní vozka a zařve do okna, že už tam brzy budou. Míni tím, že se blíží k cíli své cesty. Za chvíli uvidí svou budoucí královnu.

"Má to háček," nevzdá se oslík svého tématu. "Poslední dobou mám takový zvláštní pocit."

Zrzek přikývne sametovou hlavinkou.

"Ovšem," zavrní, "zkuste vynechat tu pusinku a pomilovat. Ber to zkrátka jen jedním směrem."

Šrek se uchechtne.

Oslík se brání, že tak to nemyslel.

"Tak já vám to teda povím," dlouhé šedé uši splihle připláclé k hlavě. "Myslím, že se s někým schází."

Jako že..." ujišťuje se zlobr a větu dokončí jednoduchým, ale těžko zaměnitelným gestem.

„Jo," hýkne osel nešťastně. "Má sladká ještěrka je mi nevěrná."

Kdesi vpředu se ozve troubení.

"Proč si to myslíš?" chce vědět šelma v botách.

Jsou to jen takové náznaky, nic nápadného," vysvětluje šedivák. "Třeba jsem tuhle viděl kousek od nás sežehnutý balvan. V něm byla silueta něčeho příkrčeného a ať už to byl kdokoli, fakt je dost velký."

Srek si s kocourem vyměnili pohledy.

"To nic neznamená," mávl rukou zlobr a snažil se tvářit hodně bezstarostně.

"Nebo," kušní zase oslík, "měla jednou v šupinách vyhryzané srdíčko."

Další znepokojené pohledy, načež ti dva kamarádsky ujišťují přítele, že to pořád ještě o ničem nesvědčí.

"Některé mé děti mi začaly říkat strejdo. A ptaly se, kdy zase přijde táta."

Než se k tomuhle stačili vyjádřit, kočár zastavil.

Vozka otvírá dveře. Je teď vidět, že je to hroch, a také že má ocas osmahnutý na troud. Snaží se ho schovat pod mundúr. A k oslíkovi se usměje, řekne, že ani to nic neznamená.

Dodá: "Měli byste si pospíšit, král Růžového království už jistě čeká."

To ale nebylo zrovna přesné.

Jak trubač začal do trumpetů foukat nějakou tu slavnostní melodii, co by ohlásila příjezd hostů, chudák princezna se lekla.

Píchla se o nějaké trní, snad růži, těžko říct.

Ted' tam ležela jako špalek u cesty a vedle ní hezky narovnaní všichni ostatní.

"Co ted'?" zavrtí hlavou Srek.

"To je zřejmé," ozve se kočka. "Prostě ji polib."

"Kdepak," brání se zlobr. "Kdo to vysvětlí Vioně!"

Podívají se na oslíka. Ten se ohradí, hezky do vzduchu zdvihne levé přední kopýtko.

"Kdo to vysvětlí dračici?" namítne.

"Vždyť má jinýho," opáčí kocour, ale oslík cosi hrabe v zemi a tiše říká, že to není jisté. To prý ještě vůbec nic neznamená.

"Polib ji ty, kocoure," pobídne šelmu Srek. "Ty nejsi zadaný."

"Hohó," vřískne kočka. "No právě. A kdo to pak vysvětlí tady princezně..."

Osel navrhne, že by vlastně mohli spící nevěstu mrsknout do kočáru a odvézt ji Artiemu.

"Ať si ji hezky ocintá sám."

Ale ani tohle řešení neprojde.

Zlobr to vidí tak, že by to byla chyba. "Co kdyby políbení nefungovalo? Co jestli ji Artiova pusa neprobere? Povezeme tu holku pak zase zpátky?"

Ještě chvíli se tak dohadovali. Byl krásný den, byl tichý den. V nádherné zahradě okolo královského paláce cvrlikali ptáci, jinak vše spalo. Tiché, monotónní chrápání se rozléhalo krajem.

Nakonec zlobr rozhodl.

"Řeklo se," pronesl, "že žádné kletby."

A už se soukal zpátky do kočáru.

"Kam ted'?" zvolá oslík zvesela. "Zpátky?"

"To je prosté," usměje se kočka. "Zeptáme se zrcadla."

Přesně tak i udělali.

Kdyby ale měli tušení, co je čeká, určitě by prostě popadli spící Růženku a tu by přivezli Artiemu, ať už s ní naloží, jak uzná za vhodné.

První princezna, za kterou dorazili, bydlela poměrně blízko.

Hezká, zlaté vlasy, štíhlý pas. Jen drobet umíněná. Aby její hebké ručky byl urozený chlápek hoden, hned tři úkoly musí splnit a ženitebchtivá družina už byla u čísla tři.

"Nic pro nás," mávl rukou Srek a jelo se dál.

Dojeli do království, kde měli mít dokonce princeznu se zlatou hvězdou na čele. To si ale nemohli ověřit, protože byla právě pryč.

Její chůva cosi zmateně povídala o myších kožíškách, ale kdo dnes může říct, že je zcela duševně zdrav.

Další byla příliš pyšná a ještě potom jedna, kterou měli rozveselit, a teprve potom by jim připadla.

"Zkus to," povzbudil oslík Sreka a ten opravdu nakráčel do panovnického sálu. Když ho princezna uviděla, okamžitě omdlela. A jak se tak poroučela k zemi, nevypadala přitom ani trochu vesele.

Další slečna s korunkou, kterou navštívili, se právě vdává.

Ještě jiná zrovna našťovala macechu a ta ji proklela. A v tomhle už měli jasno: žádná kletba.

Začínali mít svíravý pocit, jako že snad je na světě málo princezen.

Přistoupí k radikálnímu řešení.

Kocour přesvědčí zrcadlo, ať jim poodkryje něco z budoucnosti a zaradují se. Vyjedou na jakýsi statek, tam popadnou ošklivou, umouněnou služku. Ta se, mrška, brání. Škrábe a kouše a spílá jim do bídných ničemů. Čili dostane roubík.

Když se pak Artiovi vyslanci vrátí do království Za sedmero horami, nechají se ohlásit u krále. Slavnostně si to mašírují po červeném koberci do načančaného sálu plného šibalů i drobných příživníků.

Šrek shodí z ramen svázaný balík, jako by to byl pytel s obilím.

Artie se na špindíru nedívá zrovna zálibně. "To je Popelka," vysvětlí zlobr.

Kocour v úlisném předklonu přijde ke králi. Natáhne tlapku, má v ní krabičku. Jsou na ní nakreslené tři oříšky. Pak povídá: "To patří k ní. Návod je uvnitř."

Za vlast!

Třeba najdete ve světě známějšího českého spisovatele, ale sotva literárního protagonistu. Josef Švejk od Jaroslava Haška asi zůstane nesmrtelný a nejspíše právem.

Osudy dobrého vojáka Švejka za světové války si nejde představit bez excelentního hereckého výkonu Rudolfa Hrušínského, aspoň v našich krajinách ne. Je to vlastně takový český prototyp přemoudřelého pitomce. Voják dobrý proto, že je naprosto poslušný.

Rozkazy plní s nefalšovaným potěšením, otázky nadřízených bere nejen vážně, ale především doslova. Čímž dokáže pocuchat nervy naprosto každému. V době, kdy se každý snaží vyhnout válce, on s dobromyslným vlastenectvím šíří bojového ducha.

"Poslušně hlásím," povídá Žvejk, "že hraběnka Hohenekelhaft se zase ptala po vašem zdraví."

Cípem hadru přitom šmrdlal po kusu lakovaného nábytku. Culil se jak měsíček v ouplňku a nepřestával žvanit. Ale teprve až padla tahle zmínka o hraběnce, začalo být krápně zřejmé, že si Žvejk nepindá pro sebe.

Špinavá hromádka uniformy se pohnula. S tím pohybem a také chrchlavým zakašláním se zvedl jemný obláček alkoholových výparů. Cosi záupělo. Cosi se pak také posadilo.

"Hraběnka? Co říkala?"

Nadporučík Auswahl civěl na svého pucfleka, jak sdírá vrstvu laku z dubového stolu. Obočí tlačil nahoru, asi že to byl jediný způsob, na který přišel, jak udržet oči v bdělé pozici.

Jenže milý Žvejk už byl krapet jinde. Aspoň v úvahách.

"To jsem znal jednu hraběnku," kušní nadmíru spokojeně nepodařená imitace chrabrého rakouského vojáka, "a ta měla slabost pro kněze. Jak vám zavětrila maníka s kolárkem, šla po něm jak císařpán po herečce navlečené v prušáckém mundúru."

Žvejk přestal ničit stůl a soustředil se teď na malou knihovnu.

Nadporučík tou dobou mhouřil oči a bylo znát, že i on se soustředí. Měl takové slabé tušení, že se na něco ptal, a o něco silnější pocit, že se mu zatím nedostalo odpovědi.

"Žvejku," zkusil to nejprve po dobrém. "Co jste to říkal o té hraběnce?"

"Tenkrát jsem pracoval u feldkuráta Katze," nedal se Žvejk zmást. "Moc milej člověk. Hodnej. A jak ten, panečku, uměl stáhnout lahvinku. No a tohohle feldkuráta jsem měl potěšení doprovázet k poslednímu pomazání pana hraběte. Potíž byla, že na hraběnkou jsme natrefili první a než došlo k tomu, že nás zavedla ke svému manželovi, byl z něj nebožtík."

Žvejk si zapřel bradu do špinavého hadříku. Tak jako zadumaně.

Než z něj vypadlo: "Zase ale ji promazal, jak se sluší a patří. Tak třeba se to manžilkovi v tom nebi nějak započítlo."

"Žvejku," unavený hlas se třásl mezi náznakem zoufalství a záchvěvem beznaděje, dokonce se nadporučíkovi podařilo vmáchnout tam i trochu toho vojenského tónu. "Žvejku, přestaňte už, probůh, žvanit a řekněte mi konečně, co ta hraběnka Hohenekelhaft!"

Jo ta," dí pucflek, "tak tu bych na kněze nepasoval. Zase ale se můžu mejlit. To byl na Pankráci jeden ouřada a ten se zmejlil fakt šeredně. On teda původně byl z Nuslí, na Pankrác ho šoupli, až když ty svý omyly nemohl vysvětlit. Tenkrát totiž..."

Nadporučík si stoupl. Nijak rychle, už vůbec ne příliš stabilně, ale i tak čněl o parádní rakouskou hlavu i s knírem nad Žvejkem.

Zařval.

"Ty mizero," prskal, "ty pitomče, ty hovado český. Jestli teď hned nevysypeš, co povídala hraběnka, tak ti ještě dnes zařídím flek u maršbatalionu a zítra z tebe budou vybírat šrapnely. Rozumíš?"

Milý Žvejk se dobrácky zaculil, hlavou zakýval, jako by to byla dřevěná kulička na drátku. Umaštěný hadr si hodil přes rameno a vysekl báječný vojenský pozdrav pravačkou.

Ještě pořád salutoval, když pravil: "Poslušně hlásím, že rozumím."

Potom si přisedl k nadporučíkovi, tvář mu drobet zvažněla a nasadil důvěrný tón.

"U takovýho maršbatalionu to má pěšák dobrý. Do tří dnů je v pánu. Do tejdne, když soupeři dojde munice. Ale důstojníci," Žvejk pomalu zavrtěl hlavou, "tak ti to mají zlý. To si představte, že váš pluk vyhraje. Přičítaj se vám i zásluhy, za který vůbec nemůžete, daj vám medaili a mají za to, že odted'ka budete jenom vyhrávat. No a pošlou vás na frantíky nebo na rusáky. Zkrátka, jdete do první linie.

Tyfus, syfilis a tyhlety srandy tam jdou s várna a jak prohrajete, je s várna amen. Když máte štěstí, tak tam zařvete s pěšákama."

Žvejek se potěšené plácnul do stehna. Všimnul si, jak nadporučík bledne. Ono to ani nešlo přehlédnout.

Jenže důstojník na frontě nechcípne jak pes, to dá rozum. Z prohranýho boje vás odtáhnou do zajetí. Takový ruský mučeníčko, to není nic pro fajnovýho chlapíka z vyšších kruhů. Ten vám potom vyzradí o císařský rodině takový věci, co nezná ani jejich vlastní zpovědník."

Na chvíli zmlkl. Úsměv mu naducal tváře do šklebu úředního blba, jak už mu to tak stálo v papírech. A hleděl na svého pána, ten zase civěl na pucfleka. Z chudáka Auswahla vyprchala kromě barvy i zlost.

Krotce teď koukal na Žvejka.

No a ten se nenechal povzbuzovat.

"Rázem je z hrdiny prvotřídní zrádce," spustil zase a neváhal sáhnout po káravém tónu. "To potom musej popravít každýho jeho příbuznýho do třetího kolena. Jednomu takhle odkrouhli celou rodinu. Vynechali akorát sestřenice, protože ty se poctivě dřely na mocnáře na ulici. Zatímco ostatní holky braly, co jim kdo dal, tak tohle byly vlastenky, jak má bejt. Za minci s orlem vám udělaly pomyšlení. Nad postelí jim prý visí obrázek císaře pána a takový rozparádný kunčoft byl nucenej před tím, než se jako udělal, složit hold jeho velikosti."

"Žvejku," pípne nešťastně nadporučík, "povíte mi, co říkala hraběnka Hohenekelhaft?"

Ted' se pucflek kouká skoro laskavě. Sloužil už nějakým pánům a tenhle je asi první, co je tak roztomile stydlivý. Aspoň co se dam týče. K jeho smůle je ale také pohledný, kromě těch chvilí, kdy mu nějaké to stvoření ženského pohlaví začne dávat najevo svou přízeň.

To pak dostane kopřivku.

"Ale to jste měl povědít rovnou," začne Žvejek zvesela.

"Hraběnka Hohenekelhaft povídala, že by vás ráda pozvala k sobě do salónku."

Už nedodal, že tahle Rakušanka s modrou krví má peníze.

Nebylo třeba. Oba to vědí.

Že ona má konexe. Bratra v komisi, jenž rozhoduje nejen, který batalion pomaže na jaké zákopy, ale i kdo bude mít tu nesmírnou čest mu velet.

V její přízni máte šanci, že o válce uslyšíte jen z novin nebo z raportu. No a jak se dostanete do její náruče, celá tahle nepříjemná záležitost se vás přestane týkat docela.

Ano, nadporučík Auswahl se bojí žen. Jenže válka ho děsí přece jen o fous víc.

Jestli snad máte pocit, že musí být zaručeně docela ošklivá, nemýlíte se. Těžko by jinak musela vyvažovat svou přízeň otevřenou hrozbou vyhřezlých střev kdesi na bojišti. Kdybyste ale chtěli posoudit riziko jednoho, museli byste znát riziko druhého.

Ve Vídni se povídalo, že hraběnka nesmí do Schónbrunnu po setmění.

Také kolovala historka, jak vyděsila mladého vlka kdesi na projížděce v Alpách. Za její přítomnosti bylo zakázáno vyvolávat duchy, věštit runy nebo leštit zrcadla. Bezpečné nebylo ani zdrímnout si v parku, kde ona věnčí psy. Probudí vás ty bestie, přesto první, co zmerčíte v probuzeném stavu, bude tahleta její tvářička.

Zase ale všemu nevěřil ani sám Žvejk, tak ať si každý udělá svůj obrázek. Ale po tom jejím moc nezkoušejte pít, jestli máte ke svému spánku zdravý vztah.

Ještě vlastně taková drobnost. Byla mladá. Takže pomyslení, že doživotní vězení v manželství s ní by mohlo být zkráceno na půlku, třeba pro dobré chování, tak tohle pusťte z hlavy.

"A řekl jste, že zrovna ležím? Pověděl jste jí, že mě schvátila zimnice nebo tak něco?"

"To by nebylo dobrý," vrtí Žvejk kulatou hlavou. "Něja-kej major Mrázek měl snad všechny choroby a nepochodil. Tuším, že byl v jejím salonku vítán tak před rokem. Neúspěšně simuloval žloutenku a pak ještě skvrnitý tyfus. Zkusil to i s padoucnicí, a to už mu šlo lip. Nakonec naprosto úspěšně předstíral poruchu erektce.

Hraběnka zrušila zasnuby s tím, že takofi česka nichtsnutz ještě může být rádo, že si ho vezme aspoň smrt. Vona ta zubatá, si ho nevzala hned. Stačil se ještě oženit s nějakou Blankou Slamákovou z Podolí. No a hraběnka zařídila, že vdova dodneška čeká na penzi po něm a co jsem zaslechl, tak si ještě počká."

Tady se Žvejek odmlčel. Vytáhl fajfku, naplnil ji tabákem a ani trochu nespěchal.

"Nemyslel bych," povídá pak, "že vod tý doby se na neduhy dívá vo něco lip."

Nadporučík zaúpěl.

"Ale Žvejku. Mám dojem, že jestli ji někdy uvidím nahou, už nikdy nebudu moct mít děti."

Popotáhl. Opravdu, tenhle fešácký rakouský floutek měl slzy na krajíčku. "Vlastně, Žvejku," dodal, "myslím, že to už pak ani nebudu chtít zjišťovat."

Také Žvejek popotáhl, ale jen ze své dýmky. Vyfoukl obláček a zálibně sledoval, jak se rozptýlil do vzduchu.

"Myslím," řekl, "že se na to díváte docela špatně. Já na vašem místě bych na věc pohlížel tak, že bez její přízně na děti rovnou zapomeňte."

Nebohý Auswahl jen bezmocně a docela hlasitě vydechl.

Žvejek už se chtěl rozpovídat o tom, že takový děcka jsou beztak děsný potvory a neštěstí do každého baráku, když se ozval zvonek u dveří. Poklidně odložil fajfku a vyšel z pokoje. Zpátky byl za minutku, v ruce psaníčko. Právě k němu číchal, když mu ho poručík nedočkavě vytrhl z ruky.

"Poslušně hlásím," řekne Žvejek, zatímco důstojník už pročítá řádku po řádce, "že vám milostivá hraběnka poslala dopis."

Zbledl.

Ten nadporučík zbledl.

Žvejek znovu popadl fajfku, zkusil potáhnout, ale marně. Nejspíš už vyhasla.

Jestli to s tou chorobou myslíte vážně," začne si spokojeně žvatlat, "tak za pět korun by se dala zařídit injekce petroleje pod kůži. Třeba do nohy. To byste se zbavil hraběnky i války. Zase ale pro vás, kterej tak rád chodíte, by bylo možná lepší píchnout to jinam. Stejně vás ženský moc nezajímaj a armáda je v tomhle velkorysá. Amputace jako amputace a už vás tam nechtějí, i když máte obě ruce i obě nohy."

Pak se v rakouském důstojníkovi cosi zlomilo. Postavil se, bradu tlačil nahoru. A povídá.

"Kdepak, Žvejku. Tohle je věc cti."

Zkusil nafouknout hrudníček ještě víc, ale už to nešlo. Tak jen řekne, že si má Žvejk obléci svou parádní uniformu a oběma naleštit boty.

"Potom, milý Žvejk," prohlásil nadporučík Auswahl pateticky, "vyrazíme do boje."

Pucflek spokojeně přikývl.

"Za císaře pána, no toť se ví!"

"Ale kde, jak dlouho může ještě trvat ta válka?"

Třebaže to myslel jako řečnickou otázku, Žvejk nic takového neznal. "Osmadvacet let, jedenáct měsíců a třináct dní," řekl bez zaváhání.

On tenhle nadporučík nebyl pitomý jen proto, že mu tu a tam chyběla kuráž. Věděl, že do téhle debaty se zatáhnout nedá. Žvejkovi by mohlo trvat hodiny, než by vyložil, jak k tomu číslu došel. Zmínil by přitom půlku Prahy a podstaty toho, o čem vlastně mluví, byste se stejně nedobrali.

A nově nalezená důstojnická čest nemohla čekat.

Jdeme do salónku, paní hraběnka byla tak laskavá a vyslala nám kočár."

"Pak bysme měli projevit neméně laskavosti," dí klidně český pořízek, "a ten kočár měli vrátit i s požadovaným obsahem."

Cestou vymysleli válečnou lest. Žvejk ji musel pětikrát opakovat, a třebaže i poštěté vše odvyprávěl slovo od slova, culil se při tom, oči mu svítily takovou tou bezelstnou láskou nižších tvorů vůči svým pánům, nadporučík nepřestával vrtět hlavou.

"To nevyjde," nešťastně koukal do Žvejkova rozzářeného obličje, "ježíšikriste, to nevyjde."

V salonku milostivé paní hraběnky bylo všechno parádní a akurátní. Od koberců a obrazů, po křesílka až k služtičkám ve slušivých uniformách.

Ale jinak tu měl mundúr kdekdo.

Jediný pán bez uniformy, co zároveň nebyl sluha, obsluhoval piáno se zavřenýma očima. Protože byl tak dobrý a také byl dočista slepý.

Původní nadporučíkův návrh, jak z té šlamastiky, bylo apelovat na hraběnčinu dívčí ctnost.

Cudnost.

On, coby muž nadmíru galantní a zdrženlivý, by prostě jen respektoval její pověst a zábrany.

"K té cudnosti," ozval se Žvejk ochotně s připomínkami, "tak tohle už taky jeden zkoušel. Nebude to prý ani tak dlouho. Jméno vám teda nepovím, on mu totiž nikdo neřekne jinak než pan Slimák nebo taky Měkkýš. No a tenhle Slimák prý respektoval dívčí zábrany až k tomu svatebnímu dni. Jak se setmělo, měla se ukázat pravda.

Podrobnosti teda nevím, ale manželství prý bylo anulováno pro jeho neschopnost naplnit jej v loži. Hádám, že soudce nikdy neměl to potěšení spatřit milostpaní, jinak by s tím verdiktem tak nepospíchal."

"Ale Žvejku," ohradil se důstojník a třeba mu věřte, že právem. "To snad u mě..." Já jen, že ona to neriskne."

Auswahl mlčel a pucflek k tomu ještě říká, že na to se musí jinak. Na další nápady neměli ti dva moc času.

Brzy byli uvítáni v salonku mezi ctěnými dámami a váženými pány. Tak to aspoň stálo na pozvánce.

Nadporučíkovi byla nalajnována pozice po boku hostitelky. Tam vítal příchozí, také s ní korzoval mezi skupinkami a sklízel za to pohledy, kde byla báječně vybalancovaná míra soucitu i obdivu.

Závist, tak tu byste asi nenašli.

Možná přišel čas zmínit nějaký ten detail o hraběnině kráse. Tady je na místě krátké zamyšlení, kde vlastně začít. U rybích očí, u tupého nosu, u nepoddajných žlutých vlasů? Pórovitá, mastná pleť samá piha, hubené ruce čouhající z namašlených šatů napovídaly, že i zbytek těla je nedotčen sebemenší dívčí zaoblinou. Stažený korzet na hrudi věci moc nepomohl.

Žvejk se poctivě pletl všude, kam se pohnul jeho pán.

Při aperitivu mu dýchal na záda, během večeře se tlačil na jeho křeslo. Jak na pódium naběhli muzikanti s housličkami, trubkou a dalšími nadmíru hlučnými nástroji, neměl nebohý, věrný Žvejk na vybranou. Žádná místa pro bodyguarda tu neměli, takže robustní Pražan si prostě kecnul na židli vedle nadporučíka.

Oba se pak hodinu a půl svorně šklebili v tom smyslu, že nic jiného se ani nepatří.

Potom přišly na řadu tanečky.

Nebylo to snadné, ale ani tady se pucflek nevzdal. Ti dva, hraběnka a nadporučík, laškovně poskakovali po parketu, zadýchané

růžolíci tváře, zatímco on svým neforemným způsobem šlapal vedle nich jako jejich přerostlé, leč vzdorovitě nesoběstačné děčko.

V salonu se dokonce vyskytli tací, co to považovali za roztomilé.

Celou dobu se vytrvale podávalo víno a šampaňské, takže brzy nastala chvíle, kdy se páry vytrácely do intimnějších koutů domu.

Nejprve ubylo služebnictva. Především zmizela děvčata v sexy stejnokrojích. Kupodivu v přímé úměře ubylo pánů v uniformách a je na každém, jaký z toho vyvodí závěr.

Osamocení v nějakém pokoji zůstali i hostitelka se svým čestným hostem. Jen oni dva a pohodlná pohovka.

Tak to aspoň zamýšlela hraběnka Hohenekelhaft.

Důstojně usedla na krajíček toho nábytku a koketně poplácala místečko vedle sebe. Nadporučík Auswahl s mírnými rozpaky uposlechl.

No a docela bez výzvy a naprosto bez rozpaků jako třetí přidřepł Žvejek. Uhladil si puky a se zalíbením hleděl na ty dva. K dokreslení celé situace je vhodné představit si, že i v této chvíli se báječně pitomě culil.

Jak by vám k tomu sám pověděl, zkrátka si nemohl pomoci.

Protože ale urozená slečna nebyla superarbitrována pro blbost, aspoň co se ví, věnovala jim oběma nepěkný pohled. Svému milému vlídně překvapený, zatímco Žvejek schytl sežehnutí jejíma bledýma očima.

Ale nedal se.

Na druhé straně pozic si nadporučík dodal odvahy.

Asi jako rytíř, který si je vědom zesílené vrstvy ochranné zbroje, když jde do nepřátelského střetu, právě takhle se Auswahl odhodlal k cudnému polibku. Rty vyšpulené. Oči přivřené, koutky zarudlé.

Kníry naježené, přičemž ty nadporučíkovy také.

Mlask.

Žvejek poposedne, dlaně mu nervózně cukají na kolenech. Další pusa a pucflek si odkašle do dlaní. Nakvašená hraběnka odstrčí svého miláčka. Je nutné, aby ten tu byl taky?"

"Kdo, drahá? Ach tak, Žvejek. Vidíš, já už ho ani nevnímám. I vy si jistě brzy zvyknete."

Nazrál čas pro dojemnou historku.

Příběhu by nejspíš prospělo, kdyby ji odříkal Žvejek. Jenže situaci a hlavně věrohodnosti by to nepomohlo.

Vynechal většinu jmen a veškeré zeměpisné údaje a soustředil se na podstatu věci. Předstíral, že nevidí nesouhlas v kulaté Žvejkové tváři.

Běželo o tohle.

Nadporučík Auswahl pochází ze starobylého rodu, což víceméně sedělo. Co už bylo tak trochu navíc, tak tady, v tomhle útulném šmajchlkabinetu se ukázalo, že jeho matka pocházela z jedné osminy z transylvánského rodu Leichenblutů. Patřili tak k církevní odnoži křesťanů, co si říkali Letité.

"Klatité," vmísil se Žvejek.

"O těch jsem neslyšela," praví vážně hraběnka a nadporučík hned přispěchá s chápavým přikyvováním.

"To skoro nikdo. Podstatou je, že se dbá více na cudnost chlapců než děvčat. V tom kraji je zvykem, že muž před vstupem do manželství nesmí zůstat sám se svou vyvolenou, jinak by uvrhl hanbu na celou rodinu. Má být celou dobu v přítomnosti svého osobního sluhy."

Dáma provedla několik okázale vznešených pohybů. Tu se prstíkem dloubla támhle, tu si spravila loknu spadlou k obočí.

"Takže je to pozorovatel," opáčí nesměle.

"Přesně tak, milostivá," vyhrkne nadporučík šťastný, že tu blbinu slupla tak snadno. Zaculí se a vrazí do toho celý svůj pověstný šarm.

"Takže," ona zase, "jen pozoruje."

A dodá: "Ničemu nebrání."

Za moment už se její pusa zase mačká na nadporučíkovu a z obličeje jsou vidět jen vyděšené oči. Ty upírá na Žvejka a nebylo by radno podcenit ani výčitku, která nejde přehlédnout.

Těžko říct, zda je "česka fojak, topra fojak", ale kuráž má tenhle pucflek určitě. Statečně pozoruje, jak jí spadne první vrstva hadříků, jak odletí druhá i jak nakonec zůstane jen korzet a nějaká ta mašle.

Málem mu vytryskly slzy, když světlo světa a hlavně jeho oči užřely, co se skrývá pod korzetem. Ale pohledem neuhnul.

To se stalo, až jak milostivá lehla vzad, nožky do praku a povídá, ať se snaží.

Chudák nadporučík měl už nějakou chvíli křečovitě zavřené oči, když její sladký hlásek slyší říct, že to musí být takové, až její vlastenecké srdce uslyší zvony. Silné jako slavný Pummerin.

V tu chvíli on otevře oči.

Vidí ji takhle rozcapenou, jak k němu mluví. Říká, že slyšela, jak všichni z rodu Leichenblutů jsou šikovní na jazyky.

Žvejk ještě vnímal svého pána roztřeseným hlasem pronést "mein Gott" a mělo trvat další tři hodiny, než k tomu hraběnka, rovněž drobet roztřeseně, pověděla své "amen".

Pucflek se skácel.

Vydržel válku i zajetí, málem i vlastní popravu, ale tohle bylo prostě na jednoho moc. Sesunul se k zemi, panenky protočil nahoru a opravdu poslední, co slyšel, tak hraběčino pištivé "Greta! Komm her!"

Sličnou postavičku téhle německé služky si představíte snadno.

Zkuste chvíli držet vizi Žvejkovy zaoblené figury a tahle Mddcben ho popadla jak hadrovou panenku za ruce a vlekla do své komůrky. K tomu si spokojeně předla.

Být tohle příběh na zpestřenou kdesi na party, nebylo by od věci položit posluchačům dotaz.

Taková malá otázkačka.

Co by slyšeli raději. Povídání o tom, co se dělo v hedvábném a sametovém pokoji urozené, leč krásou jen spoře obdařené dámy?

Protože jestli byste snad měli chuť nechat si vyprávět o dovádění Žvejka se zrzavou služkou s rameny dvakrát tak širšími než boky, snad si zajděte za svým obvodním lékařem, i když pro diagnózu vás nejspíš ještě kamsi pošle. Dost možná to budete mít i s odvozem.

Zase ale úplně to přeskočit také zrovna nejde, takže jen krátce.

Rakouská šlechtična byla sice náruživá, ale sama tomu moc nedala. Ukázalo se, že nejvyšším projevem vzrušení v jejím podání je dvojité "ach ja". A také že někdo z nadporučíkových předchůdců jí vnutil vizi, kde se její hrášek rozkoše prakticky rovná nepříjemným vředům, a když ho opravdu hodně silně vnímá, je bezpečnější radovánky odložit a tomuto místu se napříště vyhnout.

Byl okamžik, kdy se už chudák nadporučík viděl na ruské frontě.

To když si to hubené tělo s bezbarvými očima naskočilo na něj a se slovy "vorwärts, mein Walachei" sebou škubala, jako by se řítla do zátáčky.

Co se tak ví, je tohle asi jediný případ, kdy obrázek vyhřezlých střev a amputace bez umrtvení zachránil něčí erekci.

Greta při tlumeném světle v nejvzdálenějším koutě místnosti položené svíčky vlastně nebyla tak špatná. Její orální schopnosti

dokonce donutily ze Zvejkových vlasteneckých úst pronést "u všech Habsburků, to je paráda".

Jak začínalo být venku světlo a Zvejkovy intimní partie měly podobný odstín jako ty červánky, zkusil nasadit svou oblíbenou taktiku. Jeho žvatlání ale nemělo šanci. Greta uměla česky akorát "rozkošná holčička" a i ona uznávala, že to se do téhle situace moc nehodilo.

Ráno byl pucflek nucen znovu sehrát svou roli.

I když by se nejraději zašil kamsi do kouta a najedl v kuchyni s ostatním plebsem, posadili ho coby pozorovatele na stoličku naproti jeho pánovi. Ještě nikdy naši čeští hrdinové do sebe tyhle německé blafy nehodili rychleji.

Když je kočár zase veze domů, chvíli mlčí.

Nadporučík se jen připitoměle usmíval, až Zvejk prohodil, že jemu papíry na blbost zařizoval jeden doktor "kousek od nás" a snad má pořád ten štempl při ruce.

Milý pucflek povídá, že tenhleten příběh by nejlíp končil, kdyby oni dva v sobě objevili své mužství a s tím i vojenského ducha.

„Já vím, Žvejku, já vím," říká k tomu nadporučík. Povídá to nadmíru smutně. Pak z kapsy saka vytáhne malou krabičku a pod víkem se objeví krásný prsten.

Zásnubní prsten.

Dodá: Jenže to se nestalo."

Galaktické války: Nepřirozená touha

Vesmírná sága, kde se velmi působivě promíchal žánr sci-fi a fantasy do chytřavé zápletky. George Lucas se měl prý inspirovat starými gnostickými spisy a je to znát.

Rytíři světlé strany Síly Jediové jsou ti dobří hoši, se světelnými meči a jemnou manipulací myslí udržují svět v rovnováze, čímž se myslí na straně dobra. Proti nim bojují Sithové, tohle jsou ti zlí

Jejich světelné meče mají rudou barvu a za vášní a touhou po moci stojí temná strana Síly. Hvězdné války jsou příběhem malého chlapce, který ze všeho nejvíc touží pomáhat a jeho ego i city zraňuje, když to nesvede. Anakina Skywalkera, učedníka Jediů, smrt vlastní matky pošoupne drobet blíž temné straně. A když má obavy o život své těhotné ženy, za přispění posledního Sithského lorda Dartha Sidiousa do té temné strany hupsne docela.

Na jedné vzdálené planetě kdesi v zapadlé galaxii se objevili dva Džedáiové.

Tedy údajně. Protože je to zatraceně, zatraceně dávno.

Planetě se říkalo Croissant. To podle Croissantů, mimořádně nevzhledných lysých tvorů, co vypadali trochu jako přerostlí papoušci bez křídel a jejichž řeč připomínala kvákání žab. Pokud by tedy ty žáby měly zrovna rýmu a nepatrně i kašlaly.

Croissani byli mírumilovní.

Měli vlastní způsob vzdělávání a také politiky. Vyloženě nesnášeli, když jim někdo říkal, že jsou hloupí nebo natvrdlí.

Hlavním znakem Croissantů byla zvědavost.

Hymna Croissantů opěvovala vlastní krásu. Chraplavým, žabím kvákáním.

Po Croissanech obydleli planetu Hutíové. Roztomilí, plyšoví.

Také dost masožraví. Hlavním znakem byl poměrně vyspělý způsob stravování a gastronomie vůbec.

Hymna Hutíů byla takové probublávání a dusot. Do něho kvílivý hlas pěl ódy na chutné masíčko Croissantů.

Potom přišli některé lidské rasy a s nimi i droidi.

Původně to bylo myšleno tak, že tihleti inteligentní roboti měli lidem sloužit. Bojovní stejně jako komunikační, pracovní a ti se zaměřením na nějakou oblast vědy také.

Croissanů tou dobou bylo na planetě poskrovnu a Hutíové trpěli podivnou alergií na kov. Zvlášť na náboje.

Lidé měli v oblíbě sex, víno a zpěv. Droidi jenom pracovali.

Hymnou na planetě se stala jakási zhudebněná kámasútra, jen poloh bylo méně. Popravdě, byla pouze jedna, zato dokola a ještě jednou a pak zase a zas.

Nadvláda lidí netrvala dlouho. Asi padla zmínka, že tihle roboti byli inteligentní, a tak za necelé dvě stovky prozbeckých let dospěli k tomu, že to není správné. Na odvrácené straně planety k tomu došli o tři roky později, tam totiž platil ještě halowenský kalendář. Změnila se hymna.

Tématem byla spravedlnost a zpíval ji počítačově modifikovaný hlas za doprovodu elektrické kytary. Pár desítek let na to už hymna pěla chválu na vodíkem obohacené sirné destičky a ještě později droidi vzdávali poctu jakémusi softwarovému počátku.

Když už Croissani a lidé existovali jen v pověstech a několika nelegálních zoo, Hutíové přešli na bio zeleninovou stravu a byli chováni jako mazlíčci, na planetu ovládanou droidy se stěhovaly další rasy a bytosti vesmíru. Kromě lidí. Ti se sem, bůhví proč, nějak nehnali.

S droidy se vlastně celkem dalo vyjít. Museli jste uznávat jejich řád, jejich nadřazenost a drobně jim sloužit. Potom stačilo znát své místo v politice, kariéře a životě vůbec a měli jste své jisté. Nebo skoro jisté.

Nějak tou dobou byli na Croissant vysláni Džedájové.

"Vy čekat," pronese bezvýrazně elektronický hlas, načež se droid odšourá. Kovové nohy cinkají o kovovou podlahu.

Anackyn Skywolkre a Obivan Kennoby se rozhlížejí. Všude umně zpracovaný kov. Platina, ocel a občas zlato.

Byli v přijímací místnosti krále Goga. Na sobě tmavé pláště, na hlavě naražené kapuce. Stojí a mlčky hledí na výzdobu kopulovité síně. Plné fantastických fresek.

Kdybyste snad někdy měli pocit, že Michelangelo byl robot, logicky by to šlo k závěru, že stojíte v Sixtinské kapli. Jestli ale

převládají pochybnosti, je to nejspíš tím, že všechny tyhle postavy zahalené do kousku barevného hadříku či naprosto odhalené, nejprve působí trochu prkenně. Potom vám dojde, že problém s materiálem není dřevo, ale plech.

Cívíte na roboty, jak jsou propleteni v gestech marnosti i smyslné rozkoše. Káravě či překvapeně. Bázlivě. Výhružně.

Pokorně. Vztekle.

A všichni to jsou roboti.

Droidska přehlídka emocí. Místo obličeje chladný kov.

"Zdá se," pronese vážně Obivan, "že máme větší problém, než jsme mysleli."

"Nepochybně," přikývne Anackyn. "Ta červená na kovově modré tváři vypadá trochu kýčovitě."

Vesmírnou loď nechali na parkovišti u supermarketu. V části vyhrazené postiženým, kde byla na značce silueta člověka.

Republika v čele s kancléřem Pal-Pattinem projevila jisté obavy.

Nešlo o to, že by se snad droidi chovali k lidem nemožně. Každá planeta má nějakou bytost až na vrcholu evoluce. Na špičce potravního, případně spotřebního řetězce.

Obyvatelé Croissantu by vám zase sotva věřili, že někde pořád ještě vládnou lidé.

"Počkej tu," řekl Obivan, "pokusím se poslat zprávu."

"Ano, mistře," na to Anackyn.

Starší z Džedájů odkráčel na druhý konec místnosti. Byl by se raději odebral do rohu, ale ten se v místnosti s kruhovým půdorysem špatně hledá dokonce i chlápku, co ovládá umění Síly. Tak aspoň popošel, aby byl co nejdál od jediného vchodu.

Tady vyndal z pláště komunikátor. Jakási tmavá placka, na které naskočil hologram Mistra Joudy. Přikrčená zelená postavička s dlouhýma ušima trčícíma do strany. Obivan mu vylíčil situaci a teď se oba tiše domlouvají, jak dál.

Mezitím si i Anackyn potřebuje cosi vyřídit.

Přitiskl si k uchu cosi na bázi mobilního telefonu. Z něj se ozval temný hlas. Říkal mu Dártt Vejdr a pořád opakoval, jak sebranka zrádných Džedájů likviduje věrné Republice. Ze by to už svému nejlepšímu příteli Pal-Pattinovi měl věřit. A také že musí vyřídit misi na Croissantu. Co nejdřív.

"Brzy tě tu budu potřebovat," pronesl kancléř Pal-Pattin, než se odmlčel.

Krátce nato se objevil král Goga spolu s královnou Tobo a vlastně s celým fraucimorem.

V prázdné místnosti se objevily pohodlné židle i železné stoličky. Nejdřív jako hologramy, ty několikrát zablikaly, až vypadaly fakticky skutečně.

Goga se usadil na mohutný, krásně zdobený zlatý trůn. Byl vyrobený tak, aby složená královská zadnice každým šroubem přesně zapadla do výstupků i klenutí. Na nižší stoličku předřepla královna.

Pohled na královský pár stál za to. Představte si všechno, co vidíte za pojmy moc a bohatství a pak to aplikujte na dva do lidských siluet zpracované plechy. Botox nahrad'te broušením prasklinek. Za slovo depilace dosad'te pravidelné leštění. Elegance je zastoupena módní křivkou pantu v oblasti čelistí a zbrusu novými loketními klouby. To vše v barevném provedení kovově šedá.

Za svými vládci zůstali stát urození droidi, představující příslušníky panovnického dvora.

Trochu dál potom sloužící a bojovní roboti coby tělesná stráž.

Zdálo se, že se mračí a rozhodně vypadali, že jsou ve střehu.

Bojová pohotovost je dost možná správné slovo. To ale nebylo všechno.

Parádní číslo bylo, jak se tam objevily holky všech tvarů, barev i vůní. Míněno doslova.

Představte si ty nejbizarnější kousky něžného pohlaví sesbírané v galaxii. S tělem porostlým dlouhými chlupy či na bázi jemného latexu. Dvojnohé i pětinohé. Vysoké nebo drobné. Takové, u kterých můžete v klidu zapomenout na všechno, co jste se dosud naučili o sexu a začít od nuly.

Včetně toho kudy nebo kam.

Tohle si představte.

Hned, jak si Obivan a Anackyn sedli na připravené čalouněné židle, všechny ty samičky nejružnějších druhů a poddruhů se vevalily dovnitř. K nim. A třebaže bojovní roboti měli na svých zbraních mimo jiné i tlačítko delete, tak až z těchtole sameček šel ten pravý strach.

K tomu Goga přívětivě, ba pohostinně pokynul, ať jen si mezi nimi ráčí vybrat. Něco jako když se vás zeptají, zda k pohovoru budete pít kávu či dáte přednost čaji.

Zpestření.

Abyste zaměstnali ruce. Takhle je to nejspíš míněno.

Džedájové se pohledem shodli, že nezdvořilost si na začátku diplomatické mise nemůžou dovolit. Anackyn ukázal na stvoření, co mu stálo nejbližší. Spíš jen tak namátkou. Nebyla o moc vyšší než on, pod průsvitnou lebkou byl vidět maličkatý mozek. Měla tři řádra, z toho to úplně nalevo bylo vlastně celkem hezké. Nohy měla dvě, což se Anackynovi zdálo tak akorát.

Říkala si Emthblia. Nebo tak to aspoň z mlaskavých zvuků vyrozuměl.

Přivlnila se k němu a podala mu ruku. Přesně vprostřed dlaně měla vstup do otvoru, který byste obvykle hledali docela jinde. A povídá, že je nejlepši na zousvinění.

zousvinění" šeptá jí Anackyn a tak trochu máchne rukou, "zousvinění jsi nikdy nedělala. A právě teď ho dělat nechceš."

A v duchu si dodal: ať je to cokoliv.

Obivan se tím báječně bavil. Nakloní se k Anackynovi, sykne:

"Sleduj svého mistra."

Ke králi Goga, který je vážně pozoroval, pak praví: "Vaše Výsosti. Snad kdyby nějakou z těch krásných žen neurazilo, že se nejraději pouze dívám..."

Z chumlu feministické noční můry se odloupla jedna z dam. A namířila si to rovnou k Obivanovi. Je malá a má placatou hlavu.

Míšenka. Droid se syntetickou kůží, co na pohled vypadá opravdově.

Oči i rty vypadají, že jsou pravé.

Dokud to uvnitř necvakne. Pak se ozve zvuk, jako když se pohybuje maličkatý výtah.

Tento se pohybuje směrem dolů a je to celá oblast okolo orálního otvoru. Sjede dolů, aby i když Obivan zrovna sedí, byla pusa k dispozici právě ve výši pasu.

"Šikovně," mračí se Anackyn zamyšleně.

Když už se zdá, že tohle je vyřízeno a obě strany chtějí přikročit k věci, ozve se znovu ta první. Ta s tím nemožným jménem.

Emthblia.

Zase se usměje, nakloní k Anackynovi, jako by ji už před chvílí neodbyl a naprosto bezelstně mu nabízí ablasprk. Nikdo prý neumí zrovna tohle tak jako ona.

Uplynuly dobré čtyři lissájské hodiny a nedá se říct, že by nějak pokročili.

Když vezmete, že Anackyn okolo sebe pořád máchal rukama, sotva se tomu divíte. K tomu důrazným šepotem manipuloval chud'oučkou myslí s mizernou krátkodobou pamětí. Odmítal, odvrhoval a vymlouval jí všechny možné druhy toho, co si tohle lysé zvířátko představuje pod pojmem sex.

Až udělal chybu.

Obivan by mu nejspíš řekl, že za to může jeho arogance. Způsob, jak podceňuje, co nepovažuje za hrozbu.

On to Anackynovi nejspíš beztak později pověděl. Tohle mu připomínal často a rád. A právě v tomhle případě měl nepochybně pravdu.

Bylo zvláštní, že droidi v čele se svým králem cosi tušili o lidských tělesných potřebách, ale nedošlo jim, že doplnění tekutin je přeci jen záležitost akutnější. Žádné pití. Voda, čaj, natož víno. Nic z toho svým hostům nenabídli, třebaže v té bazilice robotí dokonalosti žvanili už několik hodin.

Tak to potom aspoň vysvětloval Anackyn. A že bylo co vysvětlovat.

Jedna věc by tady asi měla zaznít. Ono je to o Džedájích známá věc, přesto není na škodu ji připomenout.

Mír staví na začátek, právě ten ochraňují. Tvrzení, že jsou obránci míru v celém vesmíru je nejspíš drobet přehnané, zase ale pro Republiku a několik přilehlých galaxií tenhle džob vzali.

Nesnášejí vášně, holomci.

Fakticky.

Budou vám kušnit o míru. Povědí vám o harmonií. O vyrovnanosti. Pak do toho vepou všemocnou Sílu a tím mají pocit, že bylo řečeno všechno o životě a vesmíru vůbec.

Tyhle řeči by si dost dobře mohli nechat pro vnoučata, kdyby neměli opravdové nepřátele. Protivníky, co s nimi dokážou zkřížit meče.

Doslova.

Sítové, řád, který stojí Džedájům v té správné opozici. I oni využívají Sílu, ale dávají přednost její temné straně. Z opačného pohledu se pak dívají i na všechna tahle báječně silná slova.

Ne mír, vášeň. Skrze ni síla a pomocí té zase moc. To vede k vítězství a k lámání řetězů. Svoboda. K tomu vede Síla.

A na počátku stojí vášeň. Tak tvrdí slovo Sítů.

Tolik k Džedájům, vášni a všemu, co s tímhle souvisí.

Teprve teď oceníte půvab toho, co následovalo. Tam v té croissantské vládní síni. Jak se to děvče s průhlednou hlavou a třemi prsy naklonilo k dehydratovanému Anackynovi. A svůdným hlasem zašveholí: "Voda?" Nebo aspoň mladý Džedáj se dušoval, že právě takhle to bylo.

Na to Anackyn jemně, se vši důstojností přikývl a v ten moment se na něj vrhla.

V prvním okamžiku sáhl po světelném meči. Jestli ale byl rychlý, ona byla rychlejší. Než měl on vysunuto, zařídila Emthblia, aby se ještě příhodněji vysunulo jemu. Pro ty, co si snad dělají poznámky, budiž řečeno, že hocherské "voda" byste vlastně přeložili jako "kůň". Nebo zvíře koni podobné, na němž byste si pořádně a s chutí zarajtovali.

Zatímco Anackyn schytával první lekci jazyka rasy, která pochází z docela maličké galaxie kdesi v koutě vesmíru, přítomní neměli žádný důvod diskrétně civět stranou.

Než by Obivan stačil říct "Síla", to placaté s otvůrkem hned vedle něj natáhlo ruku a na svém řídicím panelu zmáčklo tlačítko s podivně vypadající ikonou.

S poměrně velkou přesností lze říct, že ten symbol znamená "sání". Jestli ne, tak se něco ošklivě porouchalo.

Přesně to totiž otvůrek ve výši Obivanova rozkroku provedl.

Začal sát. Přidával na síle a dokonce se zapnul jakýsi sofistikovaný vibrační program.

Jako by právě na tohle královský pár čekal, i oni po sobě vystartovali. Slovo vystartovat je přitom nejspíš velmi trefné.

Ve zlomku lissájské vteřiny byli u sebe a něžně si třeli součástky.

Druhý den se vrátili k diplomacii.

Džedájové dali jasně znát, že jsou tu, aby mluvili o míru.

Zdůraznili, že podobné projevy vášně jsou pro jejich řád nepřipustné. Pro droidy navíc poněkud nepřirozené.

Címž se konečně dostali k jádru Hutí. Obrazně řečeno.

Běželo o to, že Croissantské království vznáší oficiální žádost. A dokonce i přes to, co tady tihle dva Džedájové viděli a sami zažili, i tak je to šokovalo.

Požadavek se týkal toho, že droidům se nelíbil způsob, jak přicházejí na svět. Mechanická výroba a následné sestavení jim přijde zastaralé. Nepraktické. Amorální, ba hříšné. Dospěli k názoru, že by mnohem raději, aby se malí droidi rodili. Technologii už mají, jde čistě o štempl s doložkou. Fakticky je mezi miliardou drobně psaných zákonů Republiky takový, kde jasně stojí, že droid se nerodí, ale vzniká.

"Ponižující!" práskne rukou o opěrku trůnu král Goga. Jak když majnete do gongu.

Jestli vám to přijde jako pitomost, tak si zaletěte na Croissant a chtějte to slyšet od nich.

Mají k tomu i svůj příběh.

Legendu. Proroctví. Záleží, čemu dáte přednost.

Tohle povídání bylo o tom, jak přijde na svět Vyvolený. První drobek, kterého coby kompletní produkt lásky a vášně vytlačí kovová mamina na svět, kde je možné úplně cokoliv.

To proroctví obsahuje vše, co byste od něho čekali.

Zázraky a spousta prima vymožeností pro své následovníky.

Naplnění dávných tužeb. Z droidů národ vyvolených. A podobně.

Jo, a taková drobnost. Ten droidi mesiáš se má postavit Republice. Vysloveně je tam zmínka o likvidaci temného hajzlíka, co stojí v čele.

Což zhruba vysvětluje, proč se o celou akci tak zajímá kancléř.

Ale jenom zhruba.

Diplomacie velí postupovat takticky. Slušelo by se, aby Obivan vyjádřil pochopení. Řekl, že rozumí.

Zase ale podle kodexu by Džedáj fakt neměl lhát.

Takže se ozval Anackyn a pověděl to na rovinu.

"Řekl bych, že s tím nemůžeme souhlasit."

Sotva jde o záležitost pro Džedáje, kdyby se nepočítalo se souboji se světelnými meči.

Nebyla by to mise s Anackynem, jestli by na ty pŭtky nakonec nedošlo.

Zdálo se, že za každého zlikvidovaného droida se objeví dva nebo tři další.

Výhoda pásové výroby.

Na Obivanovo "to rozhodně nepŭjde" zareagoval Goga poněkud prudce. Skoro, jako by ta slova ještě neslyšel. Nikdy. Così elektronicky chladným hlasem zabreptal ke svým strážným a na překlad nezbyl čas.

Ještě tak na to, aby Džedájové tasili světelné meče.

Bojovní droidové se do nově objevených nepřátel pustili se strojovou pečlivostí. Laserové střely, ocelové pružiny s jedovatými šípky, práce s noži na způsob středně velkého rotoru.

S tím se vrhli na Obivana a Anackyna.

Oba Džedájové modrými paprsky mečů odráželi všechno to nadělení. Zatímco se královský pár důstojně zvedl a s veškerou pompou opouštěl místnost, kde vzduchem létaly laserové kulky.

Dokonce sloužící droidové za svými pány pečlivě shrnovali odlehčený červený plát, který tu byl za slavnostní koberec.

Boje v baráku, kde bydlí vesměs stroje, nesou jistý problém. Není se zač schovat. Z nějakého důvodu, co chápou jenom oni, si potrpí na holé stěny.

Džedájové se pomalu probíjeli zpátky ke své lodi. Zanechali po sobě hromádky šrotu. Kousky ocelových paží. Nohou. Také cosi, co snad dříve mohla být součástka do toastem nebo tak něco.

Modré paprsky se míhaly vzduchem. Sekaly. Bodaly.

Za sebou už zaslechli vlastní droidy, které na příkaz krále nechali u vesmírné lodi. Ártu a Tripiou radostně bzučeli a pípali. Navíc tito spřátelení droidi měli pro Džedáje, kteří se ještě pořád divoce oháněli meči, dobrou zprávu.

Převzali ji před chvílí.

"Mistr Jouda je na cestě!"

To poněkud měnilo situaci. Namísto ústupu teď bylo na místě udržet pozici. Pokud se tedy o nějaké dalo mluvit.

Našli si místo, kde měli krytá záda i možnost se stáhnout, kdyby bylo třeba. Obivan i Anackyn kolem sebe švihali meči s modrými paprsky. Přesto strojů okolo nich přibývalo. Tlačili se přes sebe a

vlastně i to, že si tak navzájem ubírali prostor k boji, dávalo do rohu zatlačeným Džedájům ještě chvíli času.

"Pro případ, že se mistr Jouda neobjeví," křičí Anackyn, aby přeřval rámus, co nadělají válčíci roboti i ten, za který mohl bzučivý svist světelných mečů, "a my se vrátili k diplomacii, rád bych zkusil ten váš zázrak sání. Kdyby vám to ovšem nevadilo."

Chvíli trvalo, než Obivan odpověděl. Zrovna si jednoho droida pustil tak blízko s roztočenými noži, až bylo na místě uvažovat, zda příště bude mít ono poloděvče co sát.

"Ale jistě, co bych neudělal pro svého nejbystřejšího žáka, Anackyne," hulákal pak na něj zpátky. Jestli se ale Jouda neobjeví, obávám se, že zůstaneš pouze mým žákem jediným."

V řadách droidů, jestli tak chcete nazvat natlačenou hromadu bojujícího kovu, prostě u těchtole rozverných plecháčků nastal jistý rozruch. Nějak podivně se vrtěli, jako by se v rozkaze, co obdrželi, tedy zabít nepřítele, objevil nějaký další možný směr.

Za chvíli už Džedájové viděli původce toho zmatku.

Nad hlavami bojových droidů se objevila mrňavá vzteklá příšerka s úzkým zeleným paprskem. Vypadalo to trochu jako rozšklebený plyšák, co se ve vzduchu různě mele, otáčí a rychlostí i způsobem pohybu nejvíc asi připomíná kulový blesk.

Pokud má kulový blesk ve zvyku si cosi zuřivě brumlat.

Mistr Jouda systematicky likvidoval zadní řady. Jako odražený gumový míček hopsal sem a tam. A švihal, u toho řval to své "Uííí, jáááh". Až byli tři bojující Džedájové tak blízko, že se mohli pozdravit a dokonce prohodit pár zdvořilostních frází o Síle.

Když populace droidů prořídla, nebo aspoň v této části planety, začali se rytíři světlé strany Síly proboujet k lodi. Nad vesmírným skútrem, jímž přiletěl Jouda a který museli nechat na Croissantu, maličký šéfík Džedájů jen mávl rukou.

"Vrátit se pro loď tuto čas přijde ještě."

Zatímco Anackyn obratně řídil a blížili se k hranici galaxie, Obivan vyprávěl. Popsal i malůvky na zdech, asi že bez toho by ten příběh tak nevyzněl. Když se dostal k tomu o plození robotů a o právech na potěšení z toho všeho, oba droidové, Ártu i Tripiou na Obivana civěli, jako by mluvil o zaslíbené zemi.

"Hmmm," mračil se Jouda a zamyšleně mrskal dlouhýma ušima.

"Poslání vaše těžké bylo. Je zde však věc jedna, kterou pochopiti zatím nezdařilo se mi zcela."

Namířil zelený prstík s dlouhým drápem na Obivana.

"Co zdrželo vás den celý na planetě této?"

Obivan zrudnul a pohled mu sjel na Anackyna. Toho překvapil všetečný dotaz tak, že málem s lodí vlítl přímo do obrovského asteroidu.

"Totiž, mistře Joudo," nervózně se zasmál Obivan. Pak rozhodil rukama, jako že to je přece jasné. "Zkrátka jsme si vyměňovali zdvořilosti."

"Hmmm," mračil se ten zelený skrček. Bystrýma očkama loupł po jednom, potom po druhém. Ale nic neřekl.

"Nicméně," dodal ještě rychle Obivan, "ten problém, že se droidi odmítají dál nechat vyrábět, ten trvá. Nevypadalo to, že se dají něčím přesvědčit."

Jouda se o holi belhal po řídicí místnosti lodi. Vydával podivné zvuky, mrmlal si a huhňal. Nakonec se obrátil na Anackyna. Nařídil mu, ať letí zpátky. Námitky se mu nedostalo. To, že další pokus považují druzí dva Džedájové za bláhovost, pokud ne přímo za pitomost, neměl odvahu pronést ani jeden.

"Učiti se, chlapci," povídá Jouda trpělivě, "zbývá ještě mnoho vám."

Pak vytáhl komunikátor a s někým se chvíli bavit.

Aby nedošlo k omylu, Obivanovi ani Anackynovi opravdu nechybí odvaha. Přesto se nemohli zbavit jistých obav, jak se tak blížili k planetě, kterou drží pod palcem stroje s vlastní osobností.

Když měli na dohled vládní sídlo, zamrkali překvapením.

Čekala tu na ně přistávací dráha, červený kovový běhoun a po jeho bocích se štosovali droidi. Po zbraních ani památky, prostě stáli v pozoru, aby uvítali čestného hosta. Obivan s Anackynem si vyměnili šokované pohledy. Běželo jen o to, kdo první řekne nahlas, že si museli splést planetu.

Jouda poklidně pronesl, ať počkají v lodi a pak beze spěchu šmajdal směrem k paláci.

"Jestli je to past," povídá Anackyn, ležérně opřený v otevřených dveřích lodě a přitom nespustí oči z mírumilovně vypadajících plecháčů, "tak tyhle mi nechejte a počkejte si na druhou várku. Jsem od toho řízení nějak ztuhlý a potřeboval bych se protáhnout."

"Počkám si na tvůj protáhlý obličej," ozve se Obivan ze svého křesla u řídicího panelu, "až se mistr Jouda vrátí s pořízenou."

Anackyn už nestačil odpovědět. Napřímil se a sáhl po rukojeti meče.

Uviděl totiž mistra Joudu, jak šmatlá zpátky k lodi.

"Vůbec ho nepřijali!" zařval našťvaně.

Ale to už se za Joudou objevil i královský pár a pomalu, asi jako když před vámi capká malé dítě, a nezbyvá, než se mu chůzí přizpůsobit, zvolna se sunuli za ním.

Džedájové vyšli před loď. Nedá se to vyloženě popsat jako bojová pozice, pozornost ale každopádně zbystřili. Když se k nim docoural Jouda a hned za ním dorazil král Goga a královna Tobo, rozloučili se jako staří přátelé. Ještě chvíli si vyměňovali zdvořilosti, zase ale ne tak, jako o den dříve Obivan a Anackyn.

Když tři Džedájové zalezli zpátky do lodě a Anackyn nastartoval motory, královský pár a vůbec všichni nastoupení droidi jim mávali jako rodiče, co jim děti vezou kamsi na tábor. Bezmála jim z oka ukápla trocha oleje.

Letěli mlčky.

Ovšem, že Obivan i Anackyn vysílali kjoudovi zvědavé pohledy.

Toho ale situace zřejmě dost bavila.

Když už se řítili hyperprostorem, konečně se moudrá zelená příšerka slitovala.

"Hmmm," zamručel nejdřív, "řeč s královnou dali jsme, příjemná byla. Velmi."

Další zvuky se vymykají možnostem artikulovaného přepisu.

Brumlal, mlaskal, tlamičkou dělal grimasy.

"O zázraku jednom."

Usmál se, když viděl, jak mu ti dva visí na rtech.

"Zázrak tento popsal jsem podrobně. Nezamlčel nic, co býti podstatným mohlo by."

Mrknul velkýma očima, spokojeně zavrtěl ušima, než dodal: "O porodu ta řeč byla."

Obsah

Předmluva	6
Harry a Předmět nejvyšší touhy	8
Stane se i v lepší společnosti	30
Indi Džíns a pátrání po Ztraceném městě	44
Zelený svět	64
Smrt včelí královny	78
Policejní záležitost	100
Kočí roupy	120
Svět podle Gárpikovy matky	138
Kam nemůže ďábel	152
Sedmička odhodlaných	172
Nevěsta s návodem k použití uvnitř	190
Za vlast!	206
Galaktické války: Nepřirozená touha	222

Jitka Příkrylová

NEMRAVNÍ PADOUŠI A HRDINOVÉ

Redakce Otakar Chaloupka
Korektura Dagmar Stinglová
Obálka, grafická úprava a sazba Zdeněk Mareš
Ilustrace na obálce Lubomír Lichý
Technická redakce Pavel Dvořák

Vydalo NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o.,
v Praze roku 2009

Tisk Finidr, s. r. o.
Lipová 1965
737 01 Český Těšín

x-y-z

NAKLADATELSTVÍ

NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o.
Plavínová 2787/21
130 00 Praha 3
tel.: 222 733 607
e-mail: info@xyz-knihy.cz
www.xyz-knihy.cz